

มูลนิธิสื่อตะวัน คืบแผ่นดินให้ผืนป่า

ส่งเสริมความดี
สร้างสรรค์ความงาม สื่อสารความจริง

เพื่อประโยชน์สุข ทุกกลุ่มชน ทุกเชื้อชาติ
ทุกศาสนา ทุกภาษา และทุกวัฒนธรรม
ตลอดถึงสรรพสัตว์และสรรพสิ่ง トラบนิจันดร
ไม่ยุ่งเกี่ยวการเมือง ไม่แอบอ้างศาสนา และไม่แสวงหากำไร

ดวงตะวัน สายน้ำ หรือหนทาง
ปัญญา สันติภาพ หรือมรรควิธี เพื่อโลกใบนี้ดีขึ้นกว่าเดิม

ม.น. ๓

ทะเบียนเลขที่ ๓ /๒๕๖๐

ใบสำคัญแสดงการจดทะเบียนจัดตั้งมูลนิธิ

ใบสำคัญฉบับนี้ออกให้เพื่อแสดงว่า มูลนิธิชื่อตะวัน

ได้รับจดทะเบียนโดยถูกต้องตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์แล้ว โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ

๑. อนุรักษ์และฟื้นฟูธรรมชาติสิ่งแวดล้อม เพื่อระบบนิเวศของโลกสะอาดและยั่งยืน
๒. ส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม และการศึกษาวิจัย เพื่อสังคมมนุษย์ที่มีสุนทรียภาพและสันติภาพ
๓. ส่งเสริมการเผยแพร่ธรรมะ และความเข้าใจอันดีระหว่างศาสนา เพื่อให้เกิดสันติสุขในทุกกลุ่มชน
๔. ส่งเคราะห์คนทุพพลภาพ ผู้ด้อยโอกาส ผู้ยากไร้ และผู้ประสบภัยต่างๆ เป็นต้น
๕. ดำเนินการจัดหาที่ดิน ด้วยการรับซื้อหรือรับบริจาค เพื่อวัตถุประสงค์ตามข้อ ๑ ถึงข้อ ๔ เช่น เพื่อปลูกป่าแล้วมอบเป็นสมบัติของแผ่นดิน เพื่อเป็นศูนย์ศึกษาวิจัยต่างๆ หรือเพื่อเป็นสถานสงเคราะห์คนยากไร้และคนด้อยโอกาสต่างๆ เป็นต้น
๖. ดำเนินการ หรือร่วมมือกับองค์การการกุศล เพื่อการกุศล และองค์การสาธารณประโยชน์ เพื่อสาธารณประโยชน์
๗. ไม่ดำเนินการเกี่ยวข้องกับการเมืองแต่ประการใด

มีสำนักงานใหญ่ของมูลนิธิตั้งอยู่ เลขที่ ๑ หมู่ที่ ๓ ตำบลโคกกรวด อำเภอเมืองนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๖ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๖๐

บัญชีธนาคาร กสิกรไทย สาขา เทสโก้ โลตัส โคราช
ชื่อบัญชี มูลนิธิชื่อตะวัน เลขที่บัญชี 026-8-41852-0

บอกไว้ให้เข้าใจกันก่อน

“สื่อตะวัน” มุ่งมั่นจะผูกมิตรกับทุกคนบนโลก ไม่มีว่จ้องจับผิด ให้จิตขุ่นวุ่นวาย จนกลายเป็นศัตรูกัน ตั้งใจไว้แค่เพียงว่าจะพลิกฟื้นคืนผืนป่า เอาไว้ให้ลูกหลานเหลนโหล่น พอวางใจไว้แบบนี้ แม้เห็นคนบุกรุกป่า เราก็จะไม่รบรา ปลอ่ยให้รัฐจัดการไป นอกจากจะไม่รบราแล้ว ถ้าเขาอยากจะเป็นมิตรกับเรา เราก็ยินดีที่จะเป็นมิตรกับเขา เช่นว่า ถ้าเขาเอาที่ดินมายกให้เราเอาไปปลูกป่า หรือแม้แต่เอามาขายให้ในราคาที่เรารับได้ เราก็จะไม่ไปพูดให้เขาต้องขุ่นใจว่า “ที่ดินนั้นมันเป็นที่สาธารณะ คุณจะเอามายกมาขายให้เราอย่างไร ?” เรามีแต่จะขอบคุณขอบใจ หรือแม้แต่จ่ายเงินให้ตามที่ตกลงกัน เพราะเป้าหมายของเรา แค่เอาผืนดินมาคืนผืนป่า รักษาเอาไว้ให้ลูกหลานเหลนโหล่นของเราทุกคนเท่านั้น ทั้งนี้เรามีหลักเกณฑ์การรับซื้อหรือรับบริจาคที่ดินในหน้า ๖ - ๗

ส่วนเรื่องการเมือง เราก็ไม่เกี่ยงว่า “ใครจะมาปกครองเรา” เผด็จการเราก็รับได้ ขอแค่ให้เป็นธรรม เสร็จเราก็ยิ่งดีใจ ถ้าไม่ไปเอาเปรียบกัน โดยที่เราเองขอหลบอยู่ในมุมสงบจะดีกว่า

เป็นอันว่า “สื่อตะวันมุ่งมั่นจะผูกมิตรกับทุกคนบนโลก” โดยไม่จำกัดว่าจะจะเป็นใคร มีความเชื่ออย่างไร ในทางการเมือง ศาสนา หรือค่านิยม กระทั่งที่สุดแม้แต่มีความประพฤติเช่นไร จนใครต่อใครก็รังเกียจ แต่เรากียังยินดีที่จะเป็นมิตรด้วยเสมอ โดยเฉพาะถ้ามาเห็นด้วยช่วยสนับสนุนเราร่วมกอบกู้ฟื้นฟูป่าเอาไว้ให้ลูกหลานเหลนโหล่น เรื่องอื่นๆ ก็ไม่ใช่ปัญหา รวมความว่าเราผูกแค่มิตร ไม่คิดเป็นศัตรู กับทุกคนบนโลกตลอดไป.

สื่อตะวัน

คินแผ่นดินให้ผืนป่า

คินผืนป่าให้ธรรมชาติ

- ชื่อว่า **ให้อาหารเป็นทาน**
เพราะมีป่าที่ไหน ก็มีแหล่งอาหารที่นั่น
- ชื่อว่า **ให้ที่อยู่อาศัยเป็นทาน**
เพราะมีป่าที่ไหน สรรพสัตว์ก็จะมาอยู่อาศัยที่นั่น
- ชื่อว่า **ให้ชีวิตเป็นทาน**
เพราะมีป่า ก็จะมีปัจจัยดำรงชีวิตสำหรับสรรพสัตว์
- ชื่อว่า **ให้ธรรมะเป็นทาน**
เพราะป่าเป็นความถูกต้องดีงามตามธรรมชาติ
ฟอกอากาศให้บริสุทธิ์ ปรับบรรยากาศของโลก
ให้สมดุล คำจูนการดำรงอยู่ของสรรพชีวิต
- ชื่อว่า **เป็นนิทาน**
เพราะให้ป่า ก็เท่ากับได้ให้ทุกสิ่งทีกล่าวมา
อยู่ทั้งวันทั้งคืน อยู่ตลอดปี และอยู่ตลอดไป

ที่ดินทุกแปลงของมูลนิธิสื่อตะวันออก ที่ซื้อหรือรับบริจาคมา
ห้ามขาย ห้ามโอนกรรมสิทธิ์ให้ผู้อื่น เว้นแต่จะยกให้
เป็นสมบัติของแผ่นดิน เพื่อให้เป็นป่าสงวนของรัฐสืบไป
โดยผู้ให้ก็ไม่เสียตาย ด้วยเห็นว่า ได้สละซึ่งกรรมสิทธิ์
อันไม่ยั่งยืน กลับคืนให้ธรรมชาติอันยั่งยืน มูลนิธิผู้รับไว้
ก็ไม่คิดจะแสวงหาผลประโยชน์หรือกำไร ด้วยตระหนักว่า
มีหน้าที่เพียงผู้พิทักษ์รักษาธรรมชาติเอาไว้ให้คงอยู่เท่านั้น
เป็นหลักประกันว่า “โลกจะได้ป่าคืนมาไปชั่วฟ้าดินสลาย”

นโยบายหลัก

เรื่องการจัดสรรที่ดินของมูลนิธิสื้อตะวัน

ที่ดินทุกแปลงของมูลนิธิฯ อันมีเอกสารสิทธิ์ตามกฎหมาย และมีเนื้อที่ ๕ ไร่ขึ้นไป ซึ่งได้มาจากการรับซื้อหรือได้รับบริจาค มากก็ตาม ให้จัดสรรทำประโยชน์ออกเป็น ๓ ส่วน ดังนี้

๑. **อย่างน้อยร้อยละ ๘๐** ให้ปลูกป่าหรือปล่อยเป็นป่าตามธรรมชาติ และประกาศเป็นเขตอภัยทาน แล้วมอบให้เป็นสมบัติของแผ่นดิน (ท้องถื่นนั้นๆ) เป็นป่าชุมชนให้คนท้องถิ่นร่วมพิทักษ์รักษาสืบไป
๒. **ไม่เกินร้อยละ ๑๐** ให้จัดตั้งเป็นศูนย์ศึกษาวิจัย ในความรับผิดชอบของมูลนิธิสื้อตะวัน มูลนิธิอื่น วัด หรือหน่วยงานรัฐ ที่มีปณิธานสอดคล้องกันได้,
๓. **ไม่เกินร้อยละ ๑๐** ให้จัดสรรสงเคราะห์เพื่อคนรักป่า รักธรรมชาติ หรือผู้มีจิตอาสาช่วยงานมูลนิธิสื้อตะวัน แบบไม่จำกัดเชื้อชาติ ศาสนา ภาษา และวัฒนธรรม อยู่อาศัยทำกินไปได้ชั่วลูกหลาน แบบฟรีหรือมีค่าเช่า แล้วแต่กรณีฯ ไป โดยจะต้องไม่ส่งผลเสียแก่ผืนป่า ให้คณะกรรมการมูลนิธิเป็นผู้กำหนดระเบียบต่างๆ ที่ไม่ใช่เพื่อการหากำไร ดังนั้น จึงอาจให้ใช้วิธีพิเศษ เช่น ให้ผู้อยู่อาศัยทำงานเป็นอาสาสมัครพิทักษ์ป่า แทนค่าเช่าก็ย่อมได้ ทั้งนี้ ทุกคนนั้นจะต้องสมัครเป็น “คนสำคัญวันละบาท” ด้วย คือไม่อนุญาตให้คนทั่วไปเข้าใช้ที่ดิน เพื่อป้องกันป่าไม่ไ้ฉกรรจ์.

อนึ่ง ที่ดินที่มีพื้นที่ต่ำกว่า ๕ ไร่ ให้ประธานกรรมการจัดการ เพื่อการกุศลใดๆ ก็ได้ โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการ

การรับซื้อรับบริจาคและการใช้ที่ดิน

โดยหลักเกณฑ์สามัญ

๑. ผู้ขายหรือผู้บริจาคจะต้องมีเอกสารสิทธิ์ เช่น โฉนดที่ดิน หรือ น.ส.๓ เป็นต้น อันกรรมที่ดินรับรองเป็นผู้มีสิทธิ์ขายหรือยกให้ตามกฎหมายที่ดิน

๒. ผู้ขายหรือผู้บริจาคจะต้องโอนเอกสารสิทธิ์นั้นให้เป็นข้อมูลนิติสื่อตะวันตกที่ เมื่อได้มีการซื้อขายเสร็จหรือเมื่อแสดงกุศลเจตนาขายให้ ไม่ให้คาราคาซัง

๓. บนที่ดินเช่นนี้ ให้จัดสรรแบ่งออกเป็น ๓ ส่วนตามแนวคิดหลักของมูลนิธิ คือ ร้อยละ ๘๐ ให้เป็นป่าร้อยละ ๑๐ เป็นศูนย์สื่อตะวันตก และอีกร้อยละ ๑๐ ให้สิทธิคนสำคัญอยู่อาศัยทำกินในฐานะผู้พิทักษ์ป่า

๔. ในร้อยละ ๑๐ ที่แบ่งให้เข้าอยู่อาศัยทำกินนั้น ให้เจ้าของเดิม (ผู้ขายหรือผู้บริจาค) ผู้เป็นคนสำคัญด้วยใช้สิทธิได้ก่อนใคร แต่ถ้าไม่เป็นคนสำคัญให้เป็นดุลยพินิจของคณะกรรมการจะพิจารณาเฉพาะเป็นคนๆ ไป

๕. ในร้อยละ ๑๐ ที่แบ่งให้เข้าอยู่อาศัยทำกินนั้น ผู้ขอใช้สิทธิแต่ละครอบครัว จะกี่คนก็ตาม ให้ใช้สิทธิได้ครอบครัวละ ๑ งาน หรืออย่างมากไม่เกิน ๑ ไร่

๖. ผู้เข้าอยู่อาศัยทำกินทุกคน จะต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบของมูลนิธิสื่อตะวันตก เช่น ปลุกบ้านตามแบบที่กำหนดเท่านั้น และขออนุญาตก่อน เป็นต้น

อนึ่ง มูลนิธิสื่อตะวันตกพึงถือกรรมสิทธิ์ไว้เท่าที่จำเป็นเมื่อพื้นฟูป่าแล้วควรโอนกรรมสิทธิ์ให้รัฐรักษาต่อไป.

เราให้สิทธิแก่ทุกคนบนโลกเท่าที่กฎหมายอนุญาต

การรับซื้อรับบริจาคและการใช้ที่ดิน โดยหลักเกณฑ์พิเศษ

๑. กรณีผู้ขายหรือผู้บริจาคครอบครองที่ดินนั้นไว้ โดยเอกสารทางราชการอื่นๆ อันกรรมที่ดินไม่ได้รับรอง หรือแม้แต่ครอบครองโดยปราศจากเอกสารใดๆ

๒. ให้ทำหนังสือยกให้มูลนิธิสื่อตะวันออก เข้าใช้ที่ดิน เพื่อการฟื้นฟูป่าไม้จากผู้ครอบครองนั้นๆ โดยต้องมีผู้นำ ท้องถิ่นเป็นพยานการยกให้ โดยหลัก “มูลนิธิสื่อตะวันออก จะไม่ซื้อที่ดินที่ไม่มีเอกสารสิทธิ์” เว้นแต่ให้ฟรี

๓. บนที่ดินเช่นนี้ ให้ปลูกหรือปล่อยเป็นป่าเท่านั้น ห้ามไม่ให้สร้างสิ่งปลูกสร้างใดๆ นอกจากอาคารสำนักงาน หรือบ้านพักผู้พิทักษ์รักษาป่าแบบเคลื่อนย้ายได้

๔. ถ้าหากเบื้องหน้าต่อไป ทางกรมจะยึดที่ดินนั้น คืนรัฐ มูลนิธิสื่อตะวันออกก็ไม่ขัดข้อง แต่จะปกป้องป่าไม้ ที่ร่วมกันอนุรักษ์ฟื้นฟูแล้ว ไม่ให้ใครทำลายอีก

อนึ่ง ที่ต้องมีหลักเกณฑ์พิเศษไว้ เพราะข้อเท็จจริง ทั่วประเทศ มีผู้ครอบครองที่ดินลักษณะนี้จำนวนมาก โดยที่รัฐไม่สามารถบังคับใช้กฎหมายได้ หรือบังคับได้ เฉพาะกับคนยากจน ส่วนคนร่ำรวย หรือผู้ที่มั่งคั่งก็มักถูกละเลย จนกว่าจะ “เป็นข่าว” จึงจัดการกันที่ เห็นได้ว่า การบังคับใช้กฎหมายก็อาจจะไม่ใช่คำตอบที่ดี สุดท้ายรัฐอาจต้องหันมาใช้วิธีเดียวกันกับมูลนิธิสื่อตะวันออก จ่ายเงินแลกที่ดินผืนนั้นมาเพื่อคืนป่าให้แก่โลก.

เราไม่ละเมิดกฎหมาย มิแต่จะทำให้ถูกกฎหมาย

การปลูกป่าบนที่ดินของรัฐ

ให้ถือหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้

๑. ต้องได้รับการสนับสนุนหรือได้รับอนุญาตจากผู้นำท้องถิ่น ประชาชน และหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้อง เช่น กรมป่าไม้ เป็นต้น
๒. ต้องได้รับอนุญาตให้ตัดป่าัยประกาศ ตามความเป็นจริงในกิจกรรม นั้นๆ เป็นต้นว่า “โครงการปลูกป่า..... สนับสนุนต้นกล้า การปลูก และการดูแลรักษา โดย มูลนิธิสื้อตะวัน” ทั้งป่าัยแบบชั่วคราว และป่าัยแบบถาวร เช่น ป่าัยหิน เป็นต้น
๓. ต้องได้รับอนุญาตให้สร้างอาคารชั่วคราว ปรับภูมิทัศน์ จัดนิเวศได้ โดยไม่ทำลายต้นไม้ที่ปลูกแล้ว เพื่อการดูแลรักษา และเป็นแหล่ง เรียนรู้ต่างๆ โดยความรับผิดชอบของ “มูลนิธิสื้อตะวัน”

อนึ่ง ให้ประธานกรรมการมูลนิธิสื้อตะวันเป็นผู้พิจารณาตัดสินใจ ที่จะรับปลูกป่าในลักษณะนี้ โดยคำนึงถึงความยั่งยืนเป็นหลักสำคัญ กล่าวคือ ป่าที่ปลูกแล้วจะต้องคงอยู่ไปชั่วลูกชั่วหลานชั่วฟ้าดินสลาย ถ้ามีแนวโน้มว่าปลูกไว้ก็ไม่ยั่งยืน ไม่สมควรรับ สู้ประหยัดทุนมูลนิธิ เอาไว้ซื้อที่ดินคืนให้ผืนป่าจริงๆ อันจะยั่งยืนตลอดไปจะดีกว่า

อุทิศชีวิตอันแสนสั้น

สืบธรรมะให้ยืนยาว

สละทรัพย์สินอันชั่วคราว

รักษ์โลกไว้วันรันดร

สารบัญ

ใบสำคัญและบัญชีธนาคารของมูลนิธิ	๒
บอกไว้ให้เข้าใจกันก่อน	๓
คืนแผ่นดินให้คืนป่า คืนผืนป่าให้ธรรมชาติ	๔
นโยบายหลัก เรื่องการจัดสรรที่ดิน	๕
การรับซื้อหรือรับบริจาคที่ดิน..สามัญ	๖
การรับซื้อหรือรับบริจาคที่ดิน..พิเศษ	๗
การปลูกป่าบนที่ดินของรัฐ	๘
ที่มาของชื่อ “สื่อตะวัน”	๑๐
จากใจผู้ริเริ่ม	๑๒
วัตถุประสงค์	๒๖
การก่อเกิด “มูลนิธิสื่อตะวัน”	๔๓
ข้อบังคับ “มูลนิธิสื่อตะวัน”	๕๓
พินัยกรรม (คำสั่งเสีย)	๖๑
บัตรเชิญร่วมงานศพนายตะวัน	๗๐
ถามมา-ตอบไป	๗๑
แนวคิดสำคัญ “มูลนิธิสื่อตะวัน”	๑๐๕
ประกาศในราชกิจจานุเบกษา “มูลนิธิสื่อตะวัน”	๑๐๙
การเดินทางแห่งปณิธาน	๑๑๓
โครงการ “วิจัยป่าชุมชนบรรพชน”	๑๑๖
ร่วมบุญสร้างกุศล	๑๑๘
ช่องทางสร้างกุศล	๑๑๙
คำสั่งเสีย (บทร้อยกรอง) ของนายตะวัน	๑๒๐

ที่มาของชื่อ

“สื่อตะวัน” เป็นชื่อสมมติชื่อหนึ่งของผมเช่นเดียวกับชื่อ “เดือนตรอง” (เดือน = กัลยาณมิตร, ตรอง = โยนิโสมนสิการ), “สองตา แสงตะวัน” (สองตา = ไคร์ครวญ, ค้นหา, ศึกษา, เรียนรู้, แสงตะวัน = พ่อแม่, ครูอาจารย์, ศาสนา, สถาบัน, กัลยาณมิตร) ที่ใช้เป็นนามปากกาเขียนหนังสือมาแล้วหลายเล่ม

ผมใช้ชื่อ “สื่อตะวัน” ครั้งแรกเมื่อ ปี พ.ศ.๒๕๔๕ เพื่อจดทะเบียนการค้า ตั้งบริษัทสำนักพิมพ์ (บริษัท สื่อตะวัน จำกัด, ปัจจุบันยกให้เพื่อนแล้ว เพิ่มชื่อเป็น บริษัท สำนักพิมพ์สื่อตะวัน จำกัด) พร้อมกันนั้น ได้เกิดมีนามปากกาเพิ่มขึ้นมาอีกชื่อหนึ่งว่า “นายตะวัน” โดยมีปณิธานมุ่งมั่น “ส่งเสริมความดี, สร้างสรรค์ความงาม, และสื่อสารความจริง” มาแต่แรกเริ่มเดิมทีจนปัจจุบันนี้ และจะยืนหยัดยืนยงอย่างมั่นคงตลอดไป

ส่วนคำอธิติตปากของผู้คนไปแล้ว เช่นว่า “คิดทำหนังสือ คิดถึงสื่อตะวัน” เป็นเพียงคำโฆษณาประชาสัมพันธ์ อันเกี่ยวข้องกับการประกอบธุรกิจ เลี้ยงชีวิตโดยสัมมาอาชีพ

หากย้อนกลับไปไกลกว่านั้น “ตะวัน” เคยเป็นชื่อเรียกหรือชื่อเล่นของผมในระยะสั้นๆ (พ.ศ.๒๕๒๓ ถึง ๒๕๒๕) โดยนางฟ้าตัวน้อยๆ นางหนึ่ง ซึ่งมีชื่อตัวว่า “เดือนฉาย” ตั้งให้พอถูกเรียกว่า “ตะวัน” (พี่เณรตะวัน) อยู่นานเป็นปี ภายใต้อาภรณ์ที่จมลูก จึงทำให้จนกระทั่งทุกวันนี้ คำเรียกที่ทำให้ผมหันไปหาทันที จึงเป็นคำว่า “ตะวัน” มากกว่าชื่อตัว (นวย, อำนวย) ที่พ่อแม่ตั้งให้มาเสียอีก และบัดนี้พอมีนามปากกาเพิ่มขึ้นว่า “นายตะวัน” ก็เลยทำให้ผู้ที่มารู้จักกันในภายหลัง แม้กระทั่ง “อติตกรยา” ก็จะเรียกชื่อผมว่า “ตะวัน” เป็น “คุณตะวัน, พี่ตะวัน, อาตะวัน, ลุงตะวัน, หรือ อาจารย์ตะวัน” เสียเป็นส่วนมาก ก็จึงจากสั้นๆ กลายมาเป็นยาวๆ จากเรียกกันเล่นๆ กลายมาเป็นจริงเป็นจัง อยู่ในปัจจุบันนี้ และก็คงจะเป็นชื่อ “สามัญ” ที่รู้จักกันลึบไปในอนาคต..อีกนานเท่านั้น.

ในบั้นปลายชีวิต เมื่อคิดจัดตั้ง “มูลนิธิ” ขึ้นมา ก็จึงเห็นว่าน่าจะใช้ชื่อ “สื่อตะวัน” อันเป็นชื่อสามัญไปแล้วด้วย.

(นายตะวัน นาคกนิษฐ ป.ธ.๙)
 ประธานกรรมการมูลนิธิสื่อตะวัน
 มือถือ/ไลน์ : 081-494-6856

จากใจผู้ริเริ่ม

ตลอดชีวิต จิตของผมจะเฝ้ารู้คู่กันมาอยู่ ๒ เรื่อง, เรื่องแรกคือศาสนา ตามที่บิดามารดาปู่ย่าตายายอบรมพร่ำสอนมา, เรื่องหลังคือวิทยาศาสตร์ ตามสภาวะจิตที่คิดอยากรู้อยากเห็น อันเป็นอุปนิสัยหรือกมลสันดาน จนกลายเป็น**อัตลักษณ์**ของผมเอง

ศาสนาช่วยให้คำตอบแก่ผมว่าคนเราเกิดมาทำไม ? ทุกข์สุขเกิดขึ้นมาในจิตได้อย่างไร ? จะดับทุกข์และสร้างสุขได้โดยวิธีไหนบ้าง ? บาบบั่นทอน บุญเบิกทาง แก่ชีวิตมนุษย์เราได้โดยประการใดๆ ? หรือชีวิตควรมีเป้าหมายอย่างไร ? เป็นต้น

ส่วนวิทยาศาสตร์ได้ตอบข้อสงสัยให้แก่ผมว่า ดวงดาวสรรพสิ่งสรรพสัตว์อุบัติขึ้นมาได้อย่างไร ? จะดำรงคงอยู่ไปได้นานแค่ไหน ? โดยประการใดๆ ? และจะแตกสลายไปด้วยเหตุปัจจัยใดบ้าง ? หรือสรรพสิ่งนั้นสัมพันธ์กันอย่างไร ? เป็นต้น

ศาสนาอบรมกล่อมเกลาจิตใจของผมให้รู้จักละกิเลสตัณหา ลดความเห็นแก่ตัวลง ให้อภัยบาปกล้าบุญ ให้สร้างคุณงามความดี ทำชีวิตให้มีค่า ให้หาความสุขแม้บนความทุกข์ก็ยังได้ นิยมชื่นชอบการทำงานยากๆ หนักๆ กินน้อย นอนน้อย ทำงานมาก ด้วยถือคติว่า สบายเป็นบาป ลำบากเป็นบุญ รวยจนอยู่ที่ใจ ไม่ใช้อยู่ที่ทรัพย์สิน ทำงานเพื่องาน เงินก็แค่ผลพลอยได้ และเงินที่ได้มาจะใช้เพื่อตัวเองให้น้อยที่สุด ถึงแม้จะได้มาน้อย ก็ให้มีเหลือพอเพื่อแบ่งปันเพื่อนร่วมโลกให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ เช่นนี้เรื่อยมา

ส่วนวิทยาศาสตร์เปิดหูเปิดตาของผม ให้ได้ยิน ได้เห็น ได้รู้ และได้เข้าใจการเกิดขึ้นตั้งอยู่และแตกสลายไป ของดวงดาว สรรพสิ่ง และสรรพสัตว์ ตามกาลเวลาและตามเหตุปัจจัย เชื่อมโยงส่งผลถึงกัน และกันอยู่ทั้งหมดทั้งมวล ล้วนสัมพันธ์ (relatively) ไร้สัมบูรณ์ (absolute) ทำให้มองเห็น “อนัตตา” (สภาวะที่หาตัวตนแท้จริงมิได้) ตามหลักคำสอนในพระพุทธศาสนาได้ทางลัดชัดเจนขึ้น

“มูลนิธิต่อตะวัน” อันผมก่อตั้งขึ้นก็เช่นกัน ย่อมมีศาสนา และวิทยาศาสตร์ดังกล่าวมาเป็นที่ก่อให้เกิด เพราะมี (พุทธ) ศาสนา ผมจึงเกิดวิริยะอุตสาหะที่จะตั้งมูลนิธินี้ไว้ และเพราะมีวิทยาศาสตร์ ผมจึงสามารถโฟกัสกิจกรรมที่สำคัญที่สุดของมูลนิธินี้ได้

ตั้งแต่เด็กยังเล็กนัก ผมมีความทรงจำที่ฝังใจ ขึ้นใน “ป่า” เห็น “ความมานะอดทนของพ่อแม่” ซึ่งมักจะพาผมเข้าไปหาเก็บ ของป่าออกมากินมาขาย ผมยังเดินเองไม่ไหว พ่อก็จะแบกขึ้นบ่าไป หรือแม่เอาผมใส่ไว้ในกระบุงข้างหนึ่งหาบไป อีกข้างหนึ่งไว้ใส่อาหาร และใส่ของป่าที่หาเก็บมาได้ ผมจึงผูกพันป่ามาตลอดชีวิต

จากวันนั้นมาจนถึงวันนี้ ป่าที่เคยมีกลับเตียนโล่งแห้งแล้ง ส่งผลกระทบต่อสรรพชีวิตอย่างรุนแรง แสดงถึงความไม่เอาไหน ของมวลผู้ที่อยู่อาศัยบนโลกใบนี้ ซึ่งเมื่อใช้สติปัญญาพิจารณาดีๆ ผมเห็นว่า ส่วนหนึ่งนั้นเกิดจากการที่มนุษย์เราเอาศาสนามาช่วย หรือเอาวิทยาศาสตร์มาใช้ในทางผิดๆ ชนิดที่สุดท้ายกลับกลายมาเป็นบ่อนทำลายชีวิตและเผ่าพันธุ์ของตัวเองไปเสีย

ตลอดชีวิต ผมใกล้ชิดคลุกคลีอยู่กับศาสนา และใฝ่ศึกษา วิทยาศาสตร์เทคโนโลยีอย่างไม่รู้เบื่อหน่าย ทางศาสนาผมได้ชื่อว่า “เป็นผู้รู้ดีอีกคนหนึ่ง” เพราะเรียนจบ ป.ธ.๙ อันเป็นวุฒิการศึกษาระดับสูงสุดในสังคมไทยมาตั้งแต่โบราณกาล ดังที่เคยยกย่องผู้สำเร็จ

การศึกษาชั้นนี้ว่า “เป็นเปรียญเอกอุตม์” ซึ่งก็แปลตรงๆ ได้ว่า “เปรียญเอกสูงสุด” นั่นเอง ส่วนทางวิทยาศาสตร์เทคโนโลยี มีผู้เรียกผมว่า “โปรแกรมเมอร์” เพราะผมเขียนโปรแกรมได้บ้าง แต่ก็แค่อย่างง่ายๆ เว็บไซต์ก็ทำเองใช้เอง แต่ก็แค่แบบพื้นฐานๆ และเว็บเซิร์ฟเวอร์ก็จัดการเอง แต่ก็แค่ขั้นต้นๆ ก็จึงไม่เคยรับว่าตัวเองเป็นโปรแกรมเมอร์ รับแค่ว่าเป็นยูสเซอร์ที่ชอบแชก

ด้านอาชีพการงาน หลังจากลาสิกขามา อาชีพที่ผมเลือกคือ “รับจ้างทำหนังสือ” ในรูปบริษัทเล็กๆ ชื่อว่า “สำนักพิมพ์สี่ตะวัน” ซึ่งเป็นจุดเปลี่ยนครั้งสำคัญในชีวิตของผมเลยก็ว่าได้ เพราะทำให้ผมมีโอกาสได้เห็นโลกในมุมมองแบบใหม่ อย่างคงหาไม่ได้ในอาชีพอื่นๆ ยิ่งหากผมยังบวชอยู่ก็จะมีทางได้รู้เลย

เพราะอาชีพนี้ผมจึงต้องคลุกคลีคุ้นคว่ำอยู่กับตำราสำหรับตำราอยู่กับภูมิปัญญาของมนุษย์ ตั้งแต่ระดับชาวบ้าน จนถึงสุดกระทั่งงานวิจัย ในระดับมหาวิทยาลัย (ปริญญาตรี-โท-เอก) มากมาย หลากหลาย จนแทบจะครบจบทุกสาขาวิชา ในฐานะบรรณาธิการหนังสือนั้นบ้าง เป็นเพียงผู้รับจ้างค้นคว้าและรวบรวมข้อมูลบ้าง เป็นกราฟิกดีไซน์ทำไฟล์ต้นฉบับออกแบบรูปเล่มส่งให้โรงพิมพ์บ้าง หรืออย่างน้อยๆ งานนั้นๆ ก็ต้องมาผ่านสายตา ตรวจสอบคำผิด ในฐานะคนรับผิดชอบสัญญา ที่ถ้างานเกิดผิดพลาดอาจถูกปรับยับเยิน เสียทั้งเงิน เสียทั้งงาน เสียทั้งลูกค้า ถึงจะไม่มีใครตามมาให้ปริญญาบัตรรับรอง แต่วิชาความรู้ก็ได้มาอยู่กับตัวผม เข้าเต็มๆ ไปโดยปริยาย นานวันเข้าก็ถึงขั้นกลายเป็น “ผู้รอบรู้” โดยไม่ได้ตั้งใจ ชนิดที่หลายคราวที่ได้ฟังคำอภิปรายหรือได้สนทนากับศาสตราจารย์ดอกเตอร์ ผมกลับมองเห็นข้อเท็จจริงของเขาเสียได้ แต่ก็เข้าใจดี คนเรานี้ไม่มีใครรู้อะไรไปหมดทุกอย่างหรอก

เพราะอาชีพนี้ทำให้ผมมีโอกาสได้รู้จัก (คบหา) กับเพื่อนต่างศาสนาหลายต่อหลายคน และมีบ้างบางคนชักชวนให้ผมไปร่วมช่วยงานรับใช้ศาสนาของเขาด้วย โดยเสนอค่าตอบแทนให้ค่อนข้างสูง แบบจะหาที่ไหนไม่ได้อีก แต่สุดท้ายผมตัดสินใจไม่รับ ไม่ใช่เพราะว่าผมรู้สึกไม่ดีกับเขาหรือมองข้อเสนอลของเขาในทางลบตรงกันข้าม ผมกลับรู้สึกนับถือจิตใจของเขามากขึ้น อย่างน้อยๆ ก็ในฐานะศาสนิกชน ที่เขาช่างเคารพศรัทธาต่อพระศาสดาของเขาจนสุดหัวใจ แต่ที่ผมไม่อาจรับงานของเขาได้ ก็ด้วยเหตุผลเช่นเดียวกับเขา คือผมก็เป็นพุทธศาสนิกชน ที่เคารพศรัทธาต่อพระศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าของผมเองอย่างสุดชีวิตด้วยเช่นกัน

และเพราะอาชีพนี้ ทำให้ผมมีโอกาสได้เข้าถึงผู้นำทุกระดับ (ขอสงวนชื่อไปจนตาย ลูกผู้ชายเสียชีพไม่เสียสัตย์) และมีบางคนได้มอบช่องทางสร้างฐานะในทางทุจริต ชนิดที่จะทำให้ผมร่ำรวยมั่งคั่งจนอาจเป็นมหาเศรษฐีสิบร้อยพันล้านได้ภายในไม่กี่ปีเท่านั้น แต่ผมไม่รับอยู่แล้ว (ก็จึงได้เกิดสัญญาลูกผู้ชายขึ้นมา ถ้าผมผิดสัญญา เขาคงจะเอาผมถึงตายแน่ๆ หรือบางทีแม้ผมยังรักษาสัญญาอยู่ แต่ถ้าเขาจะแวงเกินไป ผมก็อาจจะตายเพราะเหตุนี้ก็ได้) คุณูปการของการได้คบหาในทางลับกับผู้นำเหล่านี้ทำให้ผมได้มาเห็นเหตุปัจจัยที่ทำให้ผู้มีอำนาจ (จำเป็น) จะต้องทุจริต ชนิดที่แม้แต่คนดีฯ หากหลงเข้าไปแล้ว ถ้าจิตใจไม่แกร่งพอก็ต้องทุจริตไปตามกัน มันเพราะอะไร ? ไม่ใช่เรื่องที่เข้าใจได้ยากเลย เมื่อการได้มาซึ่งตำแหน่งหรืออำนาจนั้นมันจะต้องใช้เงินตัวเองลงทุนไปก่อน เช่น วิธีการเลือกตั้งผู้แทนหรือผู้นำที่ทำงานอยู่ทั้งโลกนั้น มันเป็นวิธีที่จะต้องจ่ายเงินอย่างมหาศาลทั้งทางตรงและทางอ้อม แล้วทำไมพวกเขาจะไม่ถอนทุนคืน ? “มันก็น่าจะคิดกันได้ทั้งโลก”

ด้วยเหตุนี้ ผมก็จึงหันหลังให้กับวิธีเลือกตั้งเก่าดังกล่าวนี้ และได้เสนอเอาไว้ว่า “ควรใช้วิธีเลือกตั้งแบบใหม่ ไม่ต้องมีผู้สมัคร ไม่ต้องมีพรรคการเมือง ให้ประชาชนได้ใช้สิทธิขั้นสมบูรณ์ของตน จะเลือกเอาใครก็ได้ ที่รู้จักจริง ไม่ใช่รู้แค่ชื่อ” ซึ่งทำได้ ง่ายกว่า ที่คิด พุดกับตามียายมา แกต่างก็เข้าใจ แต่พอฟุดกับศาสตราจารย์ ดอกเตอร์ที่ไร ต่างก็จะติดคิดมาก เลยเห็นว่ายากไปกันหมด

เอาเถอะ ผมได้ปฏิญาณเอาไว้แล้วว่า จะไม่ไปยุ่งเกี่ยวกับการเมือง ข้อเสนอของผมก็จึงเป็นเพียง “มุมมองของประชาชนคนหนึ่ง” ซึ่งอยู่ภายใต้การปกครองนี้ด้วยเท่านั้น แต่ในขณะที่เดียวกัน เพื่อนร่วมแผ่นดินคนอื่นๆ จะพากันตื่นตัวขึ้นมา นำเอาไปพิจารณา เลือกใช้กันจริงๆ หรือไม่ ? ก็คงแล้วแต่ใครจะไตร่ตรองกันเอาเอง โดยเฉพาะอนุชนคนรุ่นหลังที่ยังมีเวลาศึกษารายละเอียดกันอีกนาน ผมก็แค่เสนอเอาไว้ ไม่ได้ติดใจ ไม่ได้คาดหวังผลลัพธ์ใดๆ

ความชอบคิดอะไรแปลกๆ แตกต่างออกไปจากคนทั่วไปนี้ นับวันมันก็กลายเป็น “อัตลักษณ์ของผม” ไป ตอนเป็น “ครูใหญ่” ผมก็อดอัดใจที่ต้องสอนศิษย์ไปตามหลักสูตรที่ผมเห็นว่า ถ้าสมัย หรือไม่สอดคล้องกับวิถีชีวิตที่ศิษย์เหล่านั้นจะต้องไปผจญ ผมเคยเสนอว่า “การศึกษาควรเอาอย่างนกไก่อปลา ที่มันสอนลูกมันให้บิน ให้คุ้ยเขี่ย หรือให้แหวกว่ายไปหาแหล่งอาหาร หาเลี้ยงตัวเองรอด พึ่งพาตนเองได้ ภายในไม่นานนัก ลือเอาเกณฑ์ธรรมชาติเป็นหลัก ก็ก่อนที่ลูกของมันจะผสมพันธุ์เป็น คนเรานี้ก็ควรจะสอนลูกให้ได้ ไม่แพ้ไก่ปลา โดยใช้เกณฑ์เดียวกันว่า ก่อนที่ลูกของเราจะเข้าสู่วัยเจริญพันธุ์ เขาจะต้องทำงานเป็นสักอย่าง หาเลี้ยงตัวเองรอด จนพึ่งพาตัวเองได้จริงๆ ส่วนวิชาการต่างๆ ใครสนใจทางไหน ก็ให้เขาได้เลือกแสวงหาความรู้เอาเอง ในแบบตลาดวิชาก็ได้”

ผมมีลูกศิษย์คนหนึ่งทำงาน “ราชทัณฑ์” ทำให้ผมสนใจความเป็นไปของ “นักโทษ” ที่ผมเห็นว่า “ธรรมดาปุถุชน ทุกคนมีสิทธิ์จะทำผิดกันได้” แต่ผมก็ไม่ได้คัดค้านเรื่องการลงโทษคนทำผิด ซึ่งควรจะต้องมีเป็นธรรมดา เพียงแต่ผมเห็นว่า เราควรจะลงโทษเขาด้วยวิธีที่ทำให้ทั้งคนลงโทษ (รัฐ) ทั้งคนถูกลงโทษ (นักโทษ) ต่างก็ได้ประโยชน์ไปด้วยกัน เช่น รัฐได้นักโทษเป็นแรงงาน ส่วนนักโทษก็ได้โอกาสกลับตัวกลับใจ มีช่องทางไปประกอบอาชีพที่สุจริตหลังพ้นโทษ เป็นต้น จนที่สุดโทษประหารชีวิตก็ไม่ควรมี เพราะวิธีฆ่าคนให้ตายไม่มีใครได้ประโยชน์ โดยเฉพาะอาจเกิดโทษหรือบาปกรรมที่รุนแรงก็ได้ เช่น ถ้ากระบวนการยุติธรรมบิดเบี้ยว จับคนที่ไม่ผิดไปลงโทษฆ่าผิดคนไปเสีย จะเป็นโศกนาฏกรรมเพียงใด ดูเราหาวิธีลงโทษใหม่ให้สาสมแทนโทษตาย อาจให้ทำงานหนักๆ ตลอดเวลาที่ถูกจองจำก็จะทำให้เข็ดหลาบ รัฐก็ได้ประโยชน์ นักโทษก็ได้ชีวิต โดยส่วนตัวผมเสนอว่า “น่าจะยกเลิกคุกแบบคอกได้แล้ว” ควรเปลี่ยนไปเป็นคุกที่กว้างใหญ่ไพศาล แบบอาณาเขตพิเศษแทน ที่รัฐก็ได้ประโยชน์ ส่วนนักโทษก็ได้โอกาส ให้สามารถกลับตัวกลับใจได้จริงๆ

อีกเรื่องหนึ่ง ซึ่งผมผูกพันทั้งชีวิตดังกล่าวแล้ว คือเรื่องป่ากับเรื่องปัญหาที่ทำกินของผู้คน ผมรู้สึกรำคาญใจตลอดมาที่เห็นรัฐเอาแต่วิ่งไล่ผู้คนให้พ้นเขตป่า แคมไล่ออกมาไม่หมด ไล่ได้แค่คนจนส่วนคนรวยไม่กล้าไล่ ผมได้แต่คิดว่า ทำไมไม่ใช้คนที่อยู่ป่านั้นแหละปลูกป่ารักษาป่าด้วยตัวเอง ผู้คนก็อยู่ไปได้ ป่าไม้ก็อุดมสมบูรณ์ เช่น ให้มีโฉนดที่ดินหลายชนิดตามกฎหมายศาสตร์ ถ้าเป็นที่ดินบนภูเขาหรือต้นน้ำลำธาร เจ้าของต้องปลูกต้นไม้ที่มีรากช้ำน้ำได้ร้อยละ ๘๐ ที่ดินชนิดอื่นๆ ก็ลดหลั่นลงมา อาจมีแรงจูงใจให้เอาการปลูกต้นไม้ไปลดหย่อนภาษีได้ อย่างนี้เป็นต้น ซึ่งผู้คนก็ย่อมจะยินดี

นอกจากนี้ ก็ยังมีอีกมากมายหลายเรื่อง ที่ผู้คนหรือสังคม เขากำลังเป็นไปในทางหนึ่ง แต่ผมกลับเห็นว่า มันน่าจะเปลี่ยนไปในอีกทางหนึ่ง ซึ่งคงจะทำให้โลกนี้ดีกว่าเดิม พอหาคนมาเห็นด้วยไม่ค่อยได้ ผมก็เลยรู้สึกโดดเดี่ยวเดียวดาย อย่างยากที่จะบรรยาย มาตราบนานเท่าทุกวันนี้ รวบรวมว่าทั้งโลกมีเพื่อนแท้แค่ตัวเอง เช่นนี้ ตลอดมา ไม่ว่าตอนเป็นพระหรือเมื่อลาสิกขาออกมาเป็นฆราวาส ชีวิตผมก็ไม่เคยห่างไกลจากความโดดเดี่ยวเดียวดายเลย

และเพราะเหตุนี้ ในที่สุดผมจึงเลือกชีวิตอิสระ ในด้าน อาชีพ บริษัทที่ตั่งไว้ก็ยกให้เพื่อนทำ ตนเองรับเป็นเพียงที่ปรึกษา ช่วยงานผ่านออนไลน์ มีรายได้พอใช้เลี้ยงชีพ, ส่วนเว็บเซิร์ฟเวอร์ ที่เปิดเอาไว้ ก็เพื่อการกุศลเป็นสำคัญ แต่ก็มีการได้เพิ่มมาด้วย จากงานรับติดตั้งเว็บไซต์และเขียนโปรแกรม พอทำให้ไม่ลำบาก ในด้านปณิธาน ก็เอาการเดินทาง สร้างความสุขปลุกแรงบันดาลใจ ให้ตนเองและผู้คน ใช้ชีวิตรอนแรมไปมาทุกแห่งหนทั่วแผ่นดินไทย ไปพบปะผู้คน โดยเฉพาะผู้นำชุมชนมาแล้วอย่างมากมาย

เกือบจะ ๑๐ ปีที่ผ่านมา ถนนหลวงแทบทุกสาย จังหวัด ทุกจังหวัด อำเภอทุกอำเภอ ตำบลก็เกินครึ่งค่อน ตั้งใจไว้จะไป จนครบ ผมเคยไปผ่านไปพบหรือไปพักมาแล้ว ส่วนราชการ วัด โบสถ์ สุเหร่า และโรงเรียนอีกนับหมื่นแห่ง ผมเคยเข้าไปขอพบ ผู้บริหาร (โดยไม่ได้นัดหมาย) หลายหนโดนขับไล่ แต่ก็มิใช่น้อย ที่เขาต้อนรับด้วยน้ำใจไมตรี จากการเดินทางรอนแรมไปอย่างนี้ ทำให้ผมรู้จักผืนแผ่นดินไทยได้ดี อย่างทะลุปรุโปร่ง สมคำสอน ของเตี่ย (พระมหากาญจน์ ป.ธ.๘) ที่ว่า “ถ้าอยากเป็นนักปราชญ์ ก็ต้องอ่านหนังสือให้ได้หมื่นเล่มแล้วเดินทางให้ได้หมื่นลี้” หรือว่า “อ่านหนังสือหมื่นเล่มก็ไม่สู้เดินทางหมื่นลี้” ทุกประการ

โดยสายเลือด ผมเกิดเป็นลูกศิลปิน (พ่อแม่เป็นพระเอกนางเอกหมอลำ) ทำให้ชีวิตทั้งชีวิตของผม ได้ยินเสียงร้องเสียงลำ และเสียงดนตรี เคล้ากับเสียงบทกวีคำกลอนคำผญา ดังก้องหู และอยู่ใต้จิตสำนึกของผมเรื่อยมา ชนิดที่ยามหลับก็มักเก็บไปฝัน ยามตื่นก็มักเผลอร้องเพลง โดยไม่ได้ตั้งใจ อยู่เป็นประจำ

โดยเส้นทางชีวิต ผมเคยบวชเรียนมานานถึง ๒๑ ปี ได้รับมอบหมายจากพระอุปัชฌาย์อาจารย์ให้เป็นครูสอนธรรมะบาลีมา ตั้งแต่ยังเป็นสามเณรตอนอายุเพียง ๑๘ ปี แล้วก้าวกระโดดเป็นครูใหญ่ โดยยังไม่ทันได้บวชเป็นพระเมื่ออายุ ๑๙ ปีเศษเท่านั้น ทำให้ช่วงเวลาชีวิตวัยรุ่นขาดหายไปเลย เคยรู้จักแต่ภาระหน้าที่กับความรับผิดชอบที่ต้องประพฤติตัวให้ดี ให้สมกับที่ “เป็นครู, เป็นผู้นำ, เป็นแบบอย่าง” ของศิษยานุศิษย์มากมาย

พอมาชีวิตในทางโลก หลังจากลาสิกขาแล้ว ผมเคยผ่านการมีภรรยาหลายคน แต่ละคน แต่ละห้วงเวลานั้น ผมรักและจริงจังกับภรรยาเสมอ ไม่เคยทำตัวเกรงใจ ประพฤตินอกใจคนไหนเลย ไม่รู้จะนอกใจทำไม ? ในเมื่อภรรยาแต่ละคนสวยราวกับนางฟ้า ทั้งทุกคนที่ผ่านมา ต่างก็มีอายุอ่อนกว่าผมมาก จนไปไหนด้วยกันก็มักจะถูกล้อว่าเป็นพ่อกับลูกอยู่แล้ว

ประสบการณ์ที่ผ่านชีวิตคู่มาหลายครั้ง ทำให้ผมเหมือนกับได้ลองผิดลองถูก จนเมื่อถึงบั้นปลายของชีวิต ผมตัดสินใจเลือกใช้ “ชีวิตโสด” หรือในแบบ “ไม่ต้องครอบครองใคร และไม่ทำให้ใครครอบครอง, ไม่เป็นเจ้าของใคร และไม่ให้เป็นเจ้าของ” ทั้งนี้ไม่ใช่ว่า เพราะหาผู้หญิงดีๆ ไม่ได้ ที่แท้แค่อดีตภรรยาทุกคนก็ล้วนแต่เป็นคนดีที่มีจิตใจงดงาม เพียงแต่ตัวของผมเองนี่แหละ ที่มันไม่เอาไหนในทางโลก รู้จักแต่ทางธรรม ก็เท่านั้นเอง

อีกมุมหนึ่งในชีวิต ผมมีโรคประจำตัวแปลกๆ ซึ่งบุคคลที่รักที่ใกล้ชิดกันมา ก็คงเคยเห็นผมเป็นลมล้มสลบไปบ้าง เพราะโรคนี้ทำให้ชีวิตผมฉีกกฎธรรมดาสามัญ ที่เราพูดกันว่า “คนเราเกิดมามีตายแค่ครั้งเดียว” เพราะในชีวิตจริงๆ ของผม สมควรจะพูดได้ว่า “เกิดมามีตายหลายครั้ง, ตายแล้วฟื้นคืนกลับมาหลายหน”

ตั้งแต่เล็กจนโตมา ทุกๆ ปี หรือบางปีก็หลายรอบ โรคนี้จะวนเวียนมาเยี่ยมเยียนผมเรื่อยๆ มันมีชื่อเป็นทางการอย่างไร ผมไม่ได้จำ แพทย์แต่ละคนก็มักบอกไม่ตรงกัน จนผมเลิกสนใจ แล้วตั้งชื่อเอาเองว่า “โรควาบ” ตามอาการจริงๆ ของมัน ที่อยู่ดีๆ ก็ทำให้ผมหมดสติไป ฟื้นขึ้นมาอีกทีก็ได้แต่งงๆ เพราะจะว่าไปแล้ว ก็ไม่ได้เจ็บปวดอะไร แค่น้ำมีดตาลาย แล้วก็หายไปเฉยๆ

ขณะหมดสตินั้น ส่วนมากก็จะหลับหรือดับสนิทไปเลย ส่วนน้อยเท่านั้นที่เหมือนกับฝันหรือล่องลอยไป คล้ายๆ กับว่า ได้ท่องเที่ยวไปในสถานที่แปลกๆ ซึ่งถ้าเก็บเอามาเล่าก็เข้าทำนองที่ว่า “ผมได้ไปท่องเที่ยวเมืองนรกสวรรค์มาแล้ว” นั่นเอง

คนส่วนใหญ่มักตั้งข้อสงสัยว่า “หลังความตาย คนเราจะไปไหน ?” ส่วนผมสิ้นความสงสัยในข้อนี้ เพราะประสบการณ์นานกว่า ๕๐ ปี ที่เที่ยวตายแล้วกลับฟื้น ทำให้ผมมั่นใจในคติของตนว่า หลังจากตาย “กายและจิตของเราก็คงดับสนิทไป” ตามประสบการณ์โดยส่วนใหญ่ที่ผ่านมา ส่วนโอกาสที่ดวงวิญญาณจะละสังขารออกไปท่องเที่ยวเมืองนรกสวรรค์หรือไปแสวงหาภพภูมิใหม่ก็อาจเป็นไปได้เช่นกัน แต่ผมก็ให้ความสำคัญกับเรื่องนี้น้อยมาก เพราะประสบการณ์ที่ผ่านมา พร่ามัวเต็มที ยากที่จะเก็บเอามาเชื่อเอามาจินตนาการ หรือเอามาเป็นแก่นสารได้จริง ทั้งโดยส่วนตัวในบัดนี้ ผมไม่กลัวอะไรอีก ชีวิตหน้า ถ้าจะมี แบบไหนก็ได้

ตลอดชีวิตความเจ็บความตายกลายเป็นเกลอของผมไปแล้ว ช่วงเวลาที่กลัวเจ็บกลัวตายมันซ้อนทับกันมากมายจนโผล่หัวไม่ได้อีก นอกจากโรคระบาดที่ทำให้ทั้งชีวิตผมต้องคอยแต่กังวลว่า “เราจะสลับไปอีกเมื่อไรเล่าหนอ ? และหากสลับไปแล้วไม่ฟื้น เราก็คงตายสินะ” เช่นนี้แล้ว ในชีวิตของผมนี้ก็ยังมียุทธกรรมที่ทำให้เจียดตายอีกหลายหน ตอนยังเป็นเณรวัยรุ่น เรียกร้องความยุติธรรมให้ตนเองและเพื่อนๆ ก็เกือบถูกลูกน้องของสมภารยิงตาย ตอนเป็นพระหนุ่มน้อยในหน้าที่ครูใหญ่ รักษาความถูกต้องปกป้องพระอุปัชฌาย์ ก็เกือบถูกลูกน้องของกรรมการวัดฆ่าทิ้ง หรือกระทั่งถูกลูกศิษย์ของตัวเองแท้ๆ เอามีดบุกจะฟันถึงกุฏิ เพียงเพราะสั่งสอนเขาด้วยความหวังดี และตอนที่กลับบ้านเกิด กับภริยาพิทักษ์ป่าหนองกงหนองแก้วมรดกของชุมชน ก็ถูกลูกน้องนายทุนโทรศัพท์มาขู่ฆ่า “ทั้งที่ผมยังเป็นพระ”

อย่าถามเลยว่า ห้วงเวลานั้นๆ ผมอกสั่นขวัญแขวนไหม ? ผมตอบได้แค่ว่า ความกลัว ความเจ็บ ความตาย มันซ้อนทับกันมากมาย จนสุดท้ายมันก็กลบกลืนกันมิดหายไปเอง หรือจะพูดว่า “กลัวจนหมดความกลัว” นั่นแหละ ไม่ใช่วิเศษวิโสอะไร

ดังได้เล่าแล้วว่า เกือบ ๑๐ ปีที่ผ่านมา ผมรอนแรมไปทั่วไทย ส่วนใหญ่ไปคนเดียว มีบ้างที่นางฟ้าขอตามไปด้วย (โดยธรรมชาติของคนที่รักและห่วงใยกัน) เพื่อประหยัดค่าใช้จ่ายกับทั้งเพื่อให้ได้บรรยากาศ ที่พักแรมของผมคือ ตามริมถนนหนทาง วัดพุทธ โบสถ์คริสต์ สุเหร่าอิสลาม และวนอุทยานแห่งชาติ โดยเฉพาะตามป่าเขาลำเนาไพร แม้พอมีเจ้าถิ่นมีน้ำใจให้อาศัยพักแรมบ้าง แต่ก็มักจะผลัดใส่ให้ออกไปพักห่างๆ อยู่อย่างวังเวง แลวป่าช้า ศาลาเมรุเป็นต้น ถ้าเป็นคนขี้กลัวจะเอาตัวรอดได้หรือ ? แต่พอมีความกล้าก็กลับกลายเป็นโอกาสให้ได้เพิ่มรสชาติแก่ชีวิต

ยิ่งชีวิตต้องใช้ความกล้าฝ่าฟันผ่านวิกฤติมากมายเพียงใด ก็ยิ่งทำให้ไม่ประมาทในชีวิต ไม่ยึดติดในมายา และมองเห็นคุณค่าของเวลามากที่สุด เพราะลึกๆ ผมจะรู้สึกเสมอว่า “บางทีพรุ่งนี้อาจไม่มีชีวิตแล้ว” เลยเกิดความขยันหมั่นเพียรเร่งเรียนรู้อย่างรีบร้อนขึ้นมาโดยอัตโนมัติ ด้วยคิดว่า “ตนเหลือเวลาน้อยเต็มที”

ตลอดเวลาที่รอนแรม ท่ามกลางความขลุกขลักขลักงาน ผมก็ยังทำงาน ทั้งด้านสัมมาชีพเพื่อหาเลี้ยงตัวเอง ในตำแหน่งประธานที่ปรึกษาบริษัท (ที่ตนร่วมก่อตั้งมา) และในฐานะแอดมินของเว็บเซิร์ฟเวอร์ (เว็บโฮสติ้งเพื่อการกุศล) ทั้งด้านปณิธานเพื่อการสร้างสรรค์จรรโลงโลกพร้อมๆ กันไปด้วย โดยไม่รู้ลึกเปื้อนหนาย แม้เหน็ดเหนื่อยแค่ไหน ผมก็ยังสนุกที่ได้ทำ

เอาเพียงด้านงานเขียนอย่างเดียว ซึ่งส่วนใหญ่เคยจมหายไปกับสายน้ำในปี พ.ศ.๒๕๕๔ ผมก็ทยอยรื้อฟื้นขึ้นมาเขียนใหม่ตามวันและวัยที่ใกล้ชรา ก็ก้าวหน้ามาไม่น้อย หากฟ้าดินยังเมตตาต่อเวลาให้ชีวิตอยู่ไปได้นานๆ ผลงานที่จมหายไปกับสายน้ำแล้วนั้นก็คงทันได้รื้อฟื้นกลับคืนเป็นบางส่วน เอาไว้ให้ลูกหลานได้อ่านค้นแถมจะเป็นตำนานว่า ผลงานเหล่านี้ถูกเขียนขึ้นข้างถนนริมหนทางหัวผืนแผ่นดินไทย ซึ่งไม่ใช่เรื่องที่จะเกิดขึ้นได้ง่ายๆ เลย

นี่คือเพียงบางส่วนของชีวิตของผม ขอนำมาเล่าไว้ หวังจะให้ทุกท่านได้เห็นความเป็นมา ก่อนกว่าจะก่อเกิด “มูลนิธิสื่อตะวันออก” ตามชื่อหนังสือหรือตามความตั้งใจจะแนะนำให้ทราบ ไม่ได้มีเจตนาจะนำเอาเรื่องส่วนตัวมาโอ้อวด เพราะผมตระหนักดีว่า ตลอดชีวิตของผมนี้ “ผล่อทำชั่วก็มี เพียรทำดีก็มาก” ดังสามัญชนคนทั่วไป เรื่องที่นำมาเล่าไว้ ก็จึงแค่ตั้งใจจะปูทางให้ทุกท่านได้เข้าใจกันชัดๆ ตามความเป็นจริง ไม่ใช่ตามแต่จิตจะคิดกันไปต่างๆ นานา

อนึ่ง “มูลนิธิสื่อตะวันออก” ก่อเกิดขึ้นมา ไม่ใช่แค่ได้อาศัยเพียงทรัพย์สินส่วนตัวมูลค่านับล้านที่ผมบริจาคเท่านั้น แต่มันได้อาศัยปณิธานการดำเนินชีวิตของผมด้วย เช่นว่า ถ้าผมไม่ชอบชีวิตสมณะ แต่ใช้ชีวิตฟุ้งเฟ้อ ติดหรู กินใช้อยู่เกินฐานะ รลยนต์ก็เปลี่ยนบ่อย (ไม่ใช่ใช้ NISSAN NV อยู่ทั้งปีทั้งชาติแบบนี้) หรือประพุดิตำทราชม มั่วสุมอบายมุข ติดการพนัน หลงเหล้าเคล้านารี มรดกของบิดามารดาและทรัพย์สินที่ตนหาได้มามูลค่าหลายล้านก็คงหมดไปนานแล้ว ไม่เหลือมาจนถึงวัยใกล้ชรา ให้ได้เป็นทุนจัดตั้งมูลนิธิดังที่ปรากฏนี้หรือก ะไหม ? ฉะนั้น ภาพลักษณ์แรกที่ยากจะเล่า ผมจึงหวังให้ทุกท่านได้รับทราบว่ มูลนิธินี้เกิดขึ้นมาจากทรัพย์สินของคนจน หรืออย่างน้อยๆ ก็ของลูกคนจน ทำให้เกิดจากเศษเงินของคนรวย ที่ต้องการได้ชื่อเสียงในสังคมไฮโซแต่ประการใดๆ เลย พูดเอาให้ชัดๆ มูลนิธิสื่อตะวันออกนี้เกิดมาจากคนจน แต่ก็เพื่อทุกคนบนโลกแท้ แม้คนร่ำรวยที่สุขสบายอยู่แล้วก็ยังได้รับประโยชน์ด้วย เพราะป่าให้อากาศบริสุทธิ์แก่ทุกคน ไม่เลือกว่าจนหรือรวย

เมื่อมาเห็นเช่นนี้แล้ว โดยเฉพาะคนร่ำรวยหรือคนมีอำนาจ ก็อาจจะได้คิดบ้างว่า “ขนาดนายตะวันออกเป็นคนจน ก็ยังเสียสละได้ถึงเพียงนี้ เราคนร่ำรวยหรือคนมีอำนาจแท้ๆ จะมัวเห็นแก่ตัวอยู่ มันก็ดูอะไร” ถ้าเพียงแค่นั้นร่ำรวยหรือคนมีอำนาจเริ่มคิดได้เท่านี้ โอกาสที่โลกจะรอดก็เกิดขึ้นทันที เพราะถึงยังไง อนาคตของโลกก็จำเป็นต้องฝากไว้ในกำมือของคนร่ำรวยหรือคนมีอำนาจอยู่นั่นเอง เนื่องจากเป็นกลุ่มคนที่จะคลั่งคลั่งให้โลกนี้ดีขึ้นหรือเลวลงได้จริงๆ โดยใช้กำลังทรัพย์หรือกำลังอำนาจที่ตนมีเป็นพลังผลักดัน ดังนั้น แม้แต่มูลนิธิสื่อตะวันออก ก็ย่อมหวังน้ำใจจากคนมีอำนาจหรือคนร่ำรวยด้วยแน่ๆ เพราะแค่ลำพังกำลังคนจนก็คงทำให้สำเร็จได้ยาก

ส่วนคนจนด้วยกัน มูลนิธิสี่ตวัน ก็อาจจะเป็นโอกาส หรือเป็นแรงบันดาลใจ รวมถึงเป็นกำลังใจให้ลุกขึ้นมาสร้างสรรค์ ความดีงามตามกำลังของตน ถ้าไม่มีกำลังใจจะทำเองตามลำพังได้ ก็อาจจะร่วมด้วยช่วยสี่ตวัน เช่น มาเป็นจิตอาสาในรูปแบบต่างๆ โดยเฉพาะการอนุรักษ์พิทักษ์ป่า หรือแคว้นร่วมด้วยช่วยกันกตโลศ กตแชร์ผ่านออนไลน์ทางมือถือ เป็นต้น ก็ยังนับว่าเป็นบุญกุศล เป็นการบำเพ็ญตบะให้มีคุณค่าตามสมควรแก่ฐานะแล้ว

หากถามว่า “ผมต้องการอะไรให้ตัวเอง ?” ก็ขอตอบว่า “ตลอดทั้งชีวิตจิตของผมคอยพะวงอยู่แต่เรื่องความเจ็บความตาย ที่มันวนเวียนมาเยื้อมเยื่อนอยู่ตรงหน้า ทำให้ลาภยศสรรเสริญสุข ใดๆ ในโลกนี้ ไม่ค่อยมีความหมายอะไรกับผมนัก หากจะถามหา สิ่งที่ผมต้องการจริงๆ ก็เห็นแต่หนีพพาน อันจะทำให้ไม่เจ็บไม่ตาย นั้นแหละ ไม่มีอะไรแอบแฝงซับซ้อนซ่อนเร้น เป็นเรื่องที่เปิดเผย ตรงไปตรงมา ตอบตรงๆ ผมต้องการแค่ว่า ก่อนที่ตัวเองจะตาย ขอจัดแจงทุกอย่างไว้ให้เรียบร้อยดีงาม เรื่องชีวิตก็ขอเป็นอิสระ และไม่เป็นภาระของใคร เรื่องทรัพย์สินที่มีก็ขอให้เกิดประโยชน์ อย่างยั่งยืน เพราะทั้งชีวิตทั้งทรัพย์สินเหล่านั้นนั้น โดยตัวมันเอง หากจริงยั่งยืนไม่ ต่อได้ทำประโยชน์ไว้ ก็จึงจะจริงยั่งยืนไป”

ทีนี้ก็เรื่องสุดท้าย ที่ขอเปิดใจให้หมดด้วย ที่แรกผมเคย บรรารภว่า จะจัดตั้งมูลนิธิด้วยทรัพย์สินส่วนตน และจะใช้ดอกผล จากที่ตนทำงานมาบริหารจัดการไป โดยห้ามไม่ให้เรียไร และไม่ ให้ แม้แต่รับบริจาค ซึ่งในประเด็นหลังถูกคณะกรรมการผู้ร่วมก่อตั้ง มูลนิธิฯ มีความเห็นคัดค้านว่า “ที่ไม่ให้เรียไร ไม่ให้กวณใจผู้คน ก็ควรอยู่ แต่ถ้าไม่ได้รับบริจาคเลยนั้น ไม่น่าจะควร เพราะจะขัด กับหลักการของมูลนิธิโดยทั่วไป ที่ไม่หากำไร และพึงมีรายได้จาก

การรับบริจาคเป็นหลัก ทั้งมูลนิธิจะเติบโตไม่ได้ ถ้าไม่อาศัยแรงศรัทธาจากสาธุชนร่วมด้วยช่วยกันคนละไม้ละมือ เช่น โครงการสร้างศูนย์ “วิจัยป้าชุมชนบรรพชน” ซึ่งอาจจะต้องใช้งบประมาณนับร้อยล้านบาท อาจารย์จะทำตามลำพังตนคนเดียวอย่างไร ?” ผมก็เลยต้องจำนนต่อความจริง ขอบใจคณะกรรมการที่กล้าท้วงติงเพื่อสร้างสรรค์สิ่งที่ดีที่สุดให้สังคมมนุษย์ไปชั่วฟ้าดินสลาย

เป็นอันว่า มูลนิธิสี่ต่อวัน จะไม่มีการเรียหรือส่งคนไปเคาะประตูบ้านใคร (ถ้าไป ประธานฯ จะเป็นคนไปเอง) หากเห็นผู้หนึ่งผู้ใดแอบอ้างมูลนิธิสี่ต่อวันไปทำแบบนั้น ขอให้แจ้งตำรวจจับได้เลย ส่วนผู้มีจิตศรัทธาโปรดบริจาคมาได้ที่มูลนิธิสี่ต่อวันกันโดยตรง ที่ประธานฯ หรือกรรมการมูลนิธิฯ เท่านั้น

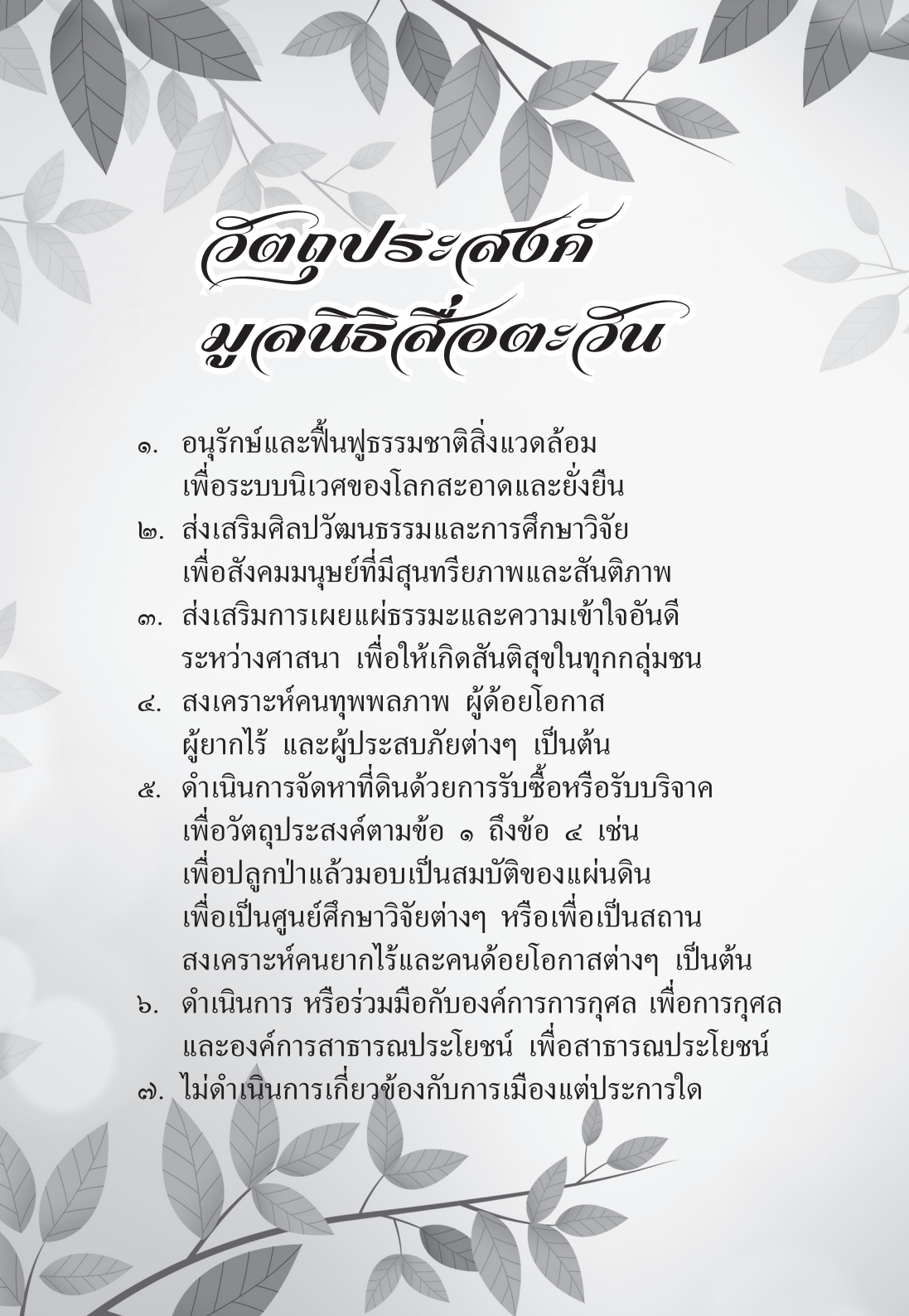
ตามที่ผมได้เปิดใจมา ก็น่าจะพอสมควรแล้ว ต่อจากนี้ไปจะได้อธิบายขยายความวัตถุประสงค์ของมูลนิธิให้ได้รับทราบทั่วกันว่ามูลนิธินี้จะทำอะไร ? เพื่ออะไร ? และโดยประการใดๆ บ้าง ? เพื่อเป็นหลักอ้างอิงให้กรรมการหรือคนทำงานของมูลนิธิสี่ต่อวันได้นำไปใช้เป็นบรรทัดฐาน และเพื่อให้สาธุชนทั้งหลายใช้ประกอบการพิจารณาก่อนจะตัดสินใจมาให้การสนับสนุน เช่น ร่วมบริจาคหรือร่วมกิจกรรมต่างๆ กับมูลนิธิสี่ต่อวันสืบไป ด้วยความเลื่อมใสเต็มใจศรัทธา เกิดเป็นประโยชน์ไพศาลแก่โลกไปแสนนาน.

ด้วยจิตเมตตาและปรารถนาดี

(นายตะวัน นาคกนิษฐ ป.ธ.๙)

ประธานกรรมการมูลนิธิสี่ต่อวัน

วัตถุประสงค์ มูลนิธิได้อะโณ

๑. อนุรักษ์และฟื้นฟูธรรมชาติสิ่งแวดล้อม
เพื่อระบบนิเวศของโลกสะอาดและยั่งยืน
๒. ส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมและการศึกษาวิจัย
เพื่อสังคมมนุษย์ที่มีสุนทรียภาพและสันติภาพ
๓. ส่งเสริมการเผยแพร่ธรรมะและความเข้าใจอันดี
ระหว่างศาสนา เพื่อให้เกิดสันติสุขในทุกกลุ่มชน
๔. สงเคราะห์คนทุพพลภาพ ผู้ด้อยโอกาส
ผู้ยากไร้ และผู้ประสบภัยต่างๆ เป็นต้น
๕. ดำเนินการจัดหาที่ดินด้วยการรับซื้อหรือรับบริจาค
เพื่อวัตถุประสงค์ตามข้อ ๑ ถึงข้อ ๔ เช่น
เพื่อปลูกป่าแล้วมอบเป็นสมบัติของแผ่นดิน
เพื่อเป็นศูนย์ศึกษาวิจัยต่างๆ หรือเพื่อเป็นสถาน
สงเคราะห์คนยากไร้และคนด้อยโอกาสต่างๆ เป็นต้น
๖. ดำเนินการ หรือร่วมมือกับองค์การการกุศล เพื่อการกุศล
และองค์การสาธารณประโยชน์ เพื่อสาธารณประโยชน์
๗. ไม่ดำเนินการเกี่ยวข้องกับการเมืองแต่ประการใด

อนุรักษ์และฟื้นฟูธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม เพื่อระบบนิเวศ ของโลกสะอาดและยั่งยืน

วิทยาศาสตร์เชื่อกันว่า เอกภพหรือสากลจักรวาลเกิดขึ้นมาจากบิกแบง เมื่อราว ๑๓,๗๐๐ ล้านปีมาแล้ว ส่วนมันจะสูญสิ้นไปเมื่อใดไม่อาจรู้ แต่ที่ถูกต้องต้องแตกดับแน่ๆ ในขณะที่ดวงอาทิตย์เกิดขึ้นมาในรุ่นหลังๆ เมื่อราว ๔,๕๗๐ ล้านปีก่อน และจะดับสลายไปในอีกราว ๔,๕๐๐ ล้านปี ส่วนโลกของเรานี้ เกิดมาหลังจากนั้นคือเมื่อราว ๔,๕๔๐ ล้านปี ทั้งก็จะย่อยยับไปก่อนดวงอาทิตย์แน่ๆ คือแค่ราว ๔,๐๐๐ ล้านปีข้างหน้า สำหรับสิ่งมีชีวิตเกิดขึ้นมาบนโลกเมื่อราว ๔,๐๐๐ ล้านปีก่อน หรือหลังจากโลกเกิดมาได้ระยะหนึ่งและจะสูญสิ้นไปจากโลกในอีกราว ๓,๐๐๐ ล้านปีเท่านั้น

อย่างไรก็ดี เรายังมีเวลาอีกร้อยพันล้านปี เพราะโลกใบนี้จะเป็นที่อยู่อาศัยของสรรพสัตว์ไปได้อีกนานแสนนาน (นานกว่าห้วงอายุขัยของสรรพสัตว์แน่ๆ) เว้นเสียแต่จะมีมหันตภัยล้างโลก เช่น การพุ่งชนกันของดวงดาวหรือโดยเทหวัตถุขนาดใหญ่ในอวกาศ ซึ่งโอกาสจะเป็นไปได้ คงหลายล้านปีจึงจะมีสักหน กว่าจะถึงวันนั้นเผ่าพันธุ์มนุษย์คงจะสูญสิ้นไปก่อน ล่วงหน้าตั้งนานแล้ว*

ภัยธรรมชาติถึงแม้จะยังน่ากังวล แต่พฤติกรรมของคนกลับเป็นสิ่งที่ควรกังวลยิ่งกว่า วิกฤติการณ์ต่างๆ ของโลกวันนี้ ถ้าดูให้ดีและยอมรับกันตรงๆ ล้วนเกิดมาจากน้ำมือมนุษย์

* Stephen William Hawking กล่าวว่า “ทางรอดของมนุษย์คืออวกาศ” แต่นายตะวันผืนฟ้ากลับ “แค่ธรรมชาติรอบตัว ดูแลให้ดีก็ก่อนดีกว่าไหม ?”

**นับวันโลกทั้งใบจะไม่น่าอยู่อาศัยต่อไปอีก เพราะป่าไม้
ลดลง** อากาศเป็นพิษ ผืนดินปนเปื้อน แหล่งน้ำเน่าเสีย **จนระบบ
นิเวศวิปริต** ส่งผลให้ภัยธรรมชาติรุนแรงและเกิดบ่อยขึ้น

นี่คือมหันตภัยเฉพาะหน้าของมวลมนุษย ซึ่งไม่ใช่เกิดจาก
ภัยธรรมชาติ แต่มันเกิดจากน้ำมือของมนุษย์เอง ที่ไปทำลายโลก
เพราะความโลภโมโทสันอันไม่มีที่สิ้นสุด จนไม่รู้ว่าจะหยุดกันอย่างไร
เป็นเรื่องที่น่าเศร้าใจ และน่าละอายใจต่อสรรพสัตว์ยิ่งนัก

ถึงวันนี้เราไม่มีเวลาจะมาโทษกันเองแล้ว เช่นคนรวยโทษา
เพราะคนจนกลางทำไร่เลื่อนลอย คนจนก็ตอบได้ว่า คนจนใช้แค่มีด
แค่ขวานกลาง ป่าจะร้างได้อย่างไร ? สาเหตุที่ป่าไม้จะหมดไปจากโลก
ก็เพราะรถแทรกเตอร์ของคนรวยต่างหาก ใครผิด ใครถูก เอาไว้
ก่อนเถอะ ควรมารวมมือกันแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นแล้วจะดีกว่า

เฉพาะเรื่องป่าไม้ และเอาแค่ประเทศไทย ในปี พ.ศ.๒๕๐๔
ประเทศไทยมีพื้นที่ป่าทั้งหมดราว ๒๗๓,๖๒๙ ตารางกิโลเมตร
หรือคิดเป็นร้อยละ ๕๓.๓ ของพื้นที่ทั้งประเทศ แสดงว่าตอนนั้น
ประเทศของเรา มีพื้นที่สีเขียวชอุ่ม มากกว่าสีที่แห้งแล้ง

ผ่านมาแค่ครึ่งศตวรรษ ในปี พ.ศ.๒๕๕๗ ประเทศไทย
เหลือพื้นที่ป่าอยู่เพียง ๑๖๓,๖๕๖ ตารางกิโลเมตร หรือคิดเป็น
ร้อยละ ๓๑.๖ ของพื้นที่ทั้งประเทศ อันแสดงว่า มาบัดนี้เรามี
พื้นที่แห้งแล้งมากกว่าพื้นที่สีเขียวชอุ่ม จะเห็นได้ว่าเพียงแค่ ๕๐ ปี
ป่าไม้ของเราหายไปกว่า ๑๐๐,๐๐๐ ตารางกิโลเมตร หรือลดลงจาก
ที่เคยมีมาเกือบจะครึ่ง ซึ่งน่าใจหายหรือน่าเสียดายที่สุด

บางคนอาจจะยังมองไม่เห็นว่ามันน่าสะพรึงกลัวเพียงไหน ?
เพราะยังไม่เข้าใจในคุณค่าของป่าไม้ ก็จะขออธิบายให้ทุกคนได้เข้าใจ
ตามจริง ด้วยข้ออุปมาอุปไมยไปที่ละอย่าง ดังต่อไปนี้

๑. ป่าเป็นเครื่องปรับอากาศประจำโลก, ถ้าป่าไม่มีน้อย ภูมิศาสตร์และบรรยากาศของโลกก็จะวิปริตแปรปรวน ยามร้อนก็ร้อนจัด หนาวก็หนาวเกิน พายุก็กรรโชก น้ำแข็งขั้วโลกก็ละลาย เคลื่อนลมทะเลคลั่ง ชายฝั่งพังจมลงทะเล ฝนชุกน้ำก็ท่วม ฝนแล้งก็ไร้น้ำ ช้ำจะเกิดแผ่นดินไหวที่รุนแรงและถี่ขึ้น เป็นต้น

๒. ป่าเป็นอ่างเก็บน้ำตามธรรมชาติ, ถึงฝนตกลงมาน้อย ถ้ามีป่าไม่มาก โลกก็ไม่ขาดแคลนน้ำ เพราะมีป่าไม่ซับน้ำเก็บไว้ให้ แต่ถ้าป่ามีน้อย น้ำบนโลกก็จะน้อย ที่เห็นได้ชัดๆ เช่น ธารน้ำตกที่เคยมีน้ำไหลตลอดทั้งปี ก็จะมีให้ชมเฉพาะหน้าฝนชุก ถึงหน้าแล้งก็จะมีน้ำตกสวยๆ ให้ได้ชื่นชมกันอีก อย่างนี้เป็นต้น

๓. ป่าเป็นที่อยู่อาศัยอันแท้จริงของสรรพสัตว์ แม่มนุษย์เราเองก็อยู่อาศัยในป่ามาก่อน วิวัฒนาการมาจากป่า มีป่าที่ไหน สัตว์ก็อยู่ได้ที่นั่น มนุษย์เราเองก็เช่นกัน เคยอยู่อาศัยในป่ามาก่อนทั้งสิ้น จึงเกิดกระท่อมหลังเล็ก ลามเป็นตึกระฟ้า เป็นวัดวาอาราม เป็นพระราชวัง ซึ่งก็ยังคงมีต้นไม้ไว้ให้ความร่มรื่น ฝ่ายสรรพสัตว์ชัดเจนอยู่แล้ว ป่าไม้คือบ้านของมัน แม้บางพวกจะอยู่ในน้ำในทะเล มีน้ำนั้นเป็นบ้าน ก็ยังต้องมีป่าตามแบบของมัน คือจำพวกพืชที่เกิดในน้ำในทะเลต่างๆ มิฉะนั้นมันก็จะอยู่อาศัยในนั้นไม่ได้

๔. ป่าเป็นแหล่งอาหารของสรรพสัตว์* เป็นโรงครัวแรกอันยั่งยืนของโลก แม้สำหรับมวลมนุษย์ด้วย มีป่าไม้อยู่ที่ไหน สรรพสัตว์ย่อมจะไม่อดตาย มนุษย์เราเองก็เช่นกัน ขอแค่ยังมีป่า ลำพังอาหารเลี้ยงชีวิตของผู้คนทั้งโลก เราจะไม่มีความขาดแคลนเลยหลายร้อยปีที่ผ่านมา มนุษย์เราหลงทาง ถางป่าทำนาไร่ เพื่อผลิต

* ทางชีววิทยา ห่วงโซ่อาหารในระบบนิเวศ มีพืชเป็นผู้สร้าง (Producer) มีสัตว์เป็นผู้เสพ (Consumer) ถ้าไร้พืชห่วงโซ่อาหารก็จะพังตั้งแต่ต้น

อาหาร สำหรับการกักตุน แล้วกลายเป็นสินค้า จนต่อมาสังคมโลก เกิดอุตสาหกรรม เพื่อผลิตสินค้าให้มากยิ่งขึ้น ส่งผลให้เราต้องการ วัตถุดิบเอามาป้อนโรงงานบานปลายไปใหญ่โต ป่าไม้ที่เคยเป็นแหล่ง อาหารของทุกคนอยู่แล้ว กลายเป็นเขตหวงห้ามโดยประการต่างๆ ทำให้คนรวยก็รวยเอาๆ ส่วนคนจนก็จนลงๆ จนไม่มีแม้แต่อาหาร จะกิน ถ้ายังมีป่าไม้และไม่มีใครหวงห้ามแบบโบราณ ทุกคนบนโลก ก็จะไม่มีการอดอาหาร เป็นเรื่องที่สังคมมนุษย์ควรหันมาใช้สติปัญญา พิจารณาพบทวนตัวเองเสียบ้าง ทั้งควรจะมีเมตตาปรานีแก่สรรพสัตว์ ที่เป็นเพื่อนร่วมโลกของตนด้วย อย่าเห็นแก่ตัวกันนักเลย

ความสำคัญของป่าไม้ทั้ง ๔ ด้านนี้ เป็นแค่เพียงส่วนหนึ่ง เท่านั้น ยังมีความสำคัญในด้านอื่นๆ อีกมากมาย แต่ด้วยเวลา และหน้ากระดาษอันจำกัด จึงขอยุติไว้แต่เพียงเท่านี้ก่อน

การที่ “มูลนิธิสื่อตะวันออก” เลือกเอางาน “หาแผ่นดินคืน ให้ผืนป่า เร่งคืนผืนป่าให้ธรรมชาติ” มาเป็นกิจกรรมแรก และเป็น กิจกรรมหลักตลอดไป ก็เพราะเห็นว่า ถ้าเอาสติปัญญาเข้ามาจับ เรื่องนี้ก็เป็นเรื่องสำคัญ จำเป็น และเร่งด่วนที่สุดของมนุษยชาติ ในยุคนี้ หรือในทุกยุคเลย ก็ว่าได้ ทั้งแม้แต่มุมมองในทางศาสนา ก็ควรจะนับว่าเป็นบุญเป็นกุศลอันสูงสุด ยิ่งกว่าบุญกว่ากุศลใดๆ ในโลก อาจจะมีผู้กล่าวหาว่า ผมพูดเอาเอง ตามความเห็นส่วนตัว ก็ขอให้ลองคิดพิจารณาด้วยสติและปัญญา ดังต่อไปนี้

๑. ศาสนา โดยเฉพาะพระพุทธศาสนา ย่อมถือว่า การให้ หรือการแบ่งปันอาหาร เช่น การใส่บาตรถวายภัตตาหารพระภิกษุ สามเณร การเลี้ยงอาหารคนชราหรือเด็กด้อยโอกาส การส่งอาหาร ไปช่วยเหลือผู้ประสบภัยต่างๆ ตลอดไปจนกระทั่งการเลี้ยงอาหารแก่สัตว์ ข้างถนน เช่น สุนัขจรจัด ก็นับว่าเป็นบุญกุศลใช่ไหม ?

ดังได้กล่าวมาแล้วว่า ถ้าแค่มีป่า สรรพสัตว์ก็จะไม่อดอาหาร การที่เราคืนแผ่นดินให้ผืนป่า หรือการสร้างป่าคืนให้แก่ธรรมชาติ ก็เท่ากับว่าเราได้ให้อาหารแก่สรรพสัตว์ด้วยอยู่แล้วนั่นเอง ก็จึงนับได้ว่า เป็นการทำบุญกุศลแม้ในทางศาสนาด้วยประการฉะนี้

๒. ศาสนา โดยเฉพาะพระพุทธศาสนา ย่อมถือกันว่าการให้ที่อยู่อาศัย (แม้แต่ที่พักแรม) นับเป็นบุญเป็นกุศลอย่างยิ่ง อีกอย่างหนึ่งไหม ?

ดังได้กล่าวมาแล้วว่า ป่าไม้ก็เป็นที่อยู่อาศัยตามธรรมชาติ อันเปรียบเป็นบ้านของสรรพสัตว์อยู่แล้ว ดังจะเห็นว่า มีป่าที่ไหน สรรพสัตว์ก็จะย้ายเข้าไปอยู่อาศัยที่นั่น การที่เราช่วยกันคืนแผ่นดินให้ผืนป่า หรือช่วยกันสร้างป่าคืนให้แก่ธรรมชาติ ก็เท่ากับว่าเราได้ให้ที่อยู่อาศัย หรือคืนบ้านให้แก่สรรพสัตว์ด้วยนั่นเอง จึงนับได้ว่า นี่ก็เป็นการทำบุญกุศลแม้ในทางศาสนาด้วยประการฉะนี้

๓. ศาสนา โดยเฉพาะพระพุทธศาสนา ย่อมถือกันว่าการให้ชีวิต หรือการช่วยชีวิตเอาไว้ นับเป็นบุญกุศลขั้นสูงสุด ประการหนึ่งไหม ?

เมื่อกล่าวโดยสรุป ป่าเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดในการดำรงชีวิตของสรรพสัตว์ทั้งโลก เพราะเป็นทั้งแหล่งอาหาร เป็นทั้งที่อยู่อาศัย เป็นทั้งผู้ให้อากาศ (ฟอกอากาศ ปรับสมดุลให้แก่บรรยากาศโลก) ถ้าปราศจากป่าเสียแล้ว สรรพสัตว์หรือสิ่งมีชีวิตส่วนใหญ่ในโลกนี้ จะต้องสูญพันธุ์ไป ก็จึงกล่าวได้ใหม่ว่า “การทำลายป่าไม้ ก็คือการทำลายชีวิต เพราะเป็นการล้างผลาญสรรพสัตว์อย่างชัดเจน การรักษาป่าไม้ ก็คือการรักษาชีวิต เพราะเป็นการให้โอกาสมีชีวิตแก่สรรพสัตว์อย่างชัดแจ้งเช่นกัน” ดังนั้น การให้คืนผืนป่าจึงนับว่าเป็นบุญกุศลขั้นสูงสุดแม้แต่ในทางศาสนาด้วยประการฉะนี้

ยิ่งไปกว่านั้น ในพระพุทธศาสนามีคำสอนสำคัญและรู้ทั่วกัน อยู่ว่า “การให้ธรรมะเป็นทานชนะการให้ทั้งปวง” ถ้าแบบผิวเผิน ที่คนทั่วไปเข้าใจกัน คือ “พระสงฆ์แสดงธรรม พ่อแม่อบรมลูก ครูสอนศิษย์ มิตรเตือนมิตร ในทางที่ถูกที่ควร” โดยมุ่งที่คำพูดดีๆ ว่าเป็นธรรมะ, แต่แบบลึกซึ้ง หรือโดยสาระแก่นแท้จริงๆ **ธรรมะได้แก่ความถูกต้องเป็นธรรม หรือการปฏิบัติให้ถูกต้องเป็นธรรม** การให้ธรรมะเป็นทาน ก็จึงหมายถึงการปฏิบัติให้ถูกต้องเป็นธรรม นั้นเอง เช่น เป็นพระสงฆ์ก็ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบตรงต่อพระธรรมวินัย เป็นพ่อแม่ปู่ย่าตายายก็ตั้งอยู่ในพรหมวิหารธรรม มีความประพฤติ ดีงามตามหลักศีลธรรมและกฎหมายบ้านเมือง เป็นแบบอย่างที่ดี ของลูกหลาน, เป็นครูก็มีความรู้ดีและมีความประพฤติที่น่าเคารพ ของศิษยานุศิษย์, เป็นมิตรก็หวังดีอย่างจริงใจชี้ทางสวรรค์นิพพาน ให้แก่มิตรเสมอๆ อย่างนี้เรื่อยไป จนถึงเป็นผู้นำชุมชน ผู้นำประเทศ และผู้นำทั้งโลก ก็ตั้งอยู่ในความถูกต้องดีงาม อยู่ในความยุติธรรม เพื่อประโยชน์สุข แก่ทุกกลุ่มชน ทุกเชื้อชาติ ทุกศาสนา ตลอดถึง สรรพสัตว์ด้วย ก็ชื่อว่า เป็นการให้ธรรมะเป็นทานโดยแท้

ป่าไม้เป็นความถูกต้องดีงามตามธรรมชาติ เพราะเป็นสิ่งดี สิ่งมีประโยชน์มากที่สุดแก่สรรพสัตว์ ถ้าไม่มีป่า ก็จะไม่มีการพลัดตัว เพราะมีป่า ก็จึงมีการพลัดตัว มนุษย์ก็เป็นหนึ่งในสรรพสัตว์ เกิดขึ้น และวิวัฒนาการมาจากป่า ทั้งทราบได้ที่สรรพสัตว์ยังต้องการอาหาร ยังจำเป็นต้องหายใจ ก็ย่อมล้วนจะต้องพึ่งพาอาศัยป่า ทั้งทางตรง และทางอ้อม อยู่ทราบนั้น การคั้นแผ่นดินให้ผืนป่า หรือการคั้น ผืนป่าให้ธรรมชาติ จึงชื่อว่า เป็นการให้ธรรมะเป็นทานขั้นที่ลึกซึ้ง ถึงแก่นแท้ อย่างเต็มตามความหมาย เพราะให้ความถูกต้องดีงาม ตามธรรมชาติ แก่สรรพสัตว์และแก่สรรพสิ่ง ดังกล่าวมา

ในทางกลับกัน **ผู้ทำลายป่า** นอกจากจะเป็นการทำลายชีวิต เบียดเบียนสรรพสัตว์ดังกล่าวแล้ว ก็ได้ชื่อเป็นผู้ทำลายธรรมะด้วย เพราะทำให้ความถูกต้องดีงามตามธรรมชาติเสื่อมสิ้นไป เป็นเรื่องที่ตรงไปตรงมาอยู่แล้ว ถ้าเพียงแค่มนุษย์เรา ไม่เอาแต่ความละโมภ โลกมาก เรื่องเช่นนี้ก็ไม่มีใครที่เข้าใจไม่ได้ ทั้งก็น่าจะพากันละอาย เมื่อจะตัดไม้ทำลายป่า แล้วหันมาร่วมมือกัน เร่งกอบกู้ฟื้นฟูอนุรักษ์ พืชพันธุ์ป่าไม้อย่างจริงจังกันทั้งประเทศและทั้งโลกในที่สุด

“มูลนิธิสี่ต่อวัน” จับเอากิจกรรมการกอบกู้ฟื้นฟูพืชนุรักษ์ พืชพันธุ์ธรรมชาติ (สิ่งแวดล้อมโลก) โดยมุ่งเอาการคืนผืนดินให้ผืนป่า หรือคืนผืนป่าให้ธรรมชาติ มาเป็นกิจกรรมแรกและเป็นกิจกรรมหลัก ก็ด้วยตระหนักถึงประโยชน์สุขอันสูงสุด แก่สรรพสัตว์และสรรพสิ่ง ตามความเป็นจริงของธรรมชาติดังกล่าวนี้ เราจึงหวังเป็นอย่างยิ่งว่า **“ปัญญาชนทั้งโลกจะมาเห็นด้วยและช่วยสนับสนุนเรา”**

“ปลูกป่าได้บุญกว่าสร้างโบสถ์”

เพราะป่าเป็นที่ก่อเกิดกำเนิดแห่งธรรมะ*

เพราะป่าเป็นอ่างเก็บน้ำตามธรรมชาติ

เพราะป่าเป็นเครื่องปรับอากาศประจำโลก

เพราะป่าเป็นที่อยู่อาศัยและเป็นแหล่งอาหาร

อันมั่นคงถาวรของสรรพสัตว์ยิ่งกว่าที่ใดๆ**

ขณะที่โบสถ์แม้จะมีคุณค่าในทางศาสนา

แต่ถ้าหากผู้คนสิ้นศรัทธาก็จะหมดคุณค่าลงได้

ไม่เหมือนกับ “ป่า” ที่ต่อให้ผู้คนไร้ซึ่งศรัทธา

ก็จะมีคุณค่าไปชั่วฟ้าดินสลายอยู่นั่นเอง

* สำหรับชาวพุทธ เพราะป่าเป็นสถานที่ประสูติ ตรัสรู้ และปรินิพพาน
ของพระพุทธเจ้า ผู้ทรงให้กำเนิด **“พุทธธรรม”**

** แม้แต่ได้ทะเลก็มีป่าตามแบบของมัน (เช่น สาหร่าย ปะการัง และอื่นๆ)

๒

ส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม และการศึกษาวิจัย เพื่อสังคมมนุษย์ ที่มีสุนทรียภาพและสันติภาพ

ศิลปวัฒนธรรม และการศึกษาวิจัย ทำให้มนุษย์ต่างจากสัตว์
เดรัจฉานทั่วไป เพราะถ้าปราศจากสิ่งนี้แล้ว มนุษย์ก็เป็นสัตว์โลก
ชนิดหนึ่งเท่านั้น มีเกิดแก่เจ็บตายกินถ่ายสืบพันธุ์เสมอเหมือนกัน
กับสัตว์เดรัจฉานนั่นเอง ไม่ได้วิเศษวิโสไปกว่าสัตว์อื่นๆ

การส่งเสริมรักษาศิลปวัฒนธรรมเอาไว้ รวมถึงการศึกษาวิจัย
ให้รู้จริงรู้ชัด แล้วปฏิบัติได้อย่างถูกต้องเหมาะสม จึงเป็นการจรรโลง
รักษาความเป็นมนุษย์เอาไว้ ให้คงความแตกต่างจากสัตว์เดรัจฉาน
อื่นๆ นั่นเอง ก็จึงเป็นเรื่องสำคัญอันดับต้นๆ ของสังคมมนุษย์เสมอ
เพราะมิฉะนั้นแล้ว สังคมมนุษย์ก็จะไม่ต่างหรืออาจจะต่ำทรามยิ่งกว่า
สัตว์เดรัจฉานเสียอีก เช่น พฤติกรรมทางเพศ เป็นต้นก็ได้

ในอดีตสังคมมนุษย์ได้สั่งสมศิลปวัฒนธรรมเอาไว้มากมาย
และหลากหลายทั่วโลก นับว่าเป็นมรดกอันล้ำค่า ที่ตกทอดมา
ถึงคนรุ่นเรา โดยผ่านกระบวนการคัดสรรแบบลองผิดลองถูก หรือผ่าน
การศึกษาวิจัยในแต่ละยุคสมัยเรื่อยมา

อนาคตสังคมมนุษย์จะยังสั่งสมรักษาศิลปวัฒนธรรมเหล่านี้
ที่มากมายและหลากหลายอันเป็นมรดกล้ำค่าของปู่ย่าตายายเอาไว้
ได้เพียงใด เป็นเรื่องที่ท้าทายนัก เพราะตั้งแต่บัดนี้ต่อไป สังคมมนุษย์
จะเผชิญกับความเปลี่ยนแปลงที่รุนแรงและฉาบทา ดังที่ปรากฏชัด
ในแต่ละยุคสมัย ดังนี้

๑. ยุคการอพยพและท่องเที่ยว (ยุคอดีตมาจนถึงปัจจุบัน)

เพราะผู้คนบนโลกโยกย้ายถิ่นฐาน จึงทำให้เชื้อชาติ ศาสนา ภาษา ศิลปะ และวัฒนธรรม ที่หลากหลายกระจายอยู่ในแต่ละมุมโลก จะเกิดการหลอมรวมผสมกลมกลืนกลายเป็นก้อนเดียวกัน

๒. ยุคโลกไร้พรมแดนเพราะไอที (ยุคปัจจุบันถึงอนาคต)

ที่สลายเส้นแบ่งอาณาเขตทุกประเทศให้ลบเลือน อันยังจะทำให้ การหลอมรวมในยุคก่อนรวดเร็วขึ้น จนยากที่จะมีกลุ่มชนใดรักษา อัตลักษณ์ของตนเองเอาไว้ได้จริง โดยไม่ผสมปนเปเลย

๓. ยุคไตรมิตรพิชิตห้วงอวกาศ (ยุคอนาคตถึงกาลปาวสาน)

ที่ขอตำนายว่า โลกใบนี้จะมี “คน” (มนุษย์) ๓ กลุ่ม อยู่ปนกัน ได้แก่ “คนคง” คือมนุษย์ดั้งเดิมสืบพันธุ์โดยการร่วมเพศ กลุ่ม ๑, “คนโคลน” คือมนุษย์ตัดแต่งสืบพันธุ์โดยพันธุวิศวกรรม กลุ่ม ๑, และ “คนคอม” คือมนุษย์ดัดแปลงสร้างโดยวิศวกรรมคอมพิวเตอร์ อีกกลุ่ม ๑, ซึ่งจะต้องอยู่ร่วมกันโดยสันติภาพให้จงได้ ท่ามกลาง สิ่งแวดล้อมที่อาจจะเลวร้ายหรือแย่กว่าวันนี้เป็นอันมาก

นักวิทยาศาสตร์ต่างก็ตระหนักว่าในอีกไม่ช้าไม่นาน แม้แต่ ใต้มหาสมุทรหรือที่สุดบนอวกาศก็อาจต้องกลายเป็นถิ่นฐานใหม่ ของมนุษย์ ส่วนจะอยู่กันได้อย่างไร อย่างไรนั้น ? ก็ยังเป็นเรื่องที่ ทำทาย แต่สังคมมนุษย์จำเป็นจะต้องเตรียมตัวเตรียมใจไว้ต้อนรับ กับการมาของอนาคตเช่นว่านี้ให้จงดีและให้จงได้

มูลนิธิสื่อตะวันออกมองเลยไปกว่านั้น ที่สำคัญเราจะทำอย่างไร ให้สังคมมนุษย์ยังมีสุนทรียภาพและสันติภาพสืบไป ในท่ามกลาง ความเปลี่ยนแปลงที่รุนแรงและรวดเร็วเหลือเกินนี้ ?

๓

ส่งเสริมการเผยแผ่ธรรมะ และความเข้าใจอันดีระหว่างศาสนา เพื่อให้เกิดสันติสุขในทุกกลุ่มชน

“ธรรมะ” ในที่นี้หมายถึง ความเป็นจริง สิ่งที่ถูกที่ควร
ที่ดีทั้งงาม และความบริสุทธิ์ยุติธรรม ในทุกกิจกรรม ทุกสังคม
ทุกความเชื่อ และทุกเมื่อของมนุษย์หรือของสังคมโลกทั้งหมด
ทั้งสิ้น จึงมิได้ผูกขาดอยู่เพียงเรื่องศาสนาเท่านั้น กล่าวคือเป็นเรื่อง
สากลที่เอื้อเพื่อแผ่ไปแก่ทุกกลุ่มชน ทุกเชื้อชาติ ทุกศาสนา
ทุกภาษา และทุกวัฒนธรรม รวมไปถึงกลุ่มชนผู้มีเชื้อชาติศาสนา
ภาษาและวัฒนธรรมอันปะปน จนกระทั่งถึงผู้คนที่ประกาศตนว่า
ไม่นับถือศาสนาใดเลยด้วย ขอแค่มีศีลธรรมความถูกต้องดีงาม
ตามธรรมชาติ ก็ย่อมชื่อว่า “เป็นผู้มีธรรมะ” กันทั้งสิ้น

อย่างไรก็ดี ศาสนาก็ย่อมยังได้ชื่อว่า เป็นผู้นำทางธรรมะ
อยู่ต่อไป อย่างน้อยๆ ก็อีกนับร้อยนับพันปี เมื่อพูดถึงธรรมะ
จึงยังเป็นภาระของศาสนาอยู่ดี แต่จะอย่างไรให้ศาสนาไม่มัวมา
รบกวนกันเอง หันมาร่วมมือกัน ด้วยความเข้าใจอันดีระหว่างกัน
เพื่อให้บังเกิดสันติสุขแก่ทุกกลุ่มชน ตลอดจนสรรพสัตว์

มูลนิธิสืบทอดวัน ก็เห็นความสำคัญของการเผยแผ่ธรรมะ
และความเข้าใจอันดีต่อกันระหว่างศาสนาเป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะ
นายตะวัน (อ.อำนวย นาคกนิษฐ ป.ธ.๙) ก็ได้เสนอแนวคิด
มานานนับ ๑๐ ปี เรื่อง “ทำไอทีให้มีธรรมะ” หรือโดยสาระ

“ทำให้ธรรมชาติของธรรมชาติมันเลี้ยวเบนให้มันได้” ชนิดที่ทำให้ผู้คน คีย์คำใดๆ ใน google ก็ให้ได้เจอแต่สิ่งที่ถูกต้องดีงามขึ้นมา ก่อนเสมอไป เพราะไม่ว่าจะบนโลกใบไหน หรือแม้แต่บนโลกใบเทียม ก็จำเป็นจะต้องมีธรรมชาติมารักษาลोकไว้ ไม่ให้เสื่อมสลาย

ยิ่งโลกของเราในเบื้องหน้าต่อไป จะไร้ซึ่งพรมแดนมากขึ้นๆ ไม่ว่าจะพรมแดนทางภูมิศาสตร์ เชื้อชาติ ศาสนา ภาษา วัฒนธรรม หรืออื่นใด ในที่สุดก็ต้องคละเคล้าปะปนผสมกลมกลืนกันหมด โลกอนาคต แม้จะยังมีเส้นแบ่งเขตประเทศอยู่ก็ตาม แต่ก็จะมีรัฐบาลใดในโลกสามารถกักขังราษฎรของตนเอาไว้เฉพาะในขอบเขต ประเทศของตน หรือกีดกันราษฎรประเทศอื่นไม่ให้เข้ามาอยู่อาศัย ในขอบเขตประเทศของตน ได้อีก หากรัฐบาลใดขึ้นมาก็จะเป็นปีศาจ หรือทรราชแห่งยุค ที่ราษฎรจะลุกฮือขึ้นขับไล่ไม่ยอมรับ

ศาสนาก็เช่นกัน จะไม่สามารถกักกันความเชื่อของศาสนิกไว้ ในเฉพาะรูปแบบแห่งศาสนานั้นๆ ได้อีกต่อไป และว่าโดยสติปัญญา ศาสนาที่ดีก็ไม่ควรทำ ศาสนาใดขึ้นมาก็จะกลายเป็นปีศาจอาชญากร ทางจิตวิญญาณ ซึ่งศาสนิกยุคใหม่จะไม่ต้องการ เพราะขัดแย้งกับ วิธีชีวิตที่แท้จริงของเขา ศาสนาที่ดีและที่เหมาะสมกับโลกยุคใหม่ ต้องให้อิสระแก่ศาสนิกได้เลือกเชื่อ เลือกปฏิบัติ โดยไม่ไปขัดแย้ง กับวิถีชีวิตจริงๆ ของเขาด้วย ศาสนาก็จึงจะมีค่าสำหรับเขา

มูลนิธิสื่อตะวันออก ในฐานะองค์การการกุศล ที่ไม่แอบอ้าง ศาสนา เป็นอิสระและเปิดกว้างในทางศาสนา ยินดีจะเป็นจิตอาสา เล็กๆ ร่วมด้วยช่วยศาสนา (ช่วยชาติ ช่วยสังคม) เผยแผ่ธรรมะ ให้ยังแพร่หลายอยู่ในโลก ทั้งบนโลกใบไหน และบนโลกใบเทียม เพื่อประโยชน์สุขแก่ทุกกลุ่มชน ตลอดจนสรรพสัตว์สืบไป.

สงเคราะห์คนทุพพลภาพ ผู้ด้อยโอกาส ผู้ยากไร้ และผู้ประสบภัยต่างๆ เป็นต้น

“ความเมตตากรุณา” นับว่าเป็นคุณธรรมสำคัญอันบ่งบอกถึงความเป็นมนุษย์ เพราะถ้าไร้ความเมตตากรุณาเสียแล้ว มนุษย์ก็จะไม่ต่างจากสัตว์เดรัจฉาน หรืออาจจะเลวทรามเสียยิ่งกว่า

โดยหลักสากล คนที่มีจิตใจเป็นมนุษย์เท่านั้น เมื่อเห็นเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน หรือแม้แต่สัตว์อื่นๆ ตกทุกข์ได้ยาก ก็เกิดจิตการุณย์ อยากช่วยเหลือเกื้อกูล คิดจะสงเคราะห์อนุเคราะห์ไปตามสมควรแก่ฐานะที่ตนจะพึงทำได้ เป็นธรรมดา

“มูลนิธิสืบอดิเรก” ก็เช่นกัน หากมีสิ่งใดที่พอสงเคราะห์อนุเคราะห์ช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ หรือแม้แต่สัตว์อื่นใดที่ตกทุกข์ได้ยากโดยประการต่างๆ เราก็จะไม่ลังเลเลย

เพียงแต่วัตถุประสงค์หลักของเราจะมุ่งไปที่การคืนผืนป่าให้ธรรมชาติ ด้วยเห็นว่า ถ้าโลกเรามีป่าไม้น้อย ทั้งมวลมนุษย์ทั้งสรรพสัตว์ ก็จะต้องพลอยทุกข์ยากไปทั่วกัน ต่อเมื่อโลกเรามีป่าไม้มากพอ ทั้งมวลมนุษย์ทั้งสรรพสัตว์และสรรพสิ่งทั้งหมด ก็จึงจะอยู่ดีมีสุขไม่ทุกข์ร้อน ดังนั้น ผู้ให้ป่าก็จึงได้ชื่อว่า ผู้มีเมตตากรุณา ช่วยเหลือเกื้อกูล สงเคราะห์ อนุเคราะห์ ต่อเพื่อนร่วมโลกทั้งหมดทั้งสิ้น และอย่างได้ผลลึกซึ้งถึงที่สุด อยู่แล้วเสร็จ

แต่เพราะสังคมมนุษย์เต็มไปด้วยปัญหา ผู้คนบนโลกนี้มีทุกข์ มีภัยกันไปต่างๆ นานา บ้างพิกลพิการ บ้างป่วยไข้ บ้างประสบภัยต่างๆ เช่น ทุพภิกขภัย (ขาดแคลนอาหาร), โจรภัย, อัคคีภัย, อุทกภัย, वादภัย เป็นต้น ชั่วร้ายยังมีภัยจากมนุษย์ด้วยกันเองที่ข่มเหงรังแกกัน ทำให้ชีวิตแต่ละคนที่ทุกข์ยากอยู่แล้วอึดอัดขัดสนยิ่งขึ้นไปอีก ถ้าโลกแล้งน้ำใจไรเมตตา หากคนดีกันไม่ได้ โลกนี้ก็จะไม่น่าอยู่เลย

การคอยสงเคราะห์ช่วยเหลือกัน จึงสำคัญจำเป็นและเร่งด่วนของสังคมมนุษย์ ซึ่งถ้าธรรมะมากพอ คนที่อดก็ควรได้อิ่ม คนประสบทุกข์ก็ควรได้สุข คนประสบภัยก็ควรปลอดภัยจากน้ำใจของเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน มูลนิธิสื่อตะวันเป็นองค์กรของคนดี ก็จึงย่อมมีน้ำใจช่วยเหลือกันไป ในฐานะที่เป็นเพื่อนเกิดแก่เจ็บตายด้วยกัน

ทั้งนี้ เท่าที่เราจะทำได้ ภายใต้เงื่อนไขหรือปัจจัยที่เกื้อหนุน กล่าวคือ เราอาจจะไม่ชวนช่วยในกิจกรรมเช่นนี้มากนัก โดยเฉพาะถ้าเห็นว่าพอจะมีหน่วยงานหรือองค์กรอื่นที่มีกำลังหรือปัจจัยเกื้อหนุนมากกว่าเราช่วยเหลืออยู่แล้ว ก็ย่อมเป็นเหตุผลให้องค์การเล็กๆ อย่างเราเพลากำลังตัวเองไว้ เพื่อจะได้ไม่เป็นภาระจนเกินตัว

อย่างไรก็ดี มูลนิธิสื่อตะวันก็จะให้ความสำคัญกับเรื่องคนไม่น้อยกว่าเรื่องธรรมชาติด้วย เพียงแต่เราจะมุ่งคำนึงถึงหลักการที่จะมอบคืนแผ่นดินให้ผืนป่า หรือการส่งคืนผืนป่าให้แก่ธรรมชาติเป็นเป้าหมายแรก เพราะนั่นจะเป็นประโยชน์สูงสุดที่เพื่อนมนุษย์และสรรพสัตว์ทั้งโลกย่อมได้รับร่วมกัน ทั้งยังเป็นการแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าที่โลกยุคนี้กำลังเผชิญอยู่จริงๆ ด้วย เป็นหลัก.

ดำเนินการจัดหาที่ดิน
ด้วยการรับซื้อหรือรับบริจาค
เพื่อวัตถุประสงค์ตามข้อ ๑
ถึงข้อ ๔ เช่น เพื่อปลูกป่า
แล้วมอบเป็นสมบัติของแผ่นดิน
เพื่อเป็นศูนย์ศึกษาวิจัยต่างๆ
หรือเพื่อเป็นสถานสงเคราะห์
คนยากไร้และคนด้อยโอกาส
ต่างๆ เป็นต้น

เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์อย่างเป็นรูปธรรม มูลนิธินี้จึงให้
มีกิจกรรมดำเนินการจัดหาที่ดิน ด้วยการรับซื้อจากผู้มีใจยินดีขายให้
หรือรับบริจาคจากผู้มีจิตศรัทธามอบให้

ทั้งนี้ต้องไม่มีเงื่อนไขหรือข้อผูกพันให้มูลนิธิต้องไปปรับภาระ
อย่างหนึ่งอย่างใด ขายเป็นขาย ให้คือให้ ผู้ขายได้เงิน ผู้ที่ได้บุญ
เป็นอันเสร็จสมบูรณ์ ต่อนั้นไป เช่น สิทธิการเช่าอยู่อาศัยสืบไปได้
จะต้องเป็นไปตามเงื่อนไขที่มูลนิธิกำหนดไว้เท่านั้น

ส่วนหน้าที่ของมูลนิธิฯ เมื่อได้ที่ดินมาแล้ว (ไม่ว่าจะโดย
การรับซื้อหรือรับบริจาคมาก็ตาม) พึงจัดสรรไปเพื่อให้เกิดประโยชน์
สูงสุดตามวัตถุประสงค์ของมูลนิธิฯ พร้อมกับเพื่อการอนุเคราะห์
ต่อเพื่อนมนุษย์ตามนโยบายของผู้ก่อตั้ง ที่กำหนดไว้ให้จัดสรรที่ดิน
ของมูลนิธิตลอดวันทุกแปลงออกเป็น ๓ ส่วน ดังนี้

๑. **อย่างน้อยร้อยละ ๘๐** ให้ปลูกป่าหรือปล່อยเป็นป่าตามธรรมชาติ และประกาศเป็นเขตอภัยทาน แล้วมอบให้เป็นสมบัติของแผ่นดิน (อาจโอนกรรมสิทธิ์คืนให้รัฐด้วยก็ได้) สืบไป

๒. **ไม่เกินร้อยละ ๑๐** ให้จัดตั้งเป็นศูนย์ศึกษาวิจัยต่างๆ ในความรับผิดชอบของมูลนิธิสื้อตะวัน มูลนิธิอื่น วัด หรือหน่วยงานของรัฐ ที่มีปณิธานสอดคล้องกันก็ได้,

๓. **ไม่เกินร้อยละ ๑๐** ให้จัดสรรงบประมาณให้เพื่อนร่วมโลก ผู้ยากไร้ หรือด้อยโอกาส แบบไม่จำกัดกลุ่มชน เชื้อชาติ ศาสนา ภาษา หรือวัฒนธรรม เช่น เป็นที่อยู่อาศัยและที่ทำกิน ตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง โดยจะต้องไม่ส่งผลเสียแก่ผืนป่า

ขอขยายความไว้ ดังต่อไปนี้

ส่วนที่ ๑. คือวัตถุประสงค์หลัก อันพึงจะเป็นอัตลักษณ์ของมูลนิธินี้ ที่เมื่อใครพูดถึง “มูลนิธิสื้อตะวัน” ก็ควรจะคิดถึง การคืนผืนดินให้ผืนป่า การคืนผืนป่าให้ธรรมชาติ และเพื่อแสดงถึงเจตนาอันบริสุทธิ์ หลังจากปล່อยหรือปลูกเป็นป่าคืนธรรมชาติแล้ว มูลนิธิฯ ความมอบที่ดินส่วนนี้คืนให้เป็นสมบัติของแผ่นดิน กล่าวคือควรโอนกรรมสิทธิ์คืนให้แก่รัฐสืบไป

คำว่า รัฐ ในที่นี้ให้หมายถึงหน่วยงานของรัฐ ตั้งแต่องค์การบริหารส่วนตำบล ขึ้นไปจนถึง กระทรวงทบวงกรม ที่มีหน้าที่กำกับดูแลเรื่องป่าไม้อยู่ กล่าวคือ เมื่อรับเอาไปแล้วจะต้องรักษาไว้เป็นป่าตลอดไป อาจจะเป็นรูปอุทยานการศึกษา, ป่าชุมชน, ป่าสงวนแห่งชาติ, หรืออื่นๆ ที่คงสภาพป่าไว้ได้, โดยห้ามนำไปใช้ในทางอื่นๆ ที่จะต้องทำลายป่าไม่ทิ้งไปเสีย (เพราะขัดต่อเจตนารมณ์ของผู้ให้)

ส่วนที่ ๒. ถึงจะเป็นวัตถุประสงค์รอง แต่ก็สำคัญไม่น้อย เพราะจะได้เป็นฐานที่มั่นของมูลนิธิสื่อตะวันออก และเป็นแหล่งประสานความร่วมมือกับหน่วยงานอื่นๆ ทั้งภาครัฐและเอกชนที่มีปณิธานสอดคล้องกัน เพื่อการบำเพ็ญประโยชน์สุขแก่สังคม ให้กว้างใหญ่ไพศาลยิ่งๆ ขึ้นไป

ส่วนที่ ๓. แม้จะเป็นวัตถุประสงค์รองทำย แต่ภายภาคหน้า อาจจะกลายเป็นมรดกของมูลนิธิ เพราะ “ผู้ให้ยอมเป็นที่รัก, ผู้ช่วยเหลือยอมผูกมิตรไว้ได้” ผู้มีมิตรมาก เมื่อทำกิจกรรมใดๆ ก็จะมีผู้ให้การสนับสนุน เพราะมีผู้ให้การสนับสนุน กิจกรรมนั้นๆ ก็จะสำเร็จได้สมประสงค์ ดังนั้น ส่วนที่ ๓ นี้ ก็จึงมีความสำคัญที่สุดในอีกมิติหนึ่งด้วยตลอดไป

อนึ่ง คำที่ว่า “ไม่จำกัดกลุ่มชน เชื้อชาติ ศาสนา ภาษา หรือวัฒนธรรม” นั้น คือเป็นไปตามหลักมนุษยธรรมสากล ภายใต้กรอบกฎหมายทั้งในและระหว่างประเทศด้วย เช่นว่าถ้าชาวต่างชาติจะมาขออาศัยอยู่ในที่ดินของมูลนิธิสื่อตะวันออกนี้ ก็จะต้องเป็นไปตามกฎหมายที่ให้สิทธิหรือไม่ให้สิทธิไว้เท่านั้น ถ้ากฎหมายมิได้ห้ามไว้ “มูลนิธิสื่อตะวันออกก็ยินดีจะสงเคราะห์เพื่อนร่วมโลกทุกคนอยู่แล้ว” แต่ถ้ากฎหมายมิได้ห้ามไว้ ให้ถือว่า “มูลนิธิสื่อตะวันออกก็ห้ามด้วย” ซึ่งถ้ามีผู้ที่มาขออยู่อาศัย โดยที่ขัดต่อกฎหมายอย่างใดอย่างหนึ่ง โดยเฉพาะหนึ่คิดมา ให้ถือว่า มูลนิธิสื่อตะวันออกไม่มีส่วนรับรู้ด้วย ที่อนุญาตให้อยู่ ก็เพราะไม่รู้ หรือเพราะมนุษยธรรมสถานเดียว ที่เหลือสุดแต่แต่ทางการจะจัดการกันเองไปตามกฎหมาย

ดำเนินการ หรือร่วมมือกับ องค์การการกุศล เพื่อการกุศล และองค์การสาธารณประโยชน์ เพื่อสาธารณประโยชน์

ข้อนี้แทบจะไม่มีคำเป็นใดๆ ให้จะต้องอธิบายเพิ่มเติม เพราะมีความหมายที่ชัดเจนอยู่แล้ว ในฐานะที่เป็นองค์การการกุศลด้วยกัน มูลนิธิสืบทอดวันย้อมยีนดีที่จะให้ความร่วมมือในกิจกรรมการกุศลต่างๆ อย่างเต็มที่ ภายใต้ข้อจำกัดที่เราจะพึงทำได้

ในทางกลับกัน คงมีบ้างที่มูลนิธิสืบทอดวัน ก็อาจจะเป็นฝ่ายที่ต้องขอความร่วมมือไปยังองค์การการกุศล หรือหน่วยงานรัฐอื่นใด เพื่อประโยชน์หรืออำนวยความสะดวกในด้านการบำเพ็ญกุศลบ้าง ไม่มากก็น้อย ไม่วันใดก็วันหนึ่ง ซึ่งก็ย่อมจะต้องหวังว่า จะได้รับความร่วมมือหรือการสนับสนุนตามสมควร อย่างนั้นเช่นกัน

ดังนั้น การขอความร่วมมือ หรือการให้ความร่วมมือกันขององค์การการกุศล หรือองค์การสาธารณประโยชน์ จึงเป็นอีกหนทางหนึ่งที่สำคัญในการสร้างสรรค์จรรโลงโลก

๗

ไม่ดำเนินการเกี่ยวข้อง กับการเมืองแต่ประการใด

ธรรมดาองค์กรการกุศลย่อมหวังจะได้รับศรัทธาจากทุกคนที่แม้มีความคิดเห็นแตกต่างกัน เช่น เรื่องอุดมการณ์ทางการเมือง ซึ่งจากอดีตด้าบรรพ์ ถึงปัจจุบัน และในอนาคต ยังไม่เห็นวี่แววว่าจะลดความขัดแย้งลงได้จริง ดังนั้น ก็จึงถือกันมาเป็นหลักสากลไปแล้วว่า องค์กรศาสนาหรือองค์กรการกุศลไม่ควรจะไปยุ่งเกี่ยวกับการเมือง มูลนิธิสื่อตะวันก็ยึดหลักการเดียวกันนี้ด้วย

โดยจะไม่ไปเกี่ยวข้องกับกิจกรรมการเมือง ทั้งในฐานะเป็นเจ้าภาพผู้จัด หรือเป็นผู้ร่วมที่ให้การสนับสนุนใดๆ ทั้งสิ้น ยกเว้นเพียงการแสดงความคิดเห็นโดยสุจริตใจในฐานะพลเมืองคนหนึ่งเท่านั้น (อันเป็นธรรมดาของการแสดงทัศนะ)

เช่น นายตะวัน (อำนวยการ นาคกนิษฐ ป.ธ.๙) โดยปกติจะหมางเมินการเมือง วางเฉยไม่ต่อแยะต่อนักการเมืองทุกระดับเสมอมา แม้อาจคบหาบ้างก็โดยทางสังคม เช่น เป็นญาติ เป็นมิตร เป็นศิษยานุศิษย์ เป็นต้นเท่านั้น (ไม่เกี่ยวกับการเมือง)

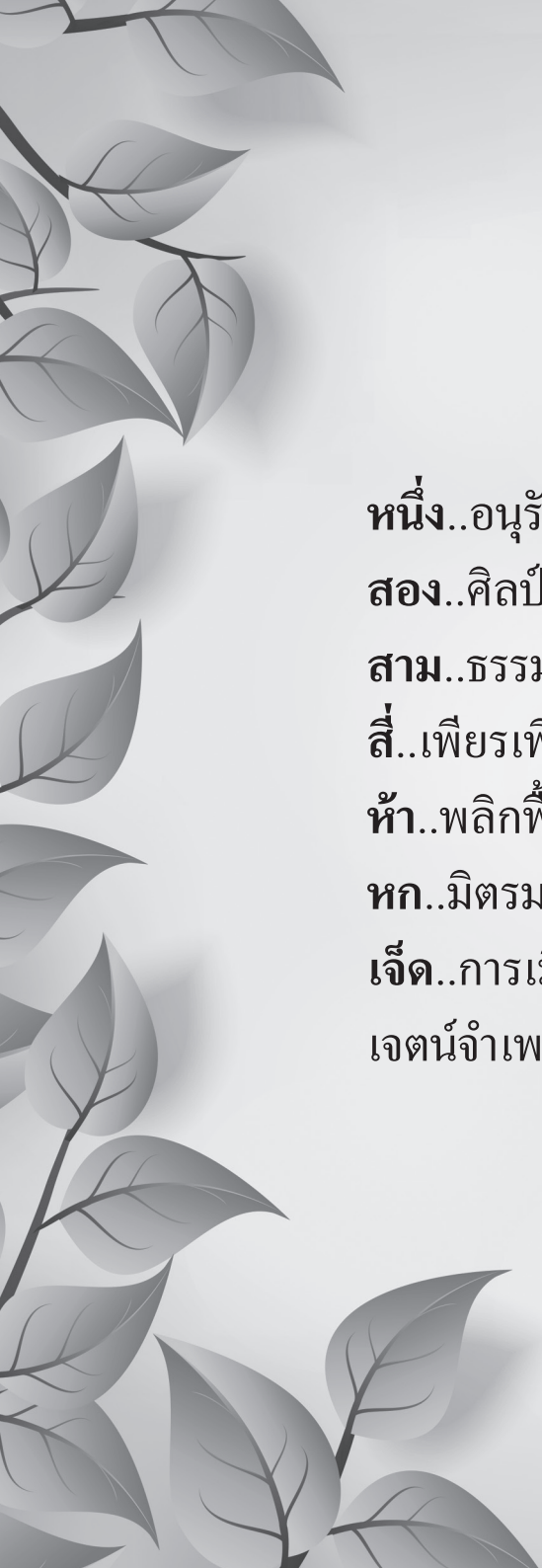
แต่ก็เป็นที่รู้กันดีในหมู่ญาติมิตรศิษยานุศิษย์มายาวนานว่า นายตะวันเป็นครูผู้เสนอแนวคิดเรื่อง “ธรรมิกประชาธิปไตย” แบบไม่ต้องมีผู้สมัคร โดยราษฎรได้ใช้สิทธิขั้นสมบูรณ์ของตนจะเลือกใครก็ได้ ซึ่งตนรู้จักดี ที่มีหัวใจเดียวกับตน และที่ตนเห็นว่าดีกว่าเก่งกว่าตนแน่ๆ ซึ่งทำได้ ทั้งง่ายและประหยัดกว่าที่คิด, ส่วนวิธีเลือกตั้งแบบมีผู้สมัคร มีพรรคการเมือง ที่ทำๆ กันอยู่ทั้งโลกนั้น

นายตะวันหันหลังให้ (ไม่ไปเลือกตั้ง) มานานแล้ว เพราะเห็นว่า มันจำกัดสิทธิราษฎรให้ต้องจำใจเลือกคนที่ตนไม่รู้จักจริง ชำร่าย คนเหล่านี้ที่แท้ก็เป็นแค่คนกลุ่มเดียว คือคนร่ำรวยหรือเครือข่ายของคนร่ำรวยเท่านั้น จัดแย้งกับหลักการประชาธิปไตยอันแท้จริง ทำให้สังคมไร้ความยุติธรรม ก่อให้เกิดความเหลื่อมล้ำระหว่าง คนรวยกับคนจนอย่างสุดขั้ว ควรจะเลิกกันเสียทั้งโลก ซึ่งเป็นการเสนอแนวคิดโดยสุจริตแท้ และไม่เอนเอียงเข้าข้างกลุ่มการเมืองฝ่ายไหนทั้งสิ้น ทั้งเมื่อได้เสนอไปแล้ว ก็ไม่เคยเก็บเอามาใส่ใจว่า “จะมีผู้ใดเอาด้วยกับแนวคิดของตนหรือไม่ ?” เป็นการให้อิสระแก่ผู้ฟังได้ใช้สติปัญญาของตนเองไตร่ตรองเอาอย่างเสรี

สรุปว่า มูลนิธิสื่อตะวันยึดหลักการสากล ที่ไม่ดำเนินการเกี่ยวข้องกับการเมืองแต่ประการใดๆ.

วัตถุประสงค์ทั้ง ๓ ข้อของมูลนิธิสื่อตะวันนี้ เป็นเรื่องที่ผม เห็นว่า มีความสำคัญ จำเป็น และเร่งด่วนที่สุด ในสังคมมนุษย์ ยุคดิจิทัล หรือแม้แต่ยุคต่อๆ ไปด้วย จึงหวังว่า เพื่อนร่วมโลก จะได้ร่วมด้วยช่วยกันผลักดันให้สำเร็จให้จงได้

เช่น ผู้มีอำนาจอาจจะใช้อำนาจมาสนับสนุนให้เกิดผลลัพธ์ ที่กว้างขวางออกไป, ผู้มีทรัพยากรอาจจะบริจาคทรัพยากรช่วยสนับสนุน กิจกรรมของมูลนิธิ, ผู้มีสื่ออาจจะใช้สื่อมาช่วยแชร์หรือช่วยแพร่ กระจายข่าวนี้ให้รับรู้กันไปทั่วทั้งโลก, จนกระทั่งที่สุด ผู้มีจิตอาสา ก็อาจจะเอากายวาจาใจของตนเองมาร่วมด้วยช่วยสนับสนุนกิจกรรม ของมูลนิธินี้ ตามแต่ศรัทธาหรือโอกาสอันเหมาะสมสืบไป.

หนึ่ง..อนุรักษัรรมชาติ
สอง..คิลป้ศาสดรรวิจัยเสริม
สาม..ธรรมะสละเต็ม
สี่..เพียรเพิ่มเร่มสงเคราะห์
ห้า..พลิกพ้้นค้้นพ้้นป่า
หก..มิตรมาร่วมนมือเหมาะ
เจ็ด..การเมื่องเลียงทะเลาะ
เจตนจ้ापะ..สื้อตะวัน ๑

การก่อเกิด
มูลนิธิสื่อตะวัน

วันก่อ

วันพฤหัสบดีที่ ๑๔ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๐๗ นายตะวัน หรืออาจารย์อำนวย นาคกนิษฐ ได้คลอดจากครรภ์มารดา แล้วหลังจากนั้นมา ๕๐ ปี (๒๕๕๗) ก็ได้ปรารภอายุทำบุญใหญ่ ครั้งแรกและครั้งเดียวที่เกี่ยวกับตนเอง เรียกว่า “วันวางวาย” หมายถึง วันวางภาระชีวิตลง และสละทรัพย์สินทั้งหมดมอบคืนให้แก่ธรรมชาติ โดยไม่คอยให้ตัวตายไปก่อน ตามคำสอนหลวงพ่อกุหลาบเรื่อง “ตายก่อนตาย”

“มูลนิธิสื่อตะวันออก” คือผลอันสืบเนื่องมาจากวันวางวายของนายตะวันนั้น เป็นรูปเป็นร่างได้ใน ๓ ปีถัดมา (๒๕๖๐) โดยบริจาคทรัพย์สินส่วนตัว เป็นทุนจัดตั้งและทุนดำเนินการ ๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท จากมรดกบิดามารดาและสืบทอดมาชีพของตน จึงกล่าวได้ว่า วันเกิดของนายตะวัน เป็น “วันก่อ” ให้เกิดหรือเป็น “จุดกำเนิด” ของ “มูลนิธิสื่อตะวันออก”

นายตะวัน (อาจารย์อำนวย นาคกนิษฐ) เป็นลูกชายคนเล็กของ “พ่อโปรย แม่นาดิ” บ้านนากลาง ต.นากลาง อ.สูงเนิน จ.นครราชสีมา พ่อโปรย เป็นลูกของ “ปู่ชาติ ทวนตะขบ กับย่าทุมมา เปิดสูงเนิน” แม่นาดิ เป็นลูกของ “ตาแก้ว เกาะสูงเนิน กับยายลาว เขียมสูงเนิน” ท่านเหล่านี้* นับได้ว่าเป็นบุพการีของสื่อตะวันออก เพราะเป็นบรรพบุรุษ (พ่อแม่ปู่ย่าตายาย) ของผู้ก่อร่างสร้างไว้

* ปู่ชาติ เป็นลูกของ "ปู่ทวดพรหม กับ ย่าทวดเขียว" บ้านยางกระทุง ต.ตะขบ อ.ปักธงชัย จ.นครราชสีมา, ย่าทุมมา เป็นลูกของ "ปู่ทวดแร่ กับ ย่าทวดนกน้อย", ตาแก้ว เป็นลูกของ "ตาทวดตา กับ ยายทวดเต้" (ยายทวดเต้ อายุยืน ๑๐๒ ปี), ยายลาว เป็นลูกของ "ตาทวดเหมมา กับ ยายทวดขาว" บ้านแก่น้าว ต.เสมา อ.สูงเนิน (เมื่อโบราณ ไครษเกา อาณาจักรศรีจันทะ) จ.นครราชสีมา.

พ่อและแม่ของนายตะวัน

นายตะวัน มีพี่น้อง ๖ คน คือ ๑. เด็กชายบุญมี เปิดสูงเนิน (สกุลย่า)* ๒. นายบุญนาค เปิดสูงเนิน ผู้เป็นพี่มาของนามสกุลใหม่ “**นาคกนิษฐ**” (น้องชายของนายนาค) ๓. เด็กชายวินัย เปิดสูงเนิน ๔. เด็กหญิงอำไพ เปิดสูงเนิน ๕. หลวงพ่อ : พระมหาน้อม นมการี (อ่านว่า นะมะการี) เจ้าคณะอำเภอบึงสามัคคี จังหวัดกำแพงเพชร ๖. ตนเอง เป็นน้องชายคนเล็ก โดยพี่คนที่ ๑ คนที่ ๓ และคนที่ ๔ ได้เสียชีวิตตั้งแต่ยังนายตะวันยังไม่ทันมาเกิด ซึ่งพี่ๆ ทุกคนนี้ ล้วนเป็นบุพการีของสี่ตะวันในชั้นหนึ่งด้วย เพราะมีส่วนช่วยหล่อหลอมกล่อมเกล่าชีวิตจิตใจของนายตะวันมา

* **สกุลปู่** อันควรจะเป็นชื่อสกุลจริงของพ่อปรีและลูกๆ คือ “**ทวนตะขบ**”

วันเกิด

วันเสาร์ที่ ๑๙ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๕๙
คณะกรรมการผู้ก่อตั้งมูลนิธิสื่อตะวันออก ได้ประชุมกันครั้งแรก
ประกอบด้วย

๑. นายตะวัน (อำนวยการ นาคกนิษฐ) ผู้บริจาคทรัพย์เงิน
เป็นทุนก่อตั้ง และประธานกรรมการ,

๒. นายสุวัฒน์ เสนาชัยนรค์ กรรมการ/เหรียญกฐิต,
(ในฐานะผู้แทนศิษยานุศิษย์กลุ่มไตรสิกขา)

๓. นายราชวัติ ชาญสงคราม กรรมการ/เลขานุการ,
(ในฐานะผู้แทนศิษยานุศิษย์กลุ่มเพื่อนพัฒนา)

๔. นายพจน์ เป็ดสูงเนิน กรรมการ/ผู้ช่วยเลขานุการ,
(ในฐานะทนายตามกฎหมาย, หลานชาย)

๕. นายศิริศักดิ์ เป็ดสูงเนิน กรรมการ/ผู้ช่วยเหรียญกฐิต,
(ในฐานะทนายตามกฎหมาย, หลานชาย)

เป็นผลให้เกิดการจัดตั้งมูลนิธิสื่อตะวันออก ทั้งเป็นวันร่าง
“ข้อบังคับของมูลนิธิสื่อตะวันออก” อันจะใช้เป็นคุณธรรมบุญ
ของมูลนิธิสืบไปด้วย (ดูหน้า ๕๓)

จึงนับได้ว่า วันนี้เป็น “วันเกิด” ของมูลนิธิสื่อตะวันออก
อันแท้จริง ส่วนวันที่รัฐรับรอง นั้นเป็นอีกต่างหาก

หนึ่ง วันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ยังเป็นวันคล้ายวันเกิดของ “นางฟ้าแห่งนายตะวัน”^{*} ผู้เคยเดินทางทั่วไทยด้วยกันนาน ๓ ปี ซึ่งเป็นเจ้าของคำว่า “ถึงอาจารย์จะหลุดโลกไปแล้ว แต่ก็ควรคำนึงถึงคนอื่น ที่เขายังติดอยู่ในโลกบ้าง อย่างน้อยๆ ก็ทำอะไรให้เขาได้เห็นร่องรอยของอาจารย์เอาไว้สักนิด ถ้าเบื่oreื่องธุรกิจ ไม่คิดทำบริษัทอีก ก็อาจตั้งเป็นมูลนิธิเพื่อการกุศลที่เข้าได้กับปณิธานหรืออุดมการณ์ของอาจารย์ก็ยังได้”

“มูลนิธิสื่อตะวัน” ได้ก่อกำเนิดเกิดขึ้นมา นอกจากโดยปณิธานหรืออุดมการณ์ของนายตะวันแล้ว อาจกล่าวได้ว่า “วจีนางฟ้า” ก็มีส่วนมาคอยกระตุ้นเตือนอีกแรงหนึ่งด้วย จึงเป็นการสมควรจะได้จารึกเอาไว้ว่า “นางฟ้าแห่งนายตะวัน” ก็เป็น “บุคคลสำคัญของมูลนิธิสื่อตะวัน” ในฐานะผู้ผลักดันหรือเป็นอีกหนึ่งแรงบันดาลใจให้มูลนิธินี้เกิดขึ้นมา

^{*} ขอสงวนนามจริงไว้ รอให้เจ้าตัวพร้อมจะเปิดเผยด้วยตนเอง ซึ่งก็ไม่ใช่ความลับอะไร เพราะตลอด ๓ ปี มีพระสงฆ์ภิกษุและสาธุชนนับพัน ทั่วแผ่นดินไทย ก็ได้รู้จักแล้ว.

ผู้ก่อ ผู้ทำให้เกิด ก็สำคัญ
ในฐานะบุพการีที่ทำให้มีให้เกิด
ผู้สร้าง ผู้สานต่อ ก็สำคัญเท่ากันด้วย
ในฐานะผู้สืบสานที่ทำให้ยิ่งใหญ่ให้ยั่งยืน
จึงหวังว่า ทุกท่านที่มารู้มาเห็น
จะระลึกเช่นนี้ แล้วสร้างสรรค์สานต่อ
ให้มูลนิธิสื่อตะวันออก เจริญก้าวหน้าสืบไป
เพื่อประโยชน์สุขของลูกหลานเราเอง
โดยไม่จำกัด กลุ่มชน เชื้อชาติ
ศาสนา ภาษา หรือวัฒนธรรม
แบบที่ไม่ว่าท่านจะมีความเชื่ออย่างไร
หรือแม้มีความประพฤติที่ต่างกันแค่ไหน
เมื่อมาสู่สื่อตะวันออก “เราเป็นมิตรกันได้”
ร่วมกอบกู้ฟื้นฟูดูแลโลกด้วยกันได้
เพราะกิจกรรมเช่นนี้ เป็นความดีสากล
ซึ่งทุกคนก็พึงทำตามธรรมดาอยู่แล้ว.

ข้อบังคับ
มูลนิธิสื่อตะวัน

ข้อบังคับ ของมูลนิธิสื่อตะวัน

หมวดที่ ๑

ชื่อ เครื่องหมาย และสำนักงาน

- ข้อ ๑ มูลนิธินี้มีชื่อว่า "มูลนิธิสื่อตะวัน" ย่อว่า "ม.ส.ต.ว." เรียกเป็นภาษาอังกฤษว่า "The Sunmedia Foundation for Dhamma and Ecology" ย่อว่า "S.F.D.E"
- ข้อ ๒ เครื่องหมายของมูลนิธิมีลักษณะเป็นรูป "ดวงตะวัน สายน้ำ หรือหนทาง" ดังนี้

โดยมีความหมายว่า "ปัญญา สันติภาพ หรือมรรควิธี เพื่อโลกใบนี้ดีขึ้นกว่าเดิม"

- ข้อ ๓ สำนักงานของมูลนิธิตั้งอยู่ ณ บ้านเลขที่ ๑ หมู่ที่ ๓ ต.โคกกรวด อ.เมืองฯ จ.นครราชสีมา

หมวดที่ ๒

วัตถุประสงค์

ข้อ ๔ วัตถุประสงค์ของมูลนิธิ

- ๔.๑ เพื่ออนุรักษ์และฟื้นฟูธรรมชาติสิ่งแวดล้อม เพื่อระบบนิเวศของโลกสะอาดและยั่งยืน
- ๔.๒ เพื่อส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมและการศึกษาวิจัย เพื่อสังคมมนุษย์ที่มีสุนทรียภาพและสันติภาพ
- ๔.๓ เพื่อส่งเสริมการเผยแพร่ธรรมะและความเข้าใจอันดีระหว่างศาสนา เพื่อให้เกิดสันติสุขในทุกกลุ่มชน
- ๔.๔ เพื่อส่งเสริมการค้นคว้าพัฒนา ผู้ด้อยโอกาส ผู้ยากไร้ และผู้ประสบภัยต่างๆ เป็นต้น
- ๔.๕ เพื่อดำเนินการจัดหาที่ดินด้วยการรับซื้อหรือรับบริจาค เพื่อวัตถุประสงค์ตามข้อ ๑ ถึงข้อ ๔ เช่น เพื่อปลูกป่าแล้วมอบเป็นสมบัติของแผ่นดิน เพื่อเป็นศูนย์ศึกษาวิจัยต่างๆ หรือเพื่อเป็นสถานสงเคราะห์คนยากไร้และคนด้อยโอกาสต่างๆ เป็นต้น
- ๔.๖ เพื่อดำเนินการ หรือร่วมมือกับองค์การการกุศล เพื่อการกุศล และองค์การสาธารณประโยชน์ เพื่อสาธารณประโยชน์
- ๔.๗ ไม่ดำเนินการเกี่ยวข้องกับการเมืองแต่ประการใด

หมวดที่ ๓

ทุนทรัพย์ ทรัพย์สิน และการได้มาซึ่งทรัพย์สิน

ข้อ ๕ ทรัพย์สินของมูลนิธิมีทุนเริ่มแรก คือ

- ๕.๑ เงินสด จำนวน ๒๕๐,๐๐๐ บาท (สองแสนห้าหมื่นบาทถ้วน)
 - ๕.๒ รถยนต์ ๑ คัน ทะเบียน ยล ๖๔๗๓ กรุงเทพมหานคร มูลค่าประมาณ ๔๕๐,๐๐๐ บาท
 - ๕.๓ ที่ดินแบ่งแยกจากโฉนดเลขที่ ๒๐๑๐๙ ต.โคกกรวด อ.เมืองนครราชสีมา จ.นครราชสีมา จำนวน ๓ ไร่ มูลค่าราคาประเมินจากกรมธนารักษ์ ๓๐๐,๐๐๐ บาท (สามแสนบาทถ้วน)
- รวมราคาทรัพย์สินทั้งสิ้นโดยประมาณ ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท (หนึ่งล้านบาทถ้วน) *

* นอกจากทุนเริ่มแรกนี้ นายตะวันได้ปวารณาตัวว่า ในระยะเริ่มต้นที่อาจจะยังมิได้มีผู้สนับสนุนน้อย ตนเองจะบริจาคต่อเนื่องเดือนละ ๑๐,๐๐๐ บาทขึ้นไป ภายใน ๓-๑๐ ปี ขึ้นต่อดีกว่า ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท เพื่อให้มูลนิธิสื่อตะวันดำเนินการไปได้โดยราบรื่นและมั่นคงยั่งยืนสืบไป

ข้อ ๖ มูลนิธิอาจได้มาซึ่งทรัพย์สินโดยวิธีต่อไปนี้

- ๖.๑ เงินหรือทรัพย์สินที่มีผู้ยกให้โดยพินัยกรรมหรือนิติกรรมอื่นๆ โดยมีได้มีเงื่อนไขผูกพันให้มูลนิธิต้องรับผิดชอบในหนี้สินหรือการติดพันอื่นใด
- ๖.๒ เงินหรือทรัพย์สินที่มีผู้มีจิตศรัทธาบริจาคให้ โดยมีได้มีเงื่อนไขผูกพันให้มูลนิธิต้องรับผิดชอบในหนี้สินหรือการติดพันอื่นใด
- ๖.๓ ดอกผลซึ่งเกิดจากทรัพย์สินของมูลนิธิ
- ๖.๔ รายได้อันเกิดจากการจัดกิจกรรมการกุศลของมูลนิธิสัปดาห์

ทรัพย์สินของมูลนิธิสัปดาห์ ที่ได้มาโดยชอบ ตามความในข้อ ๕ และข้อ ๖ หากเป็นอสังหาริมทรัพย์ กล่าวคือที่ดิน ห้ามขายหรือห้ามโอนกรรมสิทธิ์ให้กับผู้หนึ่งผู้ใด ยกเว้นโอนให้เป็นสมบัติของกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เพื่อการดูแลรักษาป่าไม้ให้คงอยู่ตลอดไป ส่วนสังหาริมทรัพย์ไม่มีข้อห้าม

หมวดที่ ๔

คุณสมบัติและการพ้นจากตำแหน่งของกรรมการ

ข้อ ๗ กรรมการของมูลนิธิต้องมีคุณสมบัติดังนี้

- ๗.๑ มีอายุไม่ต่ำกว่า ๒๐ ปี บริบูรณ์
- ๗.๒ ไม่เป็นบุคคลล้มละลาย หรือไร้ความสามารถ หรือเสมือนไร้ความสามารถ
- ๗.๓ ไม่เป็นผู้ต้องคำพิพากษาให้จำคุก เว้นแต่จะไต่กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

ข้อ ๘ กรรมการของมูลนิธิพ้นจากตำแหน่งเมื่อ

- ๘.๑ ถึงคราวออกตามวาระ
- ๘.๒ ตายหรือลาออก
- ๘.๓ ขาดคุณสมบัติตามความในข้อบังคับข้อ ๗ หรือสิ้นสภาพตามความในข้อบังคับข้อ ๗
- ๘.๔ เป็นผู้มีความประพฤติและปฏิบัติตนเป็นที่เสื่อมเสีย และคณะกรรมการมูลนิธิมีมติให้ออก โดยมีคะแนนเสียงไม่น้อยกว่าสามในสี่ของคณะกรรมการมูลนิธิ

หมวดที่ ๕

การดำเนินงานของคณะกรรมการมูลนิธิ

ข้อ ๙ มูลนิธิดำเนินการโดยคณะกรรมการมูลนิธิ มีจำนวนไม่น้อยกว่า ๓ คน แต่ไม่เกิน ๙ คน

ข้อ ๑๐ คณะกรรมการของมูลนิธิประกอบด้วย ประธานกรรมการมูลนิธิ, รองประธานกรรมการมูลนิธิ, เลขาธิการมูลนิธิ, เภรัณยูิก, และกรรมการอื่นๆ ตามจำนวนที่เห็นสมควรตามข้อบังคับข้อ ๙

ข้อ ๑๑ วิธีเลือกตั้งกรรมการมูลนิธิให้ปฏิบัติดังนี้

ให้คณะกรรมการมูลนิธิชุดที่ดำรงตำแหน่งอยู่เลือกตั้งประธานกรรมการมูลนิธิและกรรมการอื่นๆ ตามจำนวนที่เห็นสมควรตามข้อบังคับ

ข้อ ๑๒ กรรมการดำเนินมูลนิธิอยู่ในตำแหน่งคราวละ ๔ ปี

ข้อ ๑๓ การเลือกตั้งคณะกรรมการมูลนิธิให้ถือเสียงข้างมากของที่ประชุมคณะกรรมการมูลนิธิ เป็นมติของที่ประชุม

- ข้อ ๑๔ กรรมการมูลนิธิที่พ้นจากตำแหน่งตามวาระ อาจได้รับเลือกเข้ามาเป็นกรรมการมูลนิธิได้อีก
- ข้อ ๑๕ ในกรณีที่กรรมการมูลนิธิพ้นจากตำแหน่ง ให้กรรมการของมูลนิธิที่พ้นจากตำแหน่งปฏิบัติหน้าที่ กรรมการมูลนิธิต่อไปจนกว่ามูลนิธิจะได้รับแจ้งการจดทะเบียนกรรมการของมูลนิธิที่ตั้งใหม่

หมวดที่ ๖

อำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการมูลนิธิ

- ข้อ ๑๖ คณะกรรมการมูลนิธิมีอำนาจหน้าที่ในการดำเนินกิจการของมูลนิธิ ตามวัตถุประสงค์ของมูลนิธิ และภายใต้ข้อบังคับนี้ ให้มีอำนาจหน้าที่ต่างๆ ดังต่อไปนี้
- ๑๖.๑ กำหนดนโยบายของมูลนิธิ และดำเนินการตามนโยบายนั้น
 - ๑๖.๒ ควบคุมการเงินและทรัพย์สินต่างๆ ของมูลนิธิ
 - ๑๖.๓ เสนอรายงานกิจการ รายงานการเงิน และบัญชีงบดุลรายได้รายจ่าย ต่อกระทรวงมหาดไทย
 - ๑๖.๔ ดำเนินการให้เป็นไปตามมติที่ประชุมกรรมการมูลนิธิ และวัตถุประสงค์ของมูลนิธินี้
 - ๑๖.๕ ตราระเบียบเกี่ยวกับการดำเนินการของมูลนิธิ
 - ๑๖.๖ แต่งตั้งหรือถอดถอนคณะกรรมการชั้นคณะหนึ่งหรือหลายคณะ เพื่อดำเนินการ เฉพาะอย่างของมูลนิธิ ภายใต้การควบคุมของคณะกรรมการมูลนิธิ
 - ๑๖.๗ เชิญผู้ทรงคุณวุฒิ หรือบุคคลที่ทำคุณประโยชน์ให้มูลนิธิเป็นพิเศษ เป็นกรรมการกิตติมศักดิ์
 - ๑๖.๘ เชิญผู้ทรงเกียรติและมีศรัทธาเป็นผู้อุปถัมภ์มูลนิธิ
 - ๑๖.๙ เชิญผู้ทรงคุณวุฒิเป็นที่ปรึกษาของคณะกรรมการมูลนิธิ
 - ๑๖.๑๐ แต่งตั้งหรือถอดถอนเจ้าหน้าที่ประจำของมูลนิธิ, มติให้ดำเนินการตาม ข้อ ๑๖.๗, ๑๖.๘, และ ๑๖.๙ ต้องเป็นมติเสียงข้างมากของที่ประชุม, และที่ปรึกษาตาม ข้อ ๑๖.๙ ย่อมเป็นที่ปรึกษาของคณะกรรมการมูลนิธิที่เชิญเท่านั้น
 - ๑๖.๑๑ เป็นผู้แทนของมูลนิธิในการอื่นเกี่ยวกับบุคคลภายนอก
- ข้อ ๑๗ ประธานกรรมการมูลนิธิมีอำนาจหน้าที่ดังนี้
- ๑๗.๑ เป็นประธานของการประชุมกรรมการมูลนิธิ
 - ๑๗.๒ สั่งเรียกประชุมกรรมการมูลนิธิ
 - ๑๗.๓ เป็นผู้แทนของมูลนิธิในการติดต่อกับบุคคลภายนอก หรือลงลายมือชื่อในเอกสารข้อบังคับ และสรรพหนังสืออันเป็นหลักฐานของมูลนิธิ เมื่อประธานกรรมการมูลนิธิ หรือกรรมการมูลนิธิ ที่ได้รับมอบหมายให้ทำหน้าที่แทนได้ลงลายมือชื่อแล้วจึงเป็นอันใช้ได้
 - ๑๗.๔ ปฏิบัติการอื่นๆ ตามข้อบังคับและมติของคณะกรรมการมูลนิธิ
- ข้อ ๑๘ ให้รองประธานกรรมการมูลนิธิทำหน้าที่แทนประธานกรรมการมูลนิธิ เมื่อประธานกรรมการมูลนิธิ ไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ หรือในกรณีที่ประธานกรรมการมูลนิธิมอบหมายให้ทำการแทน
- ข้อ ๑๙ ถ้าประธานกรรมการมูลนิธิและรองประธานกรรมการมูลนิธิไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ในการประชุม คราวหนึ่งคราวใดได้ ให้ที่ประชุมเลือกตั้งกรรมการคนใดคนหนึ่งเป็นประธานสำหรับการประชุมคราวนั้น
- ข้อ ๒๐ เลขานุการมูลนิธิมีหน้าที่ควบคุมกิจการ และดำเนินการประจำของมูลนิธิ ติดต่อบริษัทงานทั่วไป รักษาระเบียบข้อบังคับของมูลนิธิ นัดประชุมกรรมการตามคำสั่งของประธานกรรมการมูลนิธิ และทำรายงานการประชุม ตลอดจนรายงานกิจการมูลนิธิ

- ข้อ ๒๑ เหนียวณิกมีหน้าที่ควบคุมการเงิน ทรัพย์สิน ของมูลนิธิ ตลอดจนทำบัญชีและเอกสารที่เกี่ยวข้อง ให้ถูกต้องและเป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการมูลนิธิกำหนด
- ข้อ ๒๒ สำหรับกรรมการตำแหน่งอื่นๆ ให้มีหน้าที่ตามที่คณะกรรมการมูลนิธิกำหนด โดยทำเป็นคำสั่ง ระบุอำนาจหน้าที่ให้ชัดเจน
- ข้อ ๒๓ คณะกรรมการมูลนิธิมีสิทธิ์เข้าร่วมประชุมกรรมการหรืออนุกรรมการอื่นๆ ของมูลนิธิได้

หมวดที่ ๑

อนุกรรมการ

- ข้อ ๒๔ คณะกรรมการมูลนิธิอาจแต่งตั้งหรือถอดถอนอนุกรรมการได้ตามความเหมาะสม โดยจะแต่งตั้งเป็น อนุกรรมการประจำหรือเพื่อการใดเป็นพิเศษเฉพาะคราวก็ได้ และในกรณีที่คณะกรรมการมูลนิธิไม่ได้ แต่งตั้งประธานอนุกรรมการ เลขานุการ หรืออนุกรรมการในตำแหน่งอื่นไว้ ก็ให้อนุกรรมการแต่งตั้ง กันเองดำรงตำแหน่งดังกล่าวได้
- ข้อ ๒๕ อนุกรรมการอยู่ในตำแหน่งจนกว่าจะเสร็จงานที่ได้รับมอบหมายให้ทำ ส่วนคณะอนุกรรมการประจำอยู่ ในตำแหน่งตามเวลาที่คณะกรรมการมูลนิธิกำหนด ซึ่งถ้ามิได้กำหนดไว้ให้อยู่ในตำแหน่งได้เพียงเท่าวาระ ของคณะกรรมการมูลนิธิซึ่งเป็นผู้แต่งตั้ง และอนุกรรมการที่พ้นจากตำแหน่งอาจได้รับแต่งตั้งอีกได้
- ๒๕.๑ อนุกรรมการมีหน้าที่ดำเนินการตามที่คณะกรรมการมูลนิธิมอบหมาย
- ๒๕.๒ อนุกรรมการมีหน้าที่เสนอความคิดเห็นต่อคณะกรรมการมูลนิธิเกี่ยวกับงานที่ได้รับมอบหมาย

หมวดที่ ๔

การประชุมคณะกรรมการมูลนิธิ

- ข้อ ๒๖ คณะกรรมการมูลนิธิจะต้องจัดให้มีการประชุมสามัญประจำปี ภายในเดือนพฤษภาคม ของทุกๆ ปี และต้องมีคณะกรรมการมูลนิธิเข้าประชุมอย่างน้อยครึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมดจึงจะเป็นองค์ประชุม วันเวลาและวาระการประชุมให้ประธานกรรมการมูลนิธิหรือผู้ทำการแทนเป็นผู้กำหนดและเรียกประชุม
- ข้อ ๒๗ การประชุมวิสามัญอาจมีได้เมื่อประธานกรรมการมูลนิธิหรือกรรมการมูลนิธิตั้งแต่ ๒ คนขึ้นไปแสดง ความประสงค์ไปยังประธานกรรมการมูลนิธิหรือผู้ทำการแทนขอให้การประชุมก็ได้เรียกประชุมวิสามัญได้ วันเวลาและวาระการประชุมให้ประธานกรรมการมูลนิธิหรือผู้ทำการแทนเป็นผู้กำหนดและเรียกประชุม
- ข้อ ๒๘ กำหนดการประชุมและองค์ประชุมของคณะอนุกรรมการให้เป็นไปตามที่คณะกรรมการมูลนิธิกำหนดไว้ ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการประชุมให้คณะอนุกรรมการตกลงกันเอง และในส่วนที่เกี่ยวข้องกับวันเวลา และวาระการประชุมให้ประธานอนุกรรมการหรือผู้ทำการแทนเป็นผู้กำหนดและเรียกประชุม
- ข้อ ๒๙ ในการประชุมคณะกรรมการมูลนิธิหรือคณะอนุกรรมการ หากมิได้มีข้อบังคับกำหนดไว้เป็นอย่างอื่น มติของที่ประชุมให้ถือเอาคะแนนเสียงข้างมาก ในกรณีที่มิได้คะแนนเสียงเท่ากันให้ประธานในที่ประชุม เป็นผู้ชี้ขาด กิจการใดที่เป็นงานประจำหรือเป็นกิจการเล็กน้อย ประธานกรรมการมูลนิธิมีอำนาจสั่งให้ ใช้วิธีสอบถามติดทางหนังสือหรือทางออนไลน์แทนการเรียกประชุมคณะกรรมการมูลนิธิได้ แต่จะต้อง รายงานต่อที่ประชุมคณะกรรมการมูลนิธิในครั้งต่อไป ถึงมติและกิจการที่ได้ดำเนินการไปตามมตินั้น กิจการใดเป็นงานประจำหรือเป็นกิจการเล็กน้อยหรือไม่ ให้เป็นดุลยพินิจของประธานกรรมการมูลนิธิ

ข้อ ๓๐ ในการประชุมคณะกรรมการมูลนิธิหรือคณะกรรมการ ประธานกรรมการมูลนิธิหรือประธานที่ประชุม มีอำนาจเชิญหรืออนุญาตให้บุคคลที่เห็นสมควรเข้าร่วมประชุม ในฐานะแขกผู้มีเกียรติหรือผู้สังเกตการณ์ หรือเพื่อชี้แจง หรือเพื่อให้คำปรึกษาแก่ที่ประชุมได้

หมวดที่ ๙

การเงิน

- ข้อ ๓๑ ประธานกรรมการมูลนิธิ หรือรองประธานกรรมการมูลนิธิในกรณีทำหน้าที่แทน มีอำนาจสั่งจ่ายเงินได้ คราวละไม่เกิน ๑๐๐,๐๐๐ บาท (หนึ่งแสนบาทถ้วน) ถ้าเกินกว่าจำนวนดังกล่าว ต้องได้รับอนุมัติจาก คณะกรรมการมูลนิธิโดยเสียงข้างมาก เว้นแต่กรณีจำเป็นหรือเร่งด่วนให้อยู่ในดุลยพินิจของประธาน กรรมการมูลนิธิที่จะอนุมัติให้อย่างได้ แล้วต้องรายงานต่อที่ประชุมคณะกรรมการมูลนิธิในคราวต่อไป
- ข้อ ๓๒ เหนรัญญิกมีอำนาจเก็บรักษาเงินสดได้ครั้งละไม่เกิน ๑๐๐,๐๐๐ บาท (หนึ่งแสนบาทถ้วน)
- ข้อ ๓๓ เงินสดของมูลนิธิหรือเอกสารสิทธิ ต้องนำฝากไว้กับธนาคาร หรือสถาบันการเงินอื่นใด ที่รัฐบาลให้การ ค้ำประกัน แล้วแต่คณะกรรมการมูลนิธิจะเห็นสมควร
- ข้อ ๓๔ การสั่งจ่ายเงินโดยเช็คหรือตั๋วสั่งจ่ายเงินจะต้องมีรายชื่อของประธานกรรมการมูลนิธิหรือผู้ทำการแทน กับเลขานุการหรือเหรัญญิกลงนามทุกครั้ง จึงจะเบิกจ่ายได้
- ข้อ ๓๕ การใช้จ่ายเงินตามวัตถุประสงค์ของมูลนิธิ รวมทั้งค่าใช้จ่ายประจำสำนักงาน ให้จ่ายเพียงดอกผลอันเกิด จากทรัพย์สินที่เป็นทุน เงินที่ผู้บริจาคไม่ได้แสดงเจตนาไว้ให้ตั้งเป็นกองทุนมูลนิธิโดยเฉพาะ และรายได้ อันเกิดจากการจัดกิจกรรมของมูลนิธิ
- ข้อ ๓๖ ให้คณะกรรมการมูลนิธิวางระเบียบเกี่ยวกับการเงินการบัญชีและทรัพย์สินของมูลนิธิ ตลอดจนกำหนด อำนาจและหน้าที่ต่างๆ เกี่ยวกับการรับและจ่ายเงินนอกเหนือจากที่กำหนดไว้ในข้อบังคับ
- ข้อ ๓๗ ให้คณะกรรมการมูลนิธิกำหนดรอบระยะเวลาบัญชี และจัดทำรายงานสถานะการเงินของมูลนิธิในรอบ ระยะเวลาบัญชีที่ผ่านมา เสนอต่อที่ประชุมในการประชุมสามัญประจำปี

หมวดที่ ๑๐

การแก้ไขเพิ่มเติมข้อบังคับ

- ข้อ ๓๘ การแก้ไขเพิ่มเติมข้อบังคับจะกระทำได้ ก็ต่อเมื่อไม่ไปล้มเลิกหรือขัดแย้งกับวัตถุประสงค์แรกเริ่มก่อตั้ง ทั้ง ๙ ข้อ (หมวดที่ ๒) และจะกระทำได้ ก็เฉพาะที่ประชุมคณะกรรมการมูลนิธิ ซึ่งต้องมีคณะกรรมการ มูลนิธิเข้าประชุมไม่น้อยกว่าสามในสี่ของจำนวนกรรมการทั้งหมด และการอนุมัติให้แก้ไขหรือเพิ่มเติม ข้อบังคับ ต้องอาศัยคะแนนเสียงไม่น้อยกว่าสองในสามของจำนวนกรรมการที่เข้าร่วมประชุมเป็นมติ

หมวดที่ ๑๑

การเลิกมูลนิธิ

- ข้อ ๓๙ การเลิกมูลนิธิจะเกิดขึ้นได้ ก็เฉพาะที่ประชุมกรรมการมูลนิธิ ซึ่งต้องมีคณะกรรมการมูลนิธิเข้าประชุมเต็มคณะของจำนวนคณะกรรมการทั้งหมด และการอนุมัติให้เลิกมูลนิธิได้ ต้องอาศัยคะแนนเสียงเป็นเอกฉันท์เท่านั้น หากยังมีกรรมการเห็นสมควรไม่ให้เลิกมูลนิธิ ให้กรรมการที่เหลืออยู่ผู้ดำรงตำแหน่งมานานที่สุดเป็นประธานกรรมการเป็นการชั่วคราว มีอำนาจหน้าที่เชิญบุคคลผู้มีจิตศรัทธามาร่วมเป็นคณะกรรมการมูลนิธิชุดใหม่ เพื่อร่วมดำเนินการมูลนิธิตามข้อบังคับของมูลนิธิสืบไป ส่วนกรรมการผู้มิตเห็นควรให้เลิกมูลนิธิ ให้ถือว่าได้พ้นจากตำแหน่งกรรมการมูลนิธิไปแล้วโดยปริยาย
- ข้อ ๔๐ ถ้ามูลนิธิต้องล้มเลิกไปด้วยมติเป็นเอกฉันท์ของคณะกรรมการหรือโดยเหตุใดก็ตาม ให้ทรัพย์สินทั้งหมดของมูลนิธิที่เหลืออยู่ตกเป็นของ "กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม" เพื่อประโยชน์ตามวัตถุประสงค์ของมูลนิธินี้
- ข้อ ๔๑ การสิ้นสุดลงของมูลนิธินั้น นอกจากที่กฎหมายบัญญัติไว้แล้ว ให้มูลนิธิเป็นอันสิ้นสุดลง โดยมีต้องให้ศาลสั่งเลิก ด้วยเหตุต่อไปนี้
- ๔๑.๑ เมื่อมูลนิธิได้รับอนุญาตให้จดทะเบียนจัดตั้งเป็นนิติบุคคลแล้วไม่ได้รับทรัพย์สินตามจำนวนเต็มจำนวน
 - ๔๑.๒ เมื่อคณะกรรมการมูลนิธิมีมติเป็นเอกฉันท์ให้ยกเลิก
 - ๔๑.๓ เมื่อมูลนิธิไม่อาจหากรรมการได้ครบตามจำนวนที่กำหนดไว้ในข้อบังคับ
 - ๔๑.๔ เมื่อมูลนิธิไม่สามารถดำเนินการต่อไปได้ไม่ว่าด้วยเหตุใดๆ

บทเบ็ดเตล็ด

- ข้อ ๔๒ การตีความในข้อบังคับของมูลนิธิหากเป็นที่สงสัย ให้คณะกรรมการมูลนิธิโดยเสียงข้างมากของกรรมการที่มีอยู่เป็นผู้ชี้ขาด
- ข้อ ๔๓ให้นำบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยมูลนิธิมาใช้บังคับในเมื่อข้อบังคับของมูลนิธิมิได้กำหนดไว้
- ข้อ ๔๔ มูลนิธิต้องไม่ดำเนินการหาผลประโยชน์มาแบ่งปันกัน หรือเพื่อประโยชน์แก่บุคคลใดๆ นอกจากดำเนินการตามวัตถุประสงค์ของมูลนิธินั่นเอง

(ลงนาม).....ผู้จัดทำข้อบังคับ
(.....นายอำนวยการ นายคณิน.....)
ประธานคณะกรรมการ
๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๙

ฝากแนวคิดไว้

ความจริงไม่ใช่แนวคิดของผม แต่เป็นของหลวงปู่พุทธทาส หรือสืบเนื่องมาจากแนวคิด ๓ ข้อ ของหลวงปู่พุทธทาส

- คือ ๑. ทำให้ศาสนิกเข้าถึงแก่นแท้ในศาสนาของตนๆ
๒. ทำความเข้าใจอันดีระหว่างศาสนา
๓. ดึงเพื่อนมนุษย์ออกมาจากวัตถุนิยม

ผมก็เพียงมาคิดต่อว่า ศาสนาทุกศาสนา ถ้าว่าโดยแก่นแท้ และเอาที่ตรงกันจริงๆ ก็คือ ความไม่เห็นแก่ตัว และโดยกิจกรรมที่จะทำร่วมกันได้แน่ๆ ก็คือ การกอบกู้ฟื้นฟูพระพุทธศาสนา เพิ่มพื้นที่ป่า อันเป็นการพิทักษ์รักษาโลกชั้นสูงสุดเท่าที่มนุษย์จะทำได้ (นอกนี้ไปอาจพันวิสัย เช่น ถ้าดาวหางหรืออุกกาบาตจะมาชนโลก)

ศาสนาทุกศาสนา ถ้าว่าโดยหลักการและเอาที่ตรงกันจริงๆ ก็คือ ความมีศีลธรรม และโดยกิจกรรมที่ทำร่วมกันได้แน่ๆ ก็คือ การกอบกู้ฟื้นฟูศีลธรรม เช่น ในยุคนี้หรือยุคต่อๆ ไป ไอทีเข้ามามีอิทธิพลเหนือสังคมมนุษย์ ชนิดที่อาจทำให้ทุกศาสนาอยู่ไม่รอด การร่วมมือกันทำให้อิทธิพลมีธรรมะ จึงควรเป็นภาระของทุกๆ ศาสนา ไม่ควรเสียเวลามารบรากันเอง (โดยเฉพาะบนโลกออนไลน์)

ศาสนาทุกศาสนา ถ้าว่าโดยปรปักษ์ ล้วนต่างก็มีวัตถุนิยมเป็นปรปักษ์ร่วมกัน ซึ่งมันยังครอบงำโลกเรื่อยมา ด้วยการยึดมือฝ่ายการเมืองเป็นแกนหลัก ถ้าเราต้องการจะเอาชนะมันให้จงได้ เราอาจจำเป็นต้องหาวิธีใหม่ในทางการเมือง อย่างหลักเลียงไม้พัน เช่น การเลือกตั้งแบบไม่ต้องมีผู้สมัคร เพื่อทำให้วัตถุนิยมหาซื้อตัวได้ยากขึ้น และเปิดทางให้สติปัญญาเข้ามามีบทบาทมากขึ้น.

พินัยกรรม

(คำสั่งเสีย)

พินัยกรรม (คำสั่งเสีย) ในหนังสือเล่มนี้ ถูกยกเลิกแล้ว โดยพินัยกรรม (คำสั่งเสีย) ฉบับสุดท้าย ในหนังสือเล่มสุดท้าย (สาระสำคัญของการมีชีวิต) เพื่อจะได้ไม่ไปสับสนกัน

อนึ่ง การที่ผมเคยเขียนพินัยกรรมไว้หลายฉบับ แสดงว่าผมเป็นชาวพุทธ จึงปรารถนาความตาย (มรณานุสติ) อยู่เป็นประจำ ส่วนที่เปลี่ยนใจ นั้นไม่ใช่สาระสำคัญ มันแค่แนวปฏิบัติเท่าที่คิดได้ในห้วงเวลาที่เขียนขึ้นมา ฉบับก่อน เขียนขึ้นตอนที่เห็นพระภิกษุก็คิดก็เขียนไปแบบพระภิกษุ ฉบับนี้ (ในหนังสือเล่มนี้) เขียนขึ้นตอน “วันวางวาย” แล้วมา “ก่อตั้งมูลนิธิสือตะวันออก” ก็คิดก็เขียนไปตามแบบนี้ พออยู่มามีเหตุการณ์ใหม่ๆ เจียดใกล้ความตายเข้าไปทุกที เช่น เกิดมีโรคระบาด (โควิด-19) ทำให้เกิดแนวคิดขึ้นใหม่ กลายเป็นพินัยกรรม (คำสั่งเสีย) ฉบับสุดท้าย ดังที่ไปปรากฏอยู่ในหนังสือเล่มสุดท้าย (สาระสำคัญของการมีชีวิต) เล่มนั้น

เป็นอันว่า พินัยกรรม (คำสั่งเสีย) ฉบับนี้ ในหนังสือเล่มนี้ ถูกยกเลิกแล้ว ไม่ต้องนำไปใช้ที่ยังบันทึกเก็บไว้ ก็เพียงเพื่อ “การศึกษา” ถึงที่มาที่ไป ของ “มูลนิธิสือตะวันออก” ปณิธาน “การคืนแผ่นดินให้ป่า” ว่ามีความเป็นมาอย่างนี้ๆ ด้วย เท่านั้น ฯ

พินัยกรรม

(ฉบับนี้ถูกยกเลิกแล้ว ไม่ให้นำไปใช้ บันทึกเก็บไว้ เพียงเพื่อการศึกษา)

อาศัยคำสั่งสอนสุดท้ายของพระพุทธเจ้าที่ว่า “สังขารทั้งหลายย่อมเสื่อมสิ้นไปเป็นธรรมดา เธอทั้งหลายจงยังกุศลให้ถึงพร้อมด้วยความไม่ประมาทเถิด” ข้าพเจ้านายตะวัน (อานวย นาคกนิษฐ) จึงเขียนพินัยกรรมนี้ขึ้น โดยเปิดเผยแก่สาธารณชน เพื่อให้ทายาทหรือผู้มีอำนาจตามความในพินัยกรรมนี้ได้ถือเป็นข้อปฏิบัติหลังจากที่ข้าพเจ้าตายไปแล้ว

๑. ให้ยกเลิกพินัยกรรมหรือคำสั่งเสียอื่นใดที่ข้าพเจ้าเขียนหรือพูดไว้ก่อนหน้านี้ ซึ่งขัดแย้งกันกับข้อความในพินัยกรรมนี้

๒. ทรัพย์สินใดๆ ที่เคยเป็นส่วนตัวของข้าพเจ้ามาก่อน และแยกต่างหากจากทรัพย์สินที่ข้าพเจ้าบริจาคให้มูลนิธิสื่อตะวันแล้ว ซึ่งข้าพเจ้ามอบให้แล้วแก่ผู้หนึ่งผู้ใดก่อนที่ข้าพเจ้าจะตาย ให้ถือเอาตามที่ผู้นั้นๆ ครอบครองอยู่ชัดเจน เช่น ปรากฏชื่อในเอกสารสิทธิ หรือเป็นผู้เก็บรักษาลิขสิทธิ์นั้นไว้นานปีเป็นต้นเป็นสำคัญ ห้ามไม่ให้ทายาทหรือผู้มีอำนาจตามความในพินัยกรรมนี้ยกขึ้นเป็นคดีฟ้องร้องเพื่อทวงเอาทรัพย์สินนั้นแม้เพื่อให้มาเป็นของมูลนิธิสื่อตะวัน

๓. ทรัพย์สินใดๆ ที่เคยเป็นส่วนตัวของข้าพเจ้ามาก่อน และไม่ถูกใครครอบครองตามความในข้อ ๒ ทั้งหมดทั้งสิ้น ให้ตกเป็นสมบัติของมูลนิธิสื่อตะวัน ห้ามทายาทหรือผู้หนึ่งผู้ใดยกขึ้นเป็นคดีฟ้องร้องเพื่อจะแย่งเอาทรัพย์สินนั้นไปจากมูลนิธิสื่อตะวัน

๔. เมื่อข้าพเจ้าตายลงไป ให้ทายาทหรือผู้มีอำนาจตามความในพินัยกรรมนี้ นำศพของข้าพเจ้ามาปลงบนที่ดินแปลงใดแปลงหนึ่ง ซึ่งมูลนิธิสื่อตะวันเป็นเจ้าของหรือครอบครองอยู่ตามกฎหมาย

๕. การปลงศพของข้าพเจ้าให้ยึดความเป็นจริงตามธรรมชาติสถานเดียว โดยมีข้อห้ามไม่ให้ปฏิบัติ (๒ ข้อ) และข้อกำหนดให้พึงปฏิบัติ (อีก ๓ ข้อ) ดังต่อไปนี้

๕.๑ ห้ามประกอบพิธีกรรมใดๆ แม้ในทางพระพุทธศาสนา เพราะคาดได้ว่า ผู้จะให้เกียรติมางานศพของข้าพเจ้า จะไม่ใช่มีเพียงศาสนิกชนในศาสนาใดศาสนาหนึ่ง ซึ่งอาจมีแม้แต่ผู้ที่ประกาศตนว่าไม่นับถือศาสนาใดเลยด้วย การห้ามไม่ให้ประกอบพิธีกรรมทางศาสนาเป็นการแสดงความเมตตาหรือการเทคนิครุ่งสูงสุดของข้าพเจ้าที่มีต่อเพื่อนมนุษย์ โดยไม่จำกัดกลุ่มชนเชื้อชาติศาสนาภาษาและวัฒนธรรมตามที่ข้าพเจ้าได้ประพฤติปฏิบัติตนมาตลอดเวลาที่มิมีชีวิตอยู่

๕.๒ ห้ามนำดอกไม้ที่ถูกเด็ดจากกอหรือจากต้นมาประดับที่ศพหรือที่สิ่งอนุสรณ์ถึงข้าพเจ้าอย่างเด็ดขาดตลอดไป รวมไปถึงห้ามไม่ให้รับพวงหรีดจากผู้หนึ่งผู้ใดมาแสดงความเคารพหรือประดับที่ศพหรือที่สิ่งอนุสรณ์ถึงข้าพเจ้าอย่างเด็ดขาดตลอดไปด้วย อนุญาตเพียงกระถางไม้ประดับหรือไม้ดอกที่นำมาวางไว้แล้ว ต้นไม้หรือดอกไม้มันยังมีชีวิตต่อไปได้ (ไม่แห้งเหี่ยวตายไปอย่างรวดเร็ว) การให้ข้อห้ามไว้อย่างนี้ เป็นการแสดงถึงจิตที่มีความรักและคิดจะพิทักษ์ธรรมชาติในขั้นสูงสุดของข้าพเจ้า และเป็นการตามกระตุ้นเตือนต่อเพื่อนมนุษย์สืบไปด้วย แม้จากศพหรือจากสิ่งอนุสรณ์ถึงข้าพเจ้านั้นๆ

๕.๓ ให้ตั้งศพของข้าพเจ้าไว้ในโลงศพอันเรียบง่าย ๙ วัน เพื่อให้ญาติมิตรศิษยานุศิษย์และสาธุชนทั่วไปได้มาไว้อาลัยครั้งสุดท้ายโดยไม่ต้องประกอบพิธีกรรมทางศาสนาใดๆ หากเป็นพระสงฆ์พึงยื่นหน้าโลงศพแล้วสวดพุทธภาษิตเพียงสั้นๆ ว่า “อนิจจา วต สงฺขารา, อจิริ วตฺยํ กาโย” เป็นเสร็จพิธี ส่วนฆราวาสหรือเพื่อนต่างศาสนาพึงยื่นไว้อาลัยไม่เกินคนละ ๑ นาที เป็นเสร็จพิธีเช่นกัน

๕.๔ ให้ตั้งตู้สืบสานปณิธานของนายตะวันไว้ที่หน้าศพ หรือที่หน้าสิ่งอนุสรณ์ถึงข้าพเจ้า ให้ผู้ที่มาไว้อาลัยหรือมาระลึกถึง ได้ร่วมบริจาคตามกำลังศรัทธา โดยให้ทายาทหรือผู้มีอำนาจตามความ ในพินัยกรรมนี้ นำปัจจัยที่ได้รับบริจาคไปเป็นค่าใช้จ่ายบริหารจัดการ มูลนิธิสื่อตะวัน หรือจัดสรรไปเพื่อการกุศลอื่นๆ เช่น ถวายเป็น ค่าพาหนะแด่พระภิกษุสามเณรที่ทำงาน (โดยไม่ให้ประกอบพิธีใดๆ) ถวายวัดหรือมอบให้โรงเรียนที่มีคุณูปการต่อข้าพเจ้า หรือต่อมูลนิธิ สื่อตะวัน ตามที่เหมาะสมสมควร (ไม่น้อยเกินไป ไม่มากเกินไป) เป็นต้น หากมีปัจจัยที่ได้รับบริจาคจำนวนมาก ให้ตั้งเป็นกองทุนนายตะวัน เพื่อกิจกรรมตามความในข้อบังคับของมูลนิธิสื่อตะวันสืบไป

๕.๕ เมื่อตั้งศพครบ ๙ วัน ให้นำศพของข้าพเจ้าฝังดิน ในสถานที่อันเตรียมไว้บนที่ดินตามความในข้อ ๔ โดยให้ลึกลงไป ไม่น้อยกว่า ๒๐๐ เซนติเมตร แล้วกลบเสียให้เรียบร้อย ถ้าจะสร้าง สิ่งอนุสรณ์ถึงข้าพเจ้าไว้บนหลุมศพนั้น ห้ามไม่ให้สร้างขนาดใหญ่โต โดยต้องสูงไม่เกิน ๑๖๙ เซนติเมตร อันเป็นขนาดเท่าตัวจริงข้าพเจ้า ที่รวมรองเท้าด้วยแล้ว และส่วนฐานสำหรับวางหรือตั้งสิ่งอนุสรณ์นั้น ต้องสูงไม่เกิน ๘๐๐ เซนติเมตร รวมแล้วสูงไม่เกิน ๙๖๙ เซนติเมตร ทั้งนี้ให้คำนึงถึงความเรียบง่ายเป็นสำคัญ ยิ่งไปกว่านั้นพึงให้ระวังว่า อย่าทำให้หรือปล่อยให้สิ่งอนุสรณ์ถึงข้าพเจ้าใดๆ กลายเป็นที่กราบไหว้ ในรูปสิ่งศักดิ์สิทธิ์ของผู้คน พึงห้ามไม่ให้ใครนำดอกไม้ธูปเทียนมาไหว้ หรือห้ามใครมาบนบานศาลกล่าวโดยประการทั้งปวง เพราะนั่นจะเป็น การหลอหลั่งห่มหน้าข้าพเจ้าไปเสีย พึงปฏิบัติต่อสิ่งอนุสรณ์ถึงข้าพเจ้า ด้วยสติปัญญา หรือเพื่อนำไปสู่การสืบสานปณิธานโดยประการต่างๆ อันเป็นการอนุสรณ์ถึงข้าพเจ้าด้วยความเคารพนับถือกันจริงๆ

๖. ให้จัดกิจกรรมรำลึกถึงนายตะวันทุกปี เมื่อถึงวันครบรอบวันตายของข้าพเจ้าต่อเนื่องไป ๙ วัน เฉกเช่นปีที่ข้าพเจ้าได้ตายลง โดยอนุโลมตามความในข้อ ๕ เสมือนหนึ่งว่า “จัดงานศพข้าพเจ้า” อีกครั้งหนึ่งในทุกๆ ปี เพียงแต่งานศพนี้ไม่มีความเศร้า มีแต่เรื่องการสืบสานปณิธานของนายตะวันเป็นกิจกรรมที่สำคัญที่สุด

๗. การจัดกิจกรรมใดๆ อันเนื่องด้วยการรำลึกถึงข้าพเจ้านั้น ห้ามไม่ให้ระดมทุนจัดงานในรูปแบบต่างๆ ให้จัดขึ้นอย่างเรียบง่าย และเป็นธรรมชาติ แบบเดียวกับการจัดงานศพของข้าพเจ้านั่นเอง อนุญาตไว้ให้แต่เพียงตั้งตู้สืบสานปณิธานของนายตะวันได้ ถ้าหากต้องการจะรู้ว่า ใครมาหรือร่วมบริจาคบ้าง อาจจัดเตรียมซองเปล่าให้ผู้มาหรือร่วมบริจาคเขียนชื่อและจำนวนเงินให้ชัดเจนก่อนหย่อนลงตู้ดังกล่าวก็ได้ โดยห้ามไม่ให้ไปกำหนดจำนวนเงิน ต้องแล้วแต่ผู้มาร่วมงานจะมีจิตศรัทธาร่วมบริจาคด้วยความเต็มใจเอง

๘. สิ่งใดๆ ที่ข้าพเจ้าไม่ได้ระบุไว้ในพินัยกรรมนี้ ให้ทายาทหรือผู้มีอำนาจตามพินัยกรรมนี้ เป็นผู้ชี้ขาดในสิ่งนั้นๆ ห้ามไม่ให้ญาติมิตรหรือศิษยานุศิษย์ใดๆ ยกความคิดขึ้นเป็นข้อคัดค้าน

๙. ให้มูลนิธิสื่อตะวัน โดยผู้ปฏิบัติหน้าที่ประธานกรรมการและกรรมการทั้งหมด ตามที่กฎหมายกำหนด เป็นผู้มีอำนาจหน้าที่ตามความในพินัยกรรมนี้ ห้ามไม่ให้ญาติมิตรหรือศิษยานุศิษย์ใดๆ ยกความคิดขึ้นเป็นข้อคัดค้านการปฏิบัติหน้าที่ตามพินัยกรรมนี้.

๑๑๐๓:วัน

วันวางวาย ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๖๐

คำอธิบายพินัยกรรม

คำว่า “ทายาทหรือผู้มีอำนาจตามความในพินัยกรรมนี้” ให้หมายถึงเฉพาะบุคคลตามความที่ระบุไว้ในข้อ ๙ ซึ่งย่อรวมเอา ทายาท (หลานทั้งสอง) ของข้าพเจ้าไว้ด้วยแล้ว

คำว่า “ตายไปแล้ว” ให้หมายรวมไปถึงกรณีที่แม้ยังมีชีวิตอยู่ แต่ทุพพลภาพอย่างสิ้นเชิง จนไม่สามารถจัดการสิ่งใดๆ ด้วยตนเอง ได้อีกต่อไปด้วย (อนึ่ง หากเกิดกรณีที่ข้าพเจ้าทุพพลภาพทางสมอง จนไม่อาจรู้สึกตนอีกแล้วก็ดี หรือไม่มีโอกาสจะฟื้นกลับมาช่วยเหลือ ตัวเองได้อีกต่อไปก็ดี ขอให้ข้าพเจ้าได้ตายลงอย่างสงบ โปรดอย่า รังไว้เลย พึงรักษาสืบสานเพียงปณิธานของข้าพเจ้านั้นเถิด)

คำว่า “พินัยกรรมหรือคำสั่งเสียอื่นใด” หมายถึงพินัยกรรม ที่ข้าพเจ้าเขียนไว้หลังจากได้รับโทรศัพท์ขู่ฆ่า กรณีพิทักษ์ป่าหนองกุง หนองแก้ว ซึ่งข้าพเจ้ามอบให้นายบุญนาถ เปิดสูงเนิน (พี่คนโต) เก็บไว้ฉบับหนึ่ง ถวายท่านเจ้าคุณพระวิมลพัฒนคุณ ครั้นยังเป็น พระมหาสมดี คุณธมฺโม (ประธานศิษย์กลุ่มเพื่อนพัฒน) เก็บไว้อีก ฉบับหนึ่ง และแนบเป็นเอกสารประกอบคำถวายฎีการ้องทุกข์ถึง พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ รัชกาลที่ ๙ อีกฉบับหนึ่ง ซึ่งบัดนี้ ได้ผ่านกาลเวลานั้นแล้ว พึงให้ยกเลิกเสียโดยพินัยกรรมนี้

คำว่า “ยกขึ้นเป็นคดีฟ้องร้อง” หมายถึงข้อแย้งกรรมสิทธิ์ โดยเฉพาะเป็นคดีถึงโรงถึงศาล นับเป็นการกระทำที่หมิ่นเกียรติยศ ของข้าพเจ้าผู้วายชนม์ อันผู้เคารพรักหรือนับถือข้าพเจ้าอย่างจริงใจ ไม่ควรกระทำ เพียงเพราะเรื่องทรัพย์สิน ซึ่งใครครอบครองควรให้เป็นของผู้นั้นไป อีกไม่นานก็ตายหรือสลายกลายเป็นธุลีดิน

คำว่า “ห้ามประกอบพิธีกรรมใดๆ แม้ในทางพระพุทธศาสนา” ความหมายย่อมชัดเจนอยู่แล้ว แต่อาจจะเป็นเรื่องลำบากใจสำหรับผู้ปฏิบัติ เพราะย่อมจะขัดกับความเคยชินของญาติมิตรศิษยานุศิษย์ทั้งปวง ด้วยเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงเห็นสมควรให้เปิดเผยพินัยกรรมนี้ไว้เป็นข้อมูลสาธารณะ เพื่อจะได้เป็นข้ออ้างอิงให้ทนายหรือผู้มีอำนาจตามความในพินัยกรรมนี้ปฏิบัติตามได้จริง ด้วยเหตุผลทางสังคมว่า “ผู้วายชนม์ได้บอกกับผู้คนทั้งโลกไปแล้วว่า พิธีการปลงศพของตนต้องเป็นเช่นนี้ คือเรียบง่ายตามธรรมชาติ ไม่มีพิธีกรรมทางศาสนา” อันถือได้ว่าเป็นเจตนารมณ์ของผู้วายชนม์กำหนดไว้ด้วยตนเอง

อนึ่ง หากมีข้อกังขาหรือคำครหาโดยประการต่างๆ ข้าพเจ้าขอชี้แจงเอาไว้เองล่วงหน้าว่า “ข้าพเจ้าเป็นพุทธศาสนิกชนคนหนึ่งซึ่งเมื่อยังมีชีวิตอยู่ ได้ประพฤติตนอยู่ในศีลธรรมอันดี เท่าที่ปุถุชนคนธรรมดาจะพึงปฏิบัติ ไม่ใช่ผู้ประพฤติตนนอกกริตแต่ประการใด ทั้งข้าพเจ้าได้ชื่อว่า เป็นผู้รู้ดีในทางศาสนาอีกด้วย ตามภาพพจน์ที่ปรากฏแก่สังคมมาตลอดชีวิต ส่วนที่ข้าพเจ้าไม่ยึดติดพิธีกรรมเป็นเรื่องเฉพาะตัว ที่ไม่ได้ทำเพื่อให้เป็นแบบอย่างใคร หรือไม่ได้ห้ามใครถ้าจะเอาไปเป็นแบบอย่าง เพราะไม่ได้ขัดแย้งสารธรรมคำสอนของพระศาสดาโดยประการใดๆ เลย ขึ้นชื่อว่า พิธีกรรมเป็นเรื่องกลุ่มคนในท้องถิ่นนั้นและยุคนั้นๆ กำหนดกันขึ้นมาเองเสียเป็นส่วนใหญ่ หาใช่เป็นสาระสำคัญในทางศาสนาไม่ ดังนั้นการกำหนดรูปแบบงานศพของตนเองเอาไว้ล่วงหน้าของข้าพเจ้านี้จึงไม่มีส่วนใดๆ ไปละเมิดศาสนา หากอาจจะไปขัดหูขัดตาผู้หนึ่งผู้ใดบ้าง ข้อนั้นข้าพเจ้าไม่ได้เจตนา และอยู่นอกวิสัยที่จะไปห้ามความคิดของใครได้ ซึ่งโดยที่สุดแล้ว พิธีกรรมใดๆ ก็เป็นเรื่องของผู้มีชีวิตจะยึดติดกันไป ส่วนผู้ตายย่อมจะไม่มารับรู้อีก”

คำว่า “ตั้งศพของข้าพเจ้าไว้ในโลงศพอันเรียบง่าย ๙ วัน”

หมายถึงนำร่างไว้ริ้วญาติในโลงศพอันเรียบง่าย ไม่หรูหราราคาแพง หรือจะเช่าโลงตู้นั้นมาบรรจุศพชั่วคราว ๙ วันนั้นก็ได้ เพื่อไม่ให้ศพเน่าเหม็นเป็นที่รังเกียจรำคาญของผู้มางาน เหตุผลที่ให้ตั้งไว้ ๙ วัน ก็เพื่อจะถนอมน้ำใจญาติมิตรศิษยาภิบาลและสาธุชนคนดีทั่วไปที่ตั้งใจจะมาไว้อาลัย ไม่ให้เสียความตั้งใจ โดยไม่ให้ประกอบพิธีกรรมใดๆ เป็นงานศพแบบไม่ต้องจัดงาน ตั้งศพไว้แบบไม่ต้องยุ่งยากมากพิธี ถ้าจะมีกิจกรรม ก็ให้จัดนิทรรศการแสดงผลงานและผลงานผู้ตาย แบบเรียบง่าย ได้ประโยชน์ และอย่างประหยัด เป็นสำคัญ

อนึ่ง หากหาโลงศพที่เหมาะสมไม่ได้ จะฝังศพของข้าพเจ้าตามความในข้อ ๕.๕ เสียตั้งแต่วันแรกที่ข้าพเจ้าตายลงก็ได้เช่นกัน เพียงตั้งสิ่งแทนโลงศพหรือภาพถ่ายของข้าพเจ้าเอาไว้ให้ผู้มางานได้แสดงความอาลัยไปจนครบ ๙ วัน แม้ไม่มีโครมาแล้ว ก็ให้ตั้งรอไป ๙ วัน เมื่อครบ ๙ วันแล้ว ถ้าผู้คนยังมา ก็ให้เขามาได้ อย่าไปจำกัด เพราะตอนมีงานก็ให้ทำแบบที่ไม่มีการอยู่แล้ว

คำว่า “ผู้สืบสานปณิธานของนายตะวัน” หมายถึงผู้รับ**บริจาตามปกติ** ที่มูลนิธิสื่อตะวัน แม้เมื่อครั้งข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่ก็ได้ตั้งเอาไว้ให้ผู้ไปมามูลนิธิสื่อตะวันได้ร่วมกันบริจาคเงินสนับสนุนกิจกรรมของมูลนิธิฯ โดยธรรมชาติขององค์กรการกุศล ตลอดไปถึงช่องทางบนเว็บไซต์ที่ได้เปิดเอาไว้รับการบริจาคนั้นด้วย เพียงแต่ให้นำมาตั้งไว้ที่หน้าศพหรือที่หน้าสิ่งอนุสรณ์ถึงข้าพเจ้าผู้วายชนม์ได้ก็เท่านั้นเอง ซึ่งโดยสาระย่อมเป็นสิ่งเดียวกัน ผู้ใดเลื่อมใสศรัทธาปรารถนาจะร่วมด้วยช่วยกันสนับสนุนกิจกรรมของมูลนิธิสื่อตะวัน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง “หลังจากนายตะวันตายไปแล้ว” ก็ย่อมทำได้เสมือนนายตะวันยังมีชีวิตอยู่ โดยผ่านผู้สืบสานปณิธานนี้เอง

คำว่า “ให้นำศพของข้าพเจ้าฝังดิน” หมายถึง ให้ถือเอา การฝังดินนั้นเป็นการปลงศพในขั้นตอนสุดท้าย ห้ามขุดขึ้นมาเผา หรือกระทำการใดๆ อีก ปล่อยไว้ให้ “รูป” ย่อยสลายไปตามธรรมชาติ หรืออาจเหลือเป็นร่องรอยทางโบราณคดีในอนาคตก็เป็นได้

คำว่า “พึงปฏิบัติต่อสิ่งอนุสรณ์ถึงข้าพเจ้าด้วยสติปัญญา” หมายถึง ไม่ปฏิบัติต่อสิ่งอนุสรณ์ถึงข้าพเจ้าด้วยเพียงศรัทธา อันอาจ โน้มเอียงไปหาความหมายแบบไสยศาสตร์ ซึ่งถือได้ว่าลวงละเมิด ต่อข้าพเจ้าผู้วายชนม์ เพราะตลอดห้วงเวลาที่ข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่ ได้เพียรพยายามถึงเพื่อนมนุษย์ออกมาจากความหมายแบบไสยศาสตร์ เสมอมา ดังนั้น หากจะต้องมีสิ่งอนุสรณ์ถึงข้าพเจ้า ก็พึงปฏิบัติต่อ สิ่งนั้นด้วยสติปัญญาเถิด กล่าวคือ พึงใช้สิ่งนั้นๆ ไปในทางสร้างสรรค์ ก่อให้เกิดสติปัญญา ความรู้ ตื่น เบิกบาน หรือความสว่าง สะอาด สงบ แก่เพื่อนมนุษย์เท่านั้นเถิด จึงจะเป็นการให้เกียรติแก่ข้าพเจ้า ผู้ล่วงลับ ผู้ซึ่งไม่อาจจะลุกขึ้นมาต่อว่าผู้ล่วงละเมิดได้จริงๆ

คำว่า “กิจกรรมรำลึกถึงนายตะวันทุกปี” หมายถึง กิจกรรม การกุศลตามปกติของมูลนิธิสื่อตะวันนั้นเอง เช่นเดียวกับกิจกรรม การกุศลเนื่องใน “วันก่อนมูลนิธิสื่อตะวัน” (๑๔ พฤษภาคม ทุกปี) หรือเนื่องใน “วันเกิดมูลนิธิสื่อตะวัน” (๑๙ พฤศจิกายน ทุกปี) ที่เมื่อข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่ได้พาจัดขึ้นนั่นเอง เมื่อข้าพเจ้าวายชนม์ ก็เพียงให้มีกิจกรรมการกุศลเพิ่มขึ้นมาอีกวาระหนึ่งเท่านั้น โดยสาระ สำคัญก็เช่นเดิม คือเปิดโอกาสให้ผู้คนได้มาทำความรู้จักและร่วมกุศล กับมูลนิธิสื่อตะวัน ซึ่งเป็นองค์กรการกุศลหนึ่ง ก็เท่านั้นเอง

ส่วนถ้อยคำอื่นๆ นอกจากนี้ น่าจะชัดเจนแล้ว ถ้ามีข้อสงสัย ให้ทายาทหรือผู้มีอำนาจตามความในพินัยกรรมนี้ ดังที่ได้อธิบายมา เป็นผู้วินิจฉัยชี้ขาดในความหมายแห่งถ้อยคำนั้นๆ สืบไปเถิด.

ขอเชิญร่วมงานศพ

ข้าพเจ้ายังไม่รู้วันตายของตนเอง ทั้งเมื่อตายไปแล้ว ก็คงมารับรู้ไม่ได้อีก แต่ท่านผู้อ่านอาจได้รู้วันตายของข้าพเจ้า ถ้าอายุของท่านยืนยาวไปกว่าอายุของข้าพเจ้านั้น

หากเป็นดังเช่นได้กล่าวมา ข้าพเจ้าขอเชิญท่านไปร่วมงานศพของข้าพเจ้าด้วย โดยไม่จำกัดกลุ่มชน เชื้อชาติ ศาสนา ภาษา หรือวัฒนธรรมใดๆ แบบไม่มีพิธีกรรมอะไร ให้เป็นที่ยึดอัดจิตใจของท่านเลย และใช้เวลาไปร่วมงานศพ เพียง ๕-๑๐ นาที ก็ย่อมได้ แค่นี้ไปยื่นไว้อาลัยที่หน้าศพ หรือหน้าสิ่งอนุสรณ์ถึงข้าพเจ้าสัก ๑ นาทีก็พอแล้ว

ข้าพเจ้าขอขอบคุณท่านไว้ล่วงหน้า และหวังว่าตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นไป หากตอนข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่ ท่านยังไม่ได้ร่วมปณิธานการกุศลกับข้าพเจ้า จะได้ร่วมสืบสานปณิธานการกุศลนี้สืบไป ซึ่งจะเป็นไปเพื่อประโยชน์สุขแก่ลูกหลาน เหลนโหลนของพวกเราเองทุกคน โดยไม่ต้องสงสัย

เชิญไว้ ณ วันวางวาย (๑๔ พฤษภาคม ๒๕๕๗)

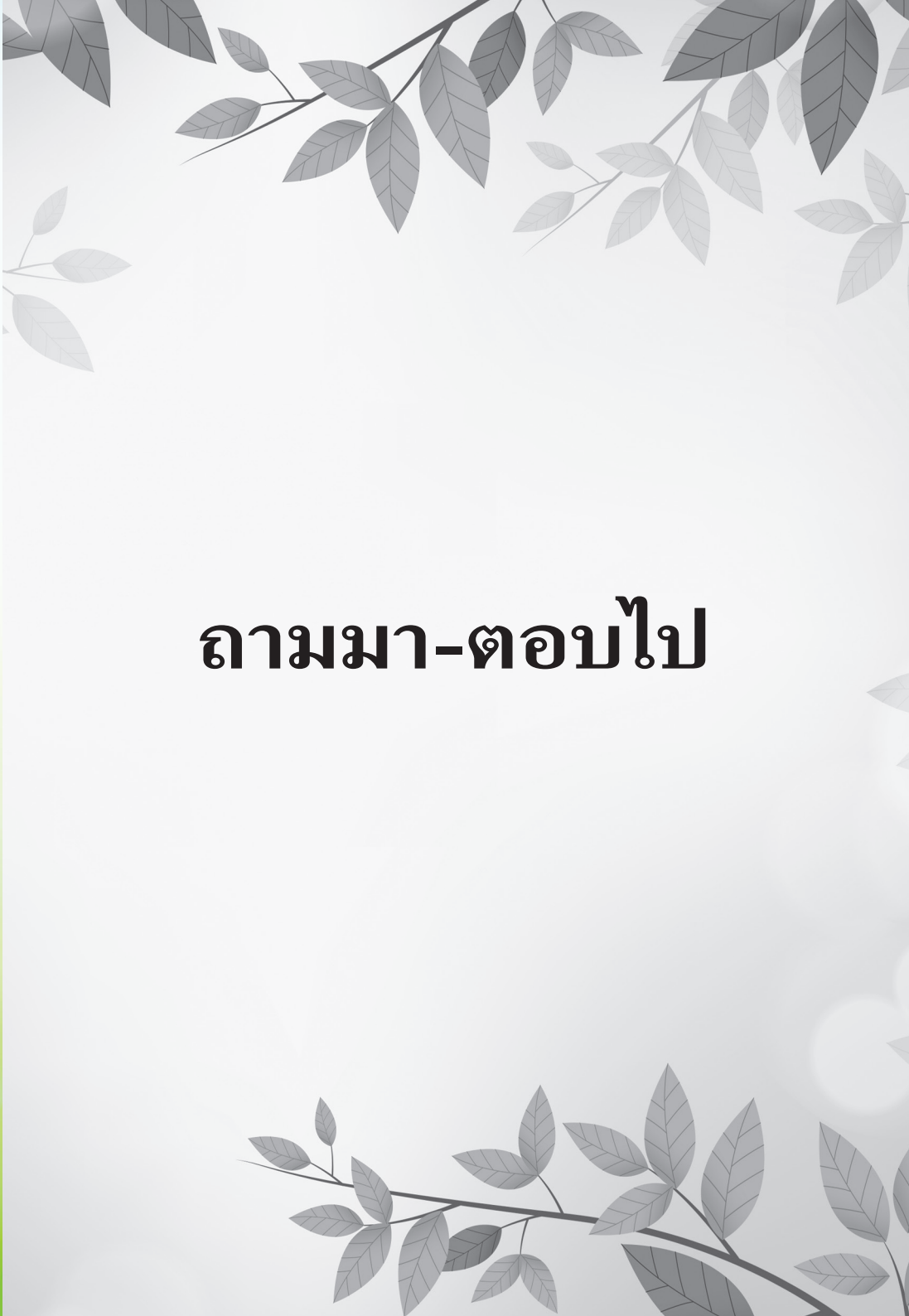
๑๑๐๓:๖๖

ผู้จะต้องวายชนม์

มูลนิธิสืบทอดวัน จากวันนั้นถึงวันนี้

สละทรัพย์หนึ่งล้านวันก่อตั้ง
ส่วนควรเก็บไว้ยามแก่มาแผ้วเป็น
ใครที่เคยทำฉัน "วันเธอตาย
ฉันจะไปงานศพเคารพ
แต่นี้เธอมาเข้าหาฉัน
วันที่แล้วคนเจ้าเล่ห์พเนจร
เข้ากับผู้นำไม่เข้าหน้า
บ้างชี้หน้าด่าไล่หนีไม่ทัน
ทั้งทำงานหาเงินทั้งเดินทาง
วันนี้ฉันทำตามคำสัญญา

ไว้ภายหลังสองด้านสานสร้างสรรค์
พอถึงวันฉันตายคงได้คืน
ถ้าไม่กลายปณิธานเป็นการอื่น
ร่วมพลิกพื้นโลกนี้ที่เธอชวน
ไม่นัดกันดันมาพาฉันหลอน
มาล่วงหน้าเธอมาเจอกัน"
มากเกินกว่าหมื่นคนทนเห็น
แต่ละวันฉันประสบไปพบมา,
ถ้วนทุกอย่างฉันเองกระเตงพา
ถึงวันหน้าเธอคงทำตามคำเธอ

ถามมา-ตอบไป

๑. อะไรคือสิ่งที่ดีที่สุดที่มนุษย์ควรได้ ?

อาจารย์ชอบพูดว่า "ทุกคนเกิดมามีแสงหาเอาสิ่งที่ดีที่สุดในตัวตัวเองเสมอ" ในทัศนะของอาจารย์คิดว่า "สิ่งที่ดีที่สุดที่มนุษย์ควรได้ คืออะไร ? และอย่างไร ?"

"อิสรภาพ" คือ สิ่งที่ดีที่สุดที่มนุษย์ควรได้ แต่ก็ไม่ใช่ง่าย เพราะตามธรรมชาติ สรรพสัตว์ถูกขังไว้ในดาราศาสตร์และภูมิศาสตร์ ราวกับถูกจองจำ ไม่มีอิสระจริงๆ ยิ่งไปกว่านั้น เมื่อมนุษย์รวมกันเป็นสังคม ก็ได้กำหนดกฎกติกา จารีตประเพณี และค่านิยมต่างๆ ขึ้นมาควบคุมพฤติกรรมของสมาชิกในสังคมอีกมากมาย กลายเป็นคอกที่ขังทุกคนไว้ให้สูญเสียอิสรภาพลงไปอีก โดยอ้างความสงบสุขของทุกคนในสังคมนั้นๆ

สำหรับผม "อิสรภาพทางกาย" ดูเหมือนแทบหาไม่ได้ในชีวิตจริง ด้วยข้อจำกัดทางธรรมชาติและทางสังคมนี้อย่างกล่าวมา จึงมีเพียง "อิสรภาพทางใจ" ที่แต่ละคนสามารถจะเพียรฝึกฝนจนจิตไปเจอได้ เช่น พระพุทธเจ้าและเหล่าพระสาวก ที่ทรงเจอให้เห็นเป็นประจักษ์พยานก่อน อีกทั้งสภาวะเดิมแท้ จิตทุกดวงเป็นอิสระอยู่แล้ว แต่พอกิเลสเข้ามารัดรั้ง จึงสูญเสียอิสรภาพในภายหลัง แต่ก็ไม่จีรัง มันเข้ามาสักรุ่นแล้วก็ออกไป

ในมุมมองของผม ผู้นำสังคมควรจะนิยมความมีเสรีภาพ ใช้กฎกติกาจารีตประเพณีเพียงเท่าที่จำเป็น เพื่อให้ผู้คนมีอิสรภาพมากที่สุดเท่าที่จะมากได้ ส่วนฝ่ายประชาชน ก็ควรรู้จักฝึกจิตให้เป็นอิสระจากกิเลส เอื้อเฟื้อต่อสังคม คือนิยมศีลธรรม ประพฤติตามกฎกติกาจารีตประเพณี และมีค่านิยมที่ดีงามด้วย.

๒. ปลุกป่าได้บุญกว่าสร้างโบสถ์จริงหรือ ?

เคยได้ยินอาจารย์พูดว่า "ปลุกป่าได้บุญกว่าสร้างโบสถ์" ใจหนึ่งก็ยอมรับ แต่อีกใจหนึ่งก็สงสัยว่า "จริงหรือ" ?

ก่อนอื่น จะต้องแยกแยะให้ได้ก่อนว่า สร้างโบสถ์เป็นเรื่องศาสนา ปลุกป่าเป็นเรื่องธรรมชาติ บุญทางศาสนา ศรัทธาจึงได้บุญ บุญทางธรรมชาติ แค่ถูกต้องก็ได้บุญ

โบสถ์เป็นบุญหรือมีคุณประโยชน์เฉพาะกลุ่มชนผู้มีศรัทธาในศาสนาหนึ่งๆ นอกนี้ไปก็จะมีคุณค่าแค่อาคารพื้นที่ๆ ซึ่งปลุกสร้างมาสนองศรัทธาเฉพาะบางกลุ่มชน

ส่วนป่าเป็นบุญหรือมีคุณประโยชน์ครอบคลุมไปหมดทุกกลุ่มชน ทุกเชื้อชาติ ทุกศาสนา ทุกภาษา ทุกวัฒนธรรม และทุกสรรพชีวิต บนโลกใบนี้ โดยที่ไม่ผูกติดกับความคิด ความเชื่อของใคร คือจะคิดจะเชื่ออย่างไร ? ยังไงๆ ขึ้นชื่อว่า "ป่า" ก็มีประโยชน์ หรือมีคุณค่าต่อสรรพชีวิต ก็จึงเป็นบุญโดยปราศจากเงื่อนไข หรือโดยไม่ต้องอาศัยศรัทธา

ผมพูดว่า "ปลุกป่าได้บุญกว่าสร้างโบสถ์" ในมุมมองอย่างนี้ โดยที่ไม่มีเจตนาจะลดคุณค่าหรือว่าไปลบหลู่ศาสนา แต่ประการใดๆ บุญทางศาสนาก็ว่ากันไป ผมเองก็ยังทำอยู่เพียงแต่บุญทางธรรมชาติ ใครๆ ก็ไม่อาจปฏิเสธได้เลย

สรุปว่า "ปลุกป่าได้บุญกว่าสร้างโบสถ์จริงๆ" โดยที่การสร้างโบสถ์ ซึ่งศาสนาสอนว่า ได้บุญมากก็ยังไม่มากดังเดิม ไม่ได้ลดลงไป แต่ถ้าถามว่า มีไหมที่ทำอะไรแล้วได้บุญมากกว่าสร้างโบสถ์ ? ก็ต้องตอบว่า "มี" คือ "ปลุกป่านี้ไง !"

๓. รุกป่าสร้างวัด ก็ได้บาปมากกว่าบุญ ?

ถ้าเช่นนั้น รุกป่า ถางป่า หรือตัดต้นไม้มาสร้างวัด ก็ต้องได้บาปมากกว่าได้บุญละสิ อาจารย์จะมีคำอธิบายอย่างไร ?

ก็ต้องอธิบาย เพราะคำถามนั้น มันก็บอกความจริงชัดแล้ว คนผู้มีสติปัญญาที่จะต้องพิจารณาเอาเอง ตอนรุกป่า ถางป่าหรือตัดต้นไม้ ตอนนั้นก็เป็นบาปเห็นๆ แต่ตอนสร้างวัดนั้นก็เป็นบุญกันจะๆ ไม่มีตรงไหนที่คลุมเครือสักหน่อย

แต่ธรรมชาติสรรพสัตว์ บาปกับบุญก็จะมาคู่กันเสมอไป คนก็ยังต้องหักกิ่งไม้เด็ดใบหญ้ามาทำรัง คนเราก็ไม่ต่างจากนก ต้องตัดต้นไม้มาสร้างบ้านเรือน รวมทั้งวัดวาอารามด้วย

ทีนี้ก็อยู่ที่ว่า ถ้าเป็นคนมัวเมา เอาแต่ศรัทธาหมกมุ่น ก็จะทำลายไปเรื่อย โดยไม่รู้สึกสำนึกบาป แต่ถ้าเป็นคนตื่นรู้ ก็จะเกิดศรัทธาอย่างมีสติปัญญา คือแยกแยะได้ว่า ตรงไหนเป็นบาป ตรงไหนเป็นบุญ เมื่อหลักไม่พิน ที่ยังจะต้องทำบาป ก็จะรีบทำบุญไถ่บาปนั้น อันเป็นคติธรรมดาสงสารของโลกๆ

อย่างกรณีนี้ ที่ว่ารุกป่า ถางป่า หรือตัดต้นไม้สร้างวัด ก็รู้ว่า ตรงนี้เป็นบาป แล้วรีบทำบุญไถ่บาปเสีย เช่น **ตัดต้นไม้ไป ๑ ต้น ก็รีบปลูกต้นไม้คืน ๒ ต้น** จึงจะได้บุญมากกว่าบาปก็ชัดเจนอยู่เช่นนี้ ไม่เห็นมีอะไรให้ต้องเข้าใจยากเลย และก็คงไม่ต้องเลิกสร้างบ้านสร้างวัด ตราบที่นกมันก็ยังทำรังอยู่

สรุปว่า รุกป่า ถางป่า ตัดต้นไม้ ยังไงก็บาป, สร้างวัด สืบทอดศาสนา ยังไงก็บุญ, ที่เหลือก็ชั่งน้ำหนักเอาเอง.

๕. เอาบุญบังหน้า เพื่อค้าขายหรือเปล่า ?

ถ้ามีคนสงสัยว่า ลือตะวันเอาบุญบังหน้า แล้วทำการค้า หากำไรใส่ตัวเองหรือเปล่า อาจารย์จะตอบอย่างไร ? .

ความคิดของคน ใครจะห้ามกันได้ ความระแวงสงสัย ก็อยู่ที่ใจของคนคิด ผมก็ไม่มีสิทธิ์จะไปห้ามความคิดของใคร ทำได้อย่างเดียว คือพิสูจน์ความจริงให้เขาเห็น วันนี้เขาระแวงสงสัย แต่ในวันหน้าเขาอาจจะมาสนับสนุนมากที่สุดก็ได้

มูลนิธินี้ผมสละทรัพย์สินส่วนตัว ที่ควรจะมีเก็บเอาไว้ใช้ในยามแก่ชรา มาตั้งเป็นองค์กรการกุศล ไม่ใช่เฉพาะทุนเริ่มต้นกว่าล้านบาทเท่านั้น เพราะระยะเริ่มแรก ที่ผู้สนับสนุนยังน้อย ผมก็ต้องเป็นผู้บริจาคหลักไปก่อน เดือนละ ๑ หมื่นบาทบ้าง หรือมากกว่านั้นบ้าง เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายต่างๆ ของมูลนิธิต

ทีนี้ต่อไปภายหน้า ย่อมเป็นธรรมดา ที่ผมจะหวังไว้ว่า มูลนิธินี้จะต้องเลี้ยงตัวเองได้ และมีส่วนเหลือเพื่อแผ่แก่สังคม ยิ่งผมกำหนดไว้ว่า "ห้ามเรียไร ให้ใครรำคาญ" (ถ้าจะเรียไร ประทานจะทำเอง) ก็ยังจะต้องเป็นการบ้าน ให้คณะกรรมการของมูลนิธิจำเป็นจะต้องคิดวิธีอื่น หารายได้ให้มูลนิธิ ซึ่งถ้าใครจะมองว่า วิธีหารายได้อันสุจริตของมูลนิธิ เป็นการเอาบุญบังหน้า เราก็คงไม่เสียเวลามาอธิบาย ตามแต่ใจใครจะคิดไปเถิด

อันที่จริง คำถามอย่างนี้ ผู้ถูกถามไม่ตอบก็ได้ ผู้ถามต่างหาก ที่ต้องหาคำตอบ ตามตรวสอบเอาเอง ซึ่งผู้มีปัญหา ก่อนร่วมบุญหรือสนับสนุนใคร ก็ควรดูให้ดีก่อนอยู่แล้ว.

๕. อาจารย์จะไม่เผื่อใจไว้รับความล้มเหลว หรือความไม่สำเร็จบ้างเลยเชียวหรือ ?

ฟังดูปณิธานของอาจารย์นั้นใหญ่หลวงนัก จักไม่เผื่อใจไว้รับความล้มเหลวหรือความไม่สำเร็จบ้างเลยเชียวหรือ ?

ในสิ่งใหญ่ๆ ก็มีมุมเล็กๆ ในสิ่งเล็กๆ ก็มีเรื่องใหญ่ๆ อยู่ด้วยเสมอไป ผมไม่เห็นมีอะไรที่ใหญ่จริงๆ หรือเล็กจริงๆ ลักอย่างเดียว ดังนั้น ปณิธานหรืออุดมการณ์ที่ผมเพียรทำนี้ ก็จึงไม่มีใหญ่ไม่มีเล็ก มีแต่สิ่งควรทำ ผมก็จึงลงมือทำ

ส่วนทำแล้วจะสำเร็จหรือล้มเหลว คนอื่นอาจวัดด้วย ลากยศสรรเสริญ แต่สำหรับผมจะวัดด้วย ถ้าสิ่งนั้นเลวทราม ไม่สมควรทำ ถ้าทำคือล้มเหลว ถ้าไม่ทำคือสำเร็จ กับถ้าสิ่งนั้น ดีงาม สมควรทำ ถ้าทำคือสำเร็จ ถ้าไม่ทำคือล้มเหลว

มูลนิธิสื่อตะวันออก เป็นเรื่องที่ดีงาม สมควรทำ ผมจึงลงมือทำ เริ่มจากสละทรัพย์สินนับล้านของตนให้เป็นทุนเริ่มแรก สำหรับคนร่ำรวยมันอาจน้อยนิด แต่สำหรับคนจนมันคือทั้งชีวิต เพียงผมเสียสละได้ มันก็เป็นความสำเร็จเสร็จสมบูรณ์ไปแล้ว ต่อให้สิ่งที่ตั้งใจไว้ไม่เป็นจริง ก็ไม่ใช่ความล้มเหลวของผม สังคมต่างหากที่ล้มเหลว ซึ่งอาจจะรวมถึงผู้ถามเข้าด้วยก็ได้

เอาละ ถ้าผู้ถามถามผมด้วยความหวังใจจริงๆ กลัวว่าผมจะเสียใจที่ทำไม่สำเร็จ หากผู้ถามมีกุศลจิตเช่นนั้นแท้ ก็อย่าแค่ถามผมสิ ร่วมด้วยช่วยผมเท่าที่จะทำได้ เช่น คอยเอาใจช่วย คอยช่วยแชร์เผยแผ่ข่าว และร่วมบุญตามกำลังศรัทธา.

๖. อาจารย์เคยเป็นครู เคยเป็นผู้บริหาร การศึกษา แล้วทำไมจึงเลิกมาเสียเล่า ?

อาจารย์เคยเป็นครูใหญ่ เคยบริหารการศึกษา แล้วทำไม
จึงเลิกมาเสียเล่า ? (ยังมีผู้คนบ่นเสียดายอาจารย์อยู่)

ผมก็แค่เลิกสอน เลิกบริหารการศึกษา แต่จิตวิญญาณ
ครูก็ยังอยู่ในตัวผม ไม่ได้สูญหายไปไหนเลย เลิกแค่เป็นครูใหญ่
เลิกไม่เป็นครูน้อย แต่ความเป็นครูก็ยังคงอยู่ตลอดไป

ถามว่า "เลิกมาทำไม ?" ขอบตอบตรงๆ ว่า "เพราะผม
หมดความอดทนกับหลักสูตรของรัฐที่ขัดแย้งกับใจตัวเองนัก"
ผมเห็นว่า การศึกษา ไม่ใช่การกรอกดาต้าใส่หัวเด็ก (มิฉนาทิฐิ)
แต่ต้องเป็นการฝึกฝนเด็ก หรือช่วยให้เด็กได้ฝึกฝน (สัมมาทิฐิ)
จนเขาพึ่งตนเองได้ในเวลาไม่ช้านัก สักพออย่างเข้าสู่วัยเจริญพันธุ์
เขาควรต้องเลี้ยงตัวเองได้ (ดูอย่างนก ไก่ ปลา เป็นต้น) ไม่ใช่
ทำคนให้กลายเป็นเครื่องจักรกลไปตามความต้องการของนายทุน
จนสถานศึกษามีคุณค่าเป็นได้แค่ "โรงงานผลิตคนให้เป็นทาส"
ด้วยอำนาจทุนนิยม สู้สังคมที่เหลื่อมล้ำและตกต่ำกันสุดๆ

ถ้าเพียงแค่การศึกษา ลดการกรอกดาต้า หันมาฝึกฝน
ผู้คนให้มากขึ้น อย่างอื่นก็จะดีไปด้วย ฝึกให้ทำงาน อ่าน เขียน
เรียนรู้ และอบรมจิตใจให้มีศีลธรรม (อาจพึ่งพาศาสนามาช่วย)
เท่าที่สติปัญญาของเขาจะรับได้ ซึ่งแต่ละคน ไม่จำเป็นจะต้อง
เรียนรู้ได้เท่ากัน แคฝึกฝนคนให้พึ่งตนได้ ช่วยเหลือสังคมเป็น
และไม่เห็นแก่ตัว แค่นี้ก็จะเชื่อว่าเป็นการศึกษาที่แท้จริง.

๗. "จบปริญญาก็พึ่งพาตัวเองไม่ได้ จบดอกเตอร์ก็ไม่เจทางออก" ?

ได้ยินอาจารย์พูดคำนี้บ่อยๆ หมายถึงใคร ? อย่างไร ?
ถ้าเช่นนั้นก็ไม่ต้องเรียนเอาปริญญาเอาดอกเตอร์ใช่ไหม ?

ขอตอบจากข้างหลังมาก่อนนะ "ใช่" สำหรับสามัญชนคนทั่วไป ผมไม่เห็นมีความจำเป็นอะไรให้ต้องไปเสียเวลาเรียนเอาปริญญาเอาดอกเตอร์ **แต่ไม่ใช่** สำหรับครูอาจารย์นักวิชาการหรือผู้บริหารสถานศึกษา ซึ่งเขาควรจะต้องมีดีกรีการันตีความรู้ของเขาด้วย เช่น คนที่เป็นอาจารย์มหาวิทยาลัยได้เป็นดอกเตอร์ก็ย่อมดีกว่า ได้ตำแหน่งศาสตราจารย์ด้วย ก็ยิ่งดีที่สุด"

ส่วนที่ผมชอบพูดว่า "จบปริญญาก็พึ่งพาตัวเองไม่ได้ จบดอกเตอร์ก็ไม่เจทางออก" ก็อย่ามาโกรธผม เพราะนั่นคือ "ข้อเท็จจริง" ที่ประจานความไม่เอาไหนในวงการศึกษามานานแล้ว ที่ควรจะรีบแก้ไข อย่าทำให้ได้ผลผลิตเป็นแต่คน "เมาดาต้า บ้าเปเปอร์ โอเวอร์ไฟล์" กันนักเลย ควรจะทำให้ใบปริญญา ยังศักดิ์สิทธิ์ ให้ความเป็นดอกเตอร์ยังเลอเลิศ ด้วยการเอาจริงในทางวิชาการ ในด้านจริยธรรม และในการอบรมจิตใจให้ดังมาจนพอจบปริญญาก็ต้องพึ่งพาตัวเองได้ ยิ่งถ้าจบดอกเตอร์ก็ต้องเจทางออก เช่น ไม่ควรจะมีดอกเตอร์คนใดที่ยังไปทำความชั่วหรือคิดฆ่าตัวตาย ซึ่งเป็นเรื่องน่าอับอายในทางการศึกษา

และที่ถามว่า "หมายถึงใคร ? อย่างไร ?" ขอตอบว่า "หมายถึงใครก็ได้ อย่างที่เห็นที่เป็นอยู่ ดูกันเอาเองเถิด"

๘. อาจารย์เคยบวชนาน อยากให้วิจารณ์ ปัญหาการนับถือพระพุทธศาสนาบ้าง ?

อาจารย์เคยบวชนาน อยากขอให้วิจารณ์ปัญหาการนับถือ
พระพุทธศาสนา โดยเฉพาะในประเทศไทยของเราบ้าง ?

ผมถือเอาตามแนวคิด ๓ ข้อ ของหลวงพ่อกุศลทาส
คือ ๑. เข้าให้ถึงแก่นแท้แห่งศาสนาของตน ๒. ทำความเข้าใจ
อันดีระหว่างศาสนา (สร้างไมตรีที่ดีต่อกัน) และ ๓. ดึงตนเอง
พร้อมเพื่อนมนุษย์ออกมาจากวัตถุนิยม (บริโภคนิยม) ให้จงได้
ถ้าผู้นับถือศาสนาต่างปฏิบัติได้ตามนี้ ก็จะไม่มีปัญหาเลย

แต่ในขณะเดียวกัน ผมก็เข้าใจคติชนวิทยา โดยเฉพาะ
คติชนชาวไทย ค่อนข้างชัดเจนด้วย เช่น ผมเห็นความเป็นจริง
มานานแล้วว่า ชาวพุทธไทยไม่ใช่ชาวพุทธแท้ แม้แต่พระสงฆ์
ซึ่งอ้างว่าเป็น "เถรวาท" ก็ไม่ได้ปฏิบัติตรงตามพระไตรปิฎกนัก
หากแต่ถูกปะปนด้วยคติชนดั้งเดิม ที่เรียกว่า "ศาสนาผี" เต็มๆ
ดังนั้น พุทธแบบไทยก็จึงไปไม่พ้นผี คือมีเรื่องผีๆ เรื่องผู้วิเศษ
เรื่องเวทมนต์คาถापะปนด้วยเสมอไป คือไม่ใช่พุทธแท้ ยิ่งบัดนี้
โลกถูกทุนนิยม (วัตถุนิยม) ครอบงำซ้ำเติม วัดมากมาย (เช่น
วัดพระธรรมกาย) ล้วนแต่หันมาขายบุญกันอย่างอึกทึกครึกโครม
ซึ่งก็ยังไม่ใช่พุทธแท้หนักขึ้นไปอีก จึงเกิดมีปัญหามาก

อย่างไรก็ดี โดยส่วนตัว ผมไม่เคร่งเครียด และเห็นว่า
ยุคโลกไร้พรมแดนนี้ผู้คนจะเลือกรับนับถือศาสนาตามสติปัญญา
ของตนเอง ที่สุดจนคนไม่นับถือศาสนาใดเลยก็จะมากขึ้น.

๙. เรื่องเสรีภาพในการนับถือศาสนา อาจารย์คิดว่า แค่นี้จึงจะพอดี ?

เรื่องเสรีภาพในการนับถือศาสนา อาจารย์คิดว่า แค่นี้
จึงจะพอดี ? (เป็นประโยชน์สุขกว่าเป็นทุกข์เป็นโทษ)

ที่ว่าพอดี คือเท่าที่จะไม่มีการหลอกลวงกัน หรือเท่าที่
จะไม่มีการแอบอ้างศาสนามาเพื่อหาผลประโยชน์ให้แก่ใครทั้งสิ้น
ซึ่งไม่ง่าย เพราะตลอดประวัติศาสตร์โลก ศาสนามักจะตกเป็น
เครื่องมือของรัฐหรือบุคคล เพื่อผลประโยชน์ในทางใดทางหนึ่ง
เสมอๆ เช่น เพื่อความเป็นปึกแผ่นของคนในชาติ หรือเพื่อลาภ
ยศของผู้นำรัฐหรือผู้นำศาสนาเสียเอง ซึ่งเพี้ยนไปจากหลักการ
อันแท้จริงของศาสนา ที่มุ่งนำพาสรรพสัตว์ไปสู่โมกษะ

เมื่อไม่ง่าย จะทำอย่างไร ? ให้ผู้นำรัฐหรือผู้นำศาสนานั้นๆ
ไม่มาเอาเปรียบศาสนาเกินไป เมื่อได้ใช้ศาสนาเป็นเครื่องมือรัฐ
หรือสนองลาภยศของตนแล้ว ก็ต้องส่งเสริมศาสนาให้คงรักษา
บทบาทผู้นำพาสรรพสัตว์ไปสู่โมกษะโดยสมบูรณ์ด้วย

ส่วนสาธุชนคนทั่วไป ก็ควรใช้ปัญญา นับถือศาสนา
แม้มากด้วยศรัทธา แต่ต้องไม่มกมาย เช่น เชื่อและปฏิบัติตาม
ศีลธรรมในทางศาสนา อันทำให้ตนมีสันติสุข และทำให้สังคม
มีสันติภาพ โดยเคร่งครัด แต่ก็ต้องไม่หยุดแสวงหาความจริง
ยิ่งขึ้นด้วย ซึ่งอาจไม่มีในศาสนาที่ตนนับถือ อาทิ ความรู้ทาง
วิทยาศาสตร์เทคโนโลยี เป็นต้น ทำได้แบบนี้ เชื่อว่ามีเสรีภาพ
ในการนับถือศาสนา บรรลุโมกษะสมแก่ฐานะของตนๆ.

๑๐. อาจารย์มีชื่อหนึ่งว่า "โบราณ" อยากให้วิจารณ์เรื่องประวัติศาสตร์ ?

ทราบว่ อาจารย์มีชื่อหนึ่งว่า "โบราณ" เลยอยากให้
วิจารณ์เรื่องประวัติศาสตร์ เอาแค่ของชาติไทยก็ได้ ?

พงศาวดารหรือประวัติศาสตร์ถูกเขียนขึ้นโดยผู้ที่ครอง
อำนาจ ก็เลยทำให้ยังไม่ลงลึกไปถึงสามัญชน เช่น ประวัติศาสตร์
ชาติไทย สมัยหนึ่งถึงกับโมเมเอาว่า ชนชาติไทยอพยพลงมาจาก
เทือกเขาอัลไต เป็นต้น ซึ่งเป็นเท็จ เพราะที่แท้ชนชาติไทยก็คือ
กลุ่มชนซึ่งได้ถือกำเนิดเกิดมาอยู่อาศัยบนผืนแผ่นดินอุษาคเนย์
ของเรานี้เอง มาแต่ดึกดำบรรพ์แล้ว ตั้งแต่ยังไม่มีเชื้อชาติภาษา
จนต่อมามีภาษาใช้กันเป็นกลุ่มๆ เช่น ขอม ญวน มอญ ลาว
ไต (ไทย) เป็นต้น โดยที่ต่างก็มีบรรพบุรุษร่วมกันมาก่อนทั้งสิ้น
ดังคำที่ว่า "มนุษย์ทั้งผองล้วนแต่พี่น้องกัน" นั่นเอง

การศึกษาประวัติศาสตร์ ถ้าจะให้เข้าใจถ่องแท้ จะต้อง
ศึกษาค้นคว้าให้รอบด้าน อย่างน้อยๆ ในไทย ควรจะครอบคลุม
"วัฒนธรรมสูงเนิน*", บ้านเชียง, สุวรรณภูมิ, พุโน้น, วันยาง,
โจพะ, ศรีจนาศะ, ทวารวดี, คันธูลี, ลังกาสูกะ, ศรีวิชัย,
โคตรบูร, ละโว้, โยนก เป็นต้นด้วย เก่ากว่านั้นบรรพชีวินวิทยา
(ธรณีวิทยาแขนงหนึ่ง) ก็จะมาช่วยประกอบตอบเรื่องราวเกี่ยวกับ
ชาติพันธุ์ของเราให้ลุ่มลึกลงไปอีก ถึงเวลาที่รัฐควรที่จะสังคายนา
ประวัติศาสตร์ของชาติและของโลกกันเสียที ก็จะได้ไม่น้อย.

* Sung noen culture วัฒนธรรมมนุษย์ในยุคหินเก่า เมื่อราว ๕๐๐,๐๐๐ ปีก่อน

๑๑. ปัญหาป่าไม้และที่ทำกินของราษฎร ?

อาจารย์เคยพูดว่า เรื่องปัญหาป่าไม้และปัญหาที่ทำกินของราษฎร เป็นเรื่องที่แก้ไขได้ไม่ยากเลย นั่นจริงหรือ ?

จริงสิ ถ้าไม่มัวแต่ไปเสียเวลาหาคนผิดหรือไม่มัวแต่คิดหาวิธีไล่คนออกจากป่า ซึ่งบ้าบอ เพราะธรรมดาคนเราก็เกิดมาจากป่าอยู่แล้ว ดังนั้น ทุกคนบนโลกย่อมมีสิทธิ์ที่จะอยู่ในป่าก็ได้ ทั้งที่แท้จริงจะเข้าไปอยู่ในป่ากันให้มากๆ เสียด้วยซ้ำไป

ทีนี้จะทำยังไง ? ให้ผู้คนที่อยู่ในป่าได้ ทั้งป่าไม้ก็ไม่ถูกทำลายด้วย ผมมองว่าไม่ยาก หากผู้ปกครองรัฐรู้จักจัดการให้ดี เช่น อาจจะให้มีโฉนด (กรรมสิทธิ์ที่ดิน) หลายชนิด เป็นต้นว่า ถ้าอยู่บนภูเขา หรือต้นน้ำลำธาร ก็ให้โฉนดชนิดที่จะต้องใช้ทำเป็นวนเกษตรเท่านั้น ซึ่งจะปลูกมะม่วง ขนุน ลำไย หรือสมุนไพรมากๆ ก็ได้ อย่างน้อยร้อยละ ๘๐ ของที่ดิน ถ้าเป็นที่ราบลุ่มก็ให้ชนิดที่ลดหลั่นกันลงมา ร้อยละ ๖๐, ๔๐, หรือ ๒๐ ก็ว่าไป ส่วนถ้าเป็นเขตชุมชนหรือเขตอุตสาหกรรม ก็อาจจะให้ชนิดที่ใช้แรงจูงใจแทน เช่น ให้เอากาปลูกและรักษาต้นไม้ในที่ดินนั้นๆ มาขอลดหย่อนภาษีได้ เป็นต้น ซึ่งถ้าแบบนี้ ราษฎรก็จะมีที่อยู่ที่ทำกิน ทั้งป่าไม้ก็จะไม่ลดลง มีแต่จะเพิ่มขึ้นด้วยซ้ำไป

ทุกวันนี้รัฐเอาแต่หวงแหนป่าไม้อย่างมกมาย ทั้งหวงได้แค่คนจน ส่วนคนรวยเขาก็มีวิธีหรือมีอำนาจเงินเข้าไปบุกรุกอยู่ที่ดินที่รัฐจัดการได้ยาก ป่าไม้ก็รักษาเอาไว้ไม่อยู่ ราษฎรก็ยากจนทนทุกข์กันถ้วนหน้า ถึงเวลาแก้ไขให้ถูกต้องกันได้แล้ว.

๑๒. เรื่องการยกเลิกโทษประหารชีวิต ?

อาจารย์เสนอแนวคิดให้ยกเลิกโทษประหารชีวิต แล้วใช้ การปฏิรูประบบราชทัณฑ์ให้เหมาะสมตามโทษานุโทษแทน ?

ข้อนี้ก็ต้องออกตัวก่อนว่า ขึ้นอยู่กับรัฐจะตัดสินใจเอง จะคงโทษประหารชีวิตไว้อย่างเดิม ผมก็ไม่ว่าอะไร เพียงแต่ผม ขอแสดงทัศนะอย่างตรงไปตรงมาว่า ตราบิตที่สังคมมนุษย์เรา ยังจำเป็นจะต้องลงโทษผู้ทำผิดถึงขั้นประหารชีวิตอยู่ ก็แสดงว่า เราอับจนปัญญา จนไม่รู้จะแก้ปัญหานี้อย่างไร ? นอกจากจำเป็น ต้องเอาชีวิตของผู้ทำผิดที่เป็นพิษเป็นภัยแก่สังคมนั้นเสีย

เคยคิดกันบ้างไหมว่า ถ้าบังเอิญ (ซึ่งย่อมมีได้บ่อยๆ) เราจับมาผิดคน แล้วประหารชีวิตผู้ที่ไม่มีความผิดเลย จะเป็น บาปกรรมของสังคมนี้ขนาดไหน ? ลองใช้สามัญญสำนึกตรึกกันดู ดังนั้น หากยกเลิกโทษประหารชีวิตเสียได้ย่อมเป็นการดี

ทีนี้สำหรับนักโทษที่ทำความผิดอย่างอุกฉกรรจ์นั้นเล่า การไม่ประหารชีวิตเขาจะไม่เบาไปหรือ ? ผมเห็นว่า ยังมีวิธีอีก มากมาย ที่อาจหนักกว่าโทษตายเสียอีกก็ได้ เช่น เกณฑ์ให้เขา ทำงานหนักเพื่อชดเชยแก่รัฐโดยประการต่างๆ เป็นต้น รัฐก็ได้ ประโยชน์ ตัวนักโทษเองก็ได้ชีวิตและยังมีสิทธิ์ได้กลับตัวกลับใจ ส่วนจะมีทางพ้นโทษได้หรือไม่ ? ขึ้นอยู่กับรัฐจะเห็นควร

แนวคิดหลักที่ผมเสนอ คืออย่าจับคนไปขังคุกไว้อย่าง ง่ายๆ ควรให้เขาทำงาน แบบพึ่งพาเลี้ยงดูตัวเอง และชดเชยให้แก่รัฐ อันจะช่วยประหยัดงบประมาณแผ่นดินลงได้อีกมหาศาล.

๑๓. เรื่องแนวคิดธรรมิกประชาธิปไตย ?

อาจารย์เสนอแนวคิด ธรรมิกประชาธิปไตย อยากให้ช่วยขยายความอย่างย่อๆ แต่ให้พอมองเห็นภาพ ?

อันแรก **ธรรมิก** คือ ถูกต้อง เป็นธรรม หรือมีศีลธรรม กำกับนั่นเอง อะไรที่ไม่ถูกต้อง ไม่เป็นธรรม ก็ควรจะเลิกเสีย เช่น วิธีเลือกตั้งแบบมีผู้สมัคร ซึ่งไม่ยุติธรรม เพราะนายทุนครอบงำได้ง่าย เมินบัณฑิต ปิดกั้นคนจน คนในชาติแตกสามัคคี ผู้นำมีศัตรูมาก ทำงานยาก ปัญหาเยอะ ควรต้องเลิกใช้ แล้วหันไปใช้วิธีเลือกตั้งแบบไม่ต้องมีผู้สมัครแทน ให้ประชาชนได้ใช้สิทธิขั้นสมบูรณ์ของตนจะเลือกเอาใครก็ได้ ไม่ต้องถูกจำกัดด้วยหมายเลข ซึ่งนายทุนจะครอบงำได้ยากขึ้น มองหาปราชญ์เปิดทางคนจน เพิ่มความเท่าเทียม ลดความเหลื่อมล้ำ ทำให้เป็นสังคมอุดมธรรม (ยุติธรรมทั้งแผ่นดิน) คนในชาติรู้จักสามัคคี เพราะไม่มีใครต้องเสียเงินเสียหน้า ผู้นำมีความชอบธรรมที่สุด จึงมีศัตรูน้อย ทำงานง่าย แก้ปัญหาได้เร็ว อย่างนี้เป็นต้น

อันหลัง **ประชาธิปไตย** คือ ประชาชนเป็นผู้มีอธิปไตย ไม่ใช่ผู้ปกครอง ไม่ใช่ข้าราชการ ซึ่งเป็นเพียงผู้รับใช้ หรือผู้แทนประชาชน โดยสาระคือทุกคนบนแผ่นดินมีอธิปไตยเท่าเทียมกัน ไม่ให้ฐานะทางสังคมหรือทางเศรษฐกิจเข้ามาเพิ่มหรือลดอธิปไตยของใครให้มากหรือน้อยกว่าผู้อื่น จึงจะเป็นประชาธิปไตย

ส่วนจะทำกันยังไง ? ถ้าคนส่วนใหญ่มาเห็นด้วยช่วยกัน มันก็ไม่ใช่อุปสรรค แม้แต่รัฐธรรมนูญก็แก้ไขได้ ไม่ยากเลย.

๑๔. วิธีเลือกตั้งแบบไม่ต้องมีผู้สมัคร ?

เมื่อไม่มีผู้สมัคร แล้วจะไปเลือกใคร ? มันจะยุ่งยากเกินไปไหม ? และมันจะทำได้จริงๆ หรือ ?

นั่นไม่ใช่ปัญหา ปัญหามีแค่ว่า กลุ่มคนรวยที่ได้เปรียบจากวิธีเลือกตั้งเก่า เขาจะยอมให้มีวิธีเลือกตั้งใหม่ที่ทำให้เขาได้เปรียบน้อยลงไหม ? (ยังไม่ว่าคนรวยก็ได้เปรียบคนจนวันยังค่ำ) ถ้าแค่วิธีนี้เกิดขึ้นได้จริง ทุกสิ่งทำได้ และง่ายกว่าที่คิด

ถามว่า "จะไปเลือกใคร ?" ตอบว่า "ก็เลือกคนที่เราอยากจะทำอะไรก็ได้ ?" พอไม่ถูกจำกัดสิทธิ์ให้เลือกได้แค่ที่มีหมายเลข ที่นี้ทุกคนก็จะได้ใช้สิทธิ์ขึ้นสมบุรณ์ของตนเลือกใครก็ได้ ที่สุดท้ายก็จะคล้ายกันหมด เช่น เป็นคนที่ตนรู้จักดี จนเอ่ยชื่อเอ่ยนามสกุลได้, เป็นคนที่มืหัวอกเดียวกันกับตนเอง, และต้องเป็นคนดีคนเก่งยิ่งกว่าตนคนที่เลือก เป็นต้น

ถามว่า "จะยุ่งยากเกินไปไหม ?" ไม่ยุ่งยากอะไรเลย ทั้งวิธีใหม่นี้จะประหยัดและได้ประโยชน์กว่าวิธีเก่าหลายประการ เช่น ไม่ต้องสิ้นเปลืองงบประมาณเลือกตั้งครั้งละหลายพันล้าน เพราะกำหนดให้เป็นงานประจำอย่างหนึ่งของข้าราชการอยู่แล้ว แค่อาจจะต้องมี "นโยบายแห่งชาติ" ใครมาเป็นรัฐบาลก็ต้องทำ และมีระบบ "ประชากรออนไลน์-โปรไฟล์สากล" ที่ทุกคนเข้าถึงขึ้นมาเพื่อการนี้ ซึ่งก็จะมีประโยชน์ในอีกหลายด้านด้วย

สรุปว่า วิธีนี้ทำได้ ง่ายกว่าที่คิด ขอแค่คนรวยเสียสละคนจนมุนานะ และทุกคนใช้ปัญญาขึ้นอีกสักนิดเท่านั้น.

๑๕. เผล่จการกับเสรี ดีคนละอย่าง ?

อาจารย์เคยพูดว่า "เผล่จการกับเสรีดีคนละอย่าง" หรือ "เสรีกับเผล่จการล้วนสามัญพอๆ กัน" นั้นอย่างไร ?

เผล่จการก็ดี ตรงที่เด็ดขาด สามารถแก้ปัญหาได้เร็ว ทำให้สังคมสงบง่าย ส่วนเสรีก็ดี ตรงที่มีอิสรภาพ ทำอะไรก็ได้ ทำให้ประชาชนมีความสุข นี่คือนุมที่ว่าดีกันคนละอย่าง

เผล่จการก็เลว ตรงที่มันข่มเหงน้ำใจคน ริดรอนเสรีภาพ ละเมิดสิทธิอิสระ ปล้นศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของประชาชน ส่วนเสรีก็เลว ตรงที่ทำให้สังคมไร้ระเบียบ เอาเปรียบกันและกัน แบบมือใครยาวสาวได้สาวเอา เกิดความเหลื่อมล้ำระหว่างคนรวย กับคนจน นี่คือนุมที่ว่ามันสามัญหรือเลวทรมานพอๆ กัน

ที่จริง คำถามตกไป ๑ ข้อความ คือ ผมยังชอบพูด ด้วยว่า "เผล่จการทำให้เกิดเสรี และเสรีก็ทำให้เกิดเผล่จการ" กล่าวคือ "ถ้าประชาชนรู้จักเผล่จการตัวเองหรือควบคุมตัวเองได้ ก็จะทำให้สังคมเกิดเสรี แต่ถ้าประชาชนเอาแต่ใช้สิทธิอิสระเสรี อย่างไม่มีขอบเขตก็จะทำให้สังคมเกิดเผล่จการ เหมือนพ่อแม่ เมื่อฝึกฝนลูกให้ระเบียบวินัยควบคุมตัวเองได้แล้ว ก็จึงปล่อย เสรี แต่ถ้าลูกๆ ยังไร้ระเบียบดูแลตัวเองไม่ได้อยู่ตราบใด พ่อแม่ ก็ยังต้องเผล่จการกับลูกอยู่ตราบนั่น อันเป็นเรื่องธรรมดา

สุดท้ายก็ต้องใช้ปัญญา หากุดลงตัว หาตำแหน่งสมดุล ให้จงได้ โดยคำนึงถึงศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของผู้คนเป็นสำคัญ สิทธิอิสระเสรีจำเป็นต้องมี แต่เผล่จการก็อาจต้องใช้บ้าง.

๑๖. สงครามโลกครั้งที่ ๓ จะเกิดขึ้นไหม ?

อาจารย์คิดว่า สงครามโลกครั้งที่ ๓ จะเกิดขึ้นไหม ?
ผลลัพธ์จะเป็นเช่นไร ? และจะสงบลงได้อย่างไร ?

แน่นอน อย่างว่าแต่ครั้งที่ ๓ เลย ครั้งที่ ๔, ๕, ๖, ๗, ๘, ๙, ๑๐ หรือแม้ครั้งที่ร้อยที่พัน มันก็จะวนมาเกิดขึ้นอยู่รำไป ตราบใดที่มนุษย์ยังเห็นแก่ตัว โดยเฉพาะยังเลือกเอาคนเห็นแก่ตัว มาเป็นผู้นำ สังคมที่เห็นเศรษฐกิจเป็นเทวดานั้นแหละที่น่ากลัวมาก เพราะเศรษฐกิจมักเป็นคนที่เห็นแก่ตัวจัด มองเรื่องผลประโยชน์มาเป็นทีหนึ่ง ใครขวางทางเขาก็จะโกรธ มองเห็นเป็นศัตรู สงครามจะกี่ครั้งก็หน ก็เริ่มต้นแบบนี้ ที่มนุษย์หน้าโง่ไม่เคยจดจำ

ผลลัพธ์นะหรือ ! เปรียบเทียบกับสงครามโลกครั้งก่อนๆ ครั้งหลังๆ ก็จะไม่หลากหลายบานปลายเป็นหลายร้อยหลายพันเท่า เพราะแต่ละฝ่ายมีอาวุธยุทโธปกรณ์ที่ร้ายแรงยิ่งขึ้น หนักหนาที่สุด ก็อาจจะถึงกับทำให้เผ่าพันธุ์มนุษย์สูญสิ้นไป รวมทั้งสัตว์น้อยใหญ่ที่ไม่รู้อิโหนอิเหญด้วย ซึ่งจะว่าไป ในที่สุดแล้วธรรมชาติก็จะจัดสรร ใครหรือเผ่าพันธุ์ไหนไร้ธรรมชาติ ก็ย่อมจะต้องมีอันพินาศลง

แต่ถ้ามนุษย์โลกยังโง่คต ไม่ป่นปี้ไป เพราะกิเลสตัณหาของตัวเองเสียก่อน ในที่สุดมนุษย์ก็ต้องเกิดดวงตาเห็นธรรม หรือเหนื่อยหน่ายต่อสงคราม แล้วพยายามหาทางออก ซึ่งสุดท้ายก็จะวนมาหาศีลธรรม ความไม่เห็นแก่ตัว ความเห็นอกเห็นใจ ซึ่งกันและกัน มองเห็นเพื่อนร่วมโลก แม้ที่ขัดผลประโยชน์กัน ว่าเป็นเพื่อนเกิดแก่เจ็บตาย แล้วอยู่กันได้ด้วยใจที่เมตตา.

๑๗. วันสิ้นโลก จะมาถึงเมื่อไร ?

อาจารย์คิดว่า "วันสิ้นโลกจะมาถึงเมื่อไร ? มนุษย์เราจะย้ายไปอยู่ดาวดวงอื่นได้จริงๆ หรือไม่ ?"

คำถามนี้เป็นอจินไตย ไม่มีใครตอบได้จริง ได้อย่างมากก็แค่เดากันไป ถ้าให้ผมเดากับเขาด้วย ผมก็จะเดาว่า วันสิ้นโลกคงจะมาถึงหลังจากวันที่เผ่าพันธุ์มนุษย์ได้สูญสิ้นล่องหนไปก่อนนานแสนนาน เพราะผมเดาเอาไว้อย่างนี้ ก็เลยไม่มีความจำเป็นให้ต้องตอบคำถามถัดมา ในเมื่อมนุษย์เราจะสูญสิ้นเผ่าพันธุ์ไปก่อนที่โลกจะแตกสลาย การย้ายไปอยู่ดาวดวงอื่นก็เลยไม่ต้องมีส่วนนักคตินักวิทยาศาสตร์ก็อาจจะศึกษาค้นคว้าหาหนทางกันไปไม่เสียหายอะไร แม้ไม่มีโอกาสได้ย้ายไปจริง แต่วิชาความรู้ใหม่ๆ ที่ได้จากการศึกษาวิจัยก็จะเกิดประโยชน์แก่สังคมมนุษย์ ในทางใดทางหนึ่งอยู่แน่นอน ขอแค่อย่าเอาไปใช้ในทางผิด เช่น เอาเอาไปผลิตอาวุธมาเข่นฆ่ากันเอง แบบที่ก็ยังทำกันอยู่ ก็พอ

ผมเคยทำนายไว้บ้างว่า ต่อไปภายหน้า ถ้าเราไม่ฆ่ากันจนล้างเผ่าพันธุ์ตัวเองก่อน ภายในไม่กี่สิบก็ร้อยปี เราก็จะมีมนุษย์พันธุ์ใหม่อย่างน้อย ๒ - ๓ กลุ่ม มาอยู่อาศัยร่วมกันบนโลกใบนี้แน่ๆ (กลับไปอ่านหน้า ๓๕) แทนที่เราจะมัวเอาสมองมาเปลืองกับเรื่องวันสิ้นโลก เราควรจะเอาสมองไปช่วยกันคิดเรื่องวิถีชีวิตชนิดใหม่ ที่จะทำให้เราอยู่กันได้ อย่างแต่ละคน หรือแต่ละกลุ่มก็มีสันติสุข และโลกทั้งโลกก็มีสันติภาพ น่าจะดีหรือมีประโยชน์ยิ่งกว่า สมกับที่เป็นเผ่าพันธุ์มนุษย์ผู้มีสติปัญญาล้ำเลิศจริง.

๑๘. เมาดาด้า บ้าเปเปอร์ โอเวอร์ไฟล์ ?

มักได้ยินอาจารย์ชอบพูดคำว่า "เมาดาด้า บ้าเปเปอร์ โอเวอร์ไฟล์" ความหมายจริงๆ คืออะไร ?

คือ "ความมกมายกลางไฮเทค" ที่ทำให้สุดท้ายแล้ว คนยุคเรานี้ที่หลงตัวเองว่า ฉลาดกว่า มีสติปัญญาวิชาความรู้ มากกว่าคนโบราณ (ซึ่งเป็นบรรพบุรุษของตน) แต่กลับทำอะไร ไม่สำเร็จ ราวกับโง่เขลากว่า และที่แน่ๆ อ่อนแอกว่าคนรุ่นก่อน อย่างเห็นๆ สาเหตุหลักที่ทำให้คนยุคเราเป็นเช่นนี้ ก็เพราะว่า แต่ละคนกำลัง "เมาดาด้า บ้าเปเปอร์ โอเวอร์ไฟล์"

ตัวอย่างง่ายๆ ครูฝึกฝนคนให้เป็นคนดีคนเก่งไม่สำเร็จ ก็เพราะมัวแต่เคี้ยวเชื้ญเกณฑ์ได้กมาเข้าคอกแล้ว "กรอกดาด้า" อย่างบ้าบอ (เพราะหลักสูตรของรัฐเป็นมิจฉาธิฐิ), แพทย์รักษา คนไข้ไม่ค่อยหาย (ไม่พอดายก็ตาย) ก็เพราะเอาแต่อ่านรายงาน ที่พยาบาลจดให้ ไม่ได้เอาใจใส่คนไข้อย่างจริงจัง, ผู้พิพากษาหา ความเที่ยงธรรมไม่เจอ (คนไม่ผิดก็ติดคุกหรือถูกประหารชีวิตได้) ก็เพราะเอาแต่อ่านเอกสารที่ตำรวจอัยการหรือทนายเขียนมาให้ ไม่ได้มีกรุณา (เวลา/วิธีการ) ที่จะหาความจริงจากจำเลยให้่องแท้, อย่างนี้เป็นต้น จึงทำให้ทั้งที่มีของวิเศษ (ไฮเทค, ไอที) อยู่ในมือ แท้ๆ ก็สู้คนรุ่นเก่า (ทีโลเทค) ไม่ได้ อะไรมะมาณนี้

ถ้าสังเกตให้ดี ปัญหานี้เป็นกันทั้งโลก อย่างที่พูดกันว่า วัตถุยิ่งเจริญ ตัวมนุษย์ก็ยิ่งเสื่อม (อ่อนแอและมกมายยิ่งกว่าเก่า) เราจะทำยังไงให้ทั้งวัตถุทั้งตัวมนุษย์เจริญไปด้วยกัน ?

๑๙. แนวคิดเรื่องทำไอทีให้มีธรรมะ ?

อาจารย์เสนอแนวคิดเรื่อง "ทำไอทีให้มีธรรมะ" หรือ "ทำให้ธรรมะชนะอธรรมบนเสิร์ชเอนจินในใจได้" ?

ก็อย่างที่พูดกันว่า "ไฟมีคุณอนันต์ ก็มีโทษมหันต์ด้วย" ไอทีหรือเทคโนโลยีการสื่อสารนี้ก็เหมือนกัน "มีคุณอนันต์ก็มีโทษจนกรรมมหันต์ด้วย" ขึ้นอยู่ที่เราจะเอามันไปใช้ในทางไหน และขึ้นอยู่ที่เราปล่อยให้ใครหรือให้อะไรนำมันไปใช้ด้วย

พูดให้เห็นชัดๆ ถ้าเราเอาแต่ใช้มันเพื่อไปโพสต์ภาพโป๊หรือหนังโป๊ จนทำให้ลูกหลานเราเองเสิร์ชหาคำไหนๆ ก็ได้เจอแต่ภาพโป๊หนังโป๊ขึ้นมาก่อนร่ำไป โลกนี้จะล้าสอนละเทะไหม ? หรือถ้าเราปล่อยให้อาชญากรนำมันไปใช้ โลกทั้งใบก็ต้องเต็มไปด้วยอาชญากรรมใช่หรือไม่ ? ถามใครก็ตอบได้ทั้งนั้น

ไฮเทคหรือไอทีนี้เป็นของวิเศษ ทำให้มนุษย์มีอิทธิฤทธิ์ หูทิพย์ ตาทิพย์ เหาะเหินเดินอากาศ ดำดิน หายตัว ได้ราวกับเทพนิยาย ทำเรื่องยากให้ง่าย ทำเรื่องหนักให้เบา ทำเรื่องช้าให้เร็ว โดยไม่แยกดีแยกชั่ว ส่งผลให้ ดีก็ดีไปทั่ว ชั่วก็ชั่วทั่วไป ทั้งอย่างปุปปับฉับไว แบบไม่ทันให้ใครได้ตั้งตัวกันเลย

ปัจจุบันยังเท่านี้ อนาคตจะเท่าไหน ถ้าเราเอาแต่ใช้ไอทีโดยไม่รีบทำให้มันมีธรรมะ แบบปล่อยปละละเลย เปิดช่องให้คนเห็นแก่ตัว ส่งอธรรมเข้าไปครอบงำไอที โลกจะอยู่กันยังไถ่ ในเมื่อแทบทุกเรื่อง กระทั่งเรื่องเป็นเรื่องตายในชีวิตและสังคม ก็ถูกสั่งการผ่านไอที ถ้ามันไม่มีธรรมะ จะจบลงตรงไหน ?

๒๐. อาจารย์ไม่คิดจะมีเมียใหม่บ้างหรือ ?

อาจารย์เล่าเองว่า เคยมีเมียมาหลายคน และว่าไปแล้ว อาจารย์ก็ยังไม่แก่เกินไป ไม่คิดจะมีเมียใหม่บ้างหรือ ?

ผมขอย้อนถามว่า ถ้าท่านรู้สึกตัวว่า "ท่านอาจตายวันตายพรุ่ง" หรือเห็นชีวิตของตนแขวนอยู่บนเส้นด้าย จะมีแกใจคิดมีเมียใหม่อยู่หรือ ? เอาละ หากคิดหาใครสักคนมาดูแลตน ในยามเจ็บไข้ มันจะไม่ใช่เป็นการเอาเปรียบผู้หญิงโศคร้ายคนนั้นไปหน่อยหรือ ? "ผมคงไม่ใช่ผู้ชายเห็นแก่ตัวขนาดนั้น"

แต่เรื่องอย่างนี้ ไม่มีใครรู้ ผมเองเมื่อแยกทางกับภรรยาคนแรก ก็ไม่เคยคิดว่าจะมีภรรยาคนที่สองที่สาม แต่พอมาถึงวันมันก็สปาร์คขึ้นมาเอง เดินผ่านผู้หญิงเป็นร้อยพัน ถ้ายังไม่ถึงวัน ก็ไม่ต้องตาต้องใจ แต่พอวันนั้นมันใช่ ยิ่งไงๆ ก็จะต้องไปหากันแบบนั้นไม่ใช่หรือ ? ผู้ผ่านโลกมายาวนานก็น่าจะเข้าใจดี

ทีนี้ถ้าจะให้ตอบสั้นๆ ผมขอตอบว่า "ผมทั้งไม่ได้คิด และทั้งไม่ได้ปิดกัน" ที่ว่า "ไม่ได้คิด" คือ ผมทำใจได้ตั้งนานมาแล้ว ตอนนี้คิดแล้วว่า "ผมจะแก่ชราและตายลงไปตามลำพังอย่างสงบและเรียบง่าย ไม่รบกวนใคร ได้อย่างไร ? เท่านั้นเอง" ที่ว่า "ไม่ได้ปิดกัน" คือ ถ้าเกิดมีวันนั้นอีก ผมขอรับประกันว่า "ภรรยาใหม่ผู้นี้ก็จะเป็ดยอดหญิงผู้ร่วมบุญกุศลมูลนิธิสืบทอดวันคนสำคัญสืบไป" ไม่ใช่ผู้หญิงชี้เหงาที่แค่มาเอาผมเป็นเครื่องบำบัด เพราะถ้ามาแบบนี้เธอก็ต้องผิดหวังไปแล้วตั้งแต่ต้น ต่อเมื่อเธอก็มีปณิธานไม่แพ้กัน ถ้าแบบนั้นก็ให้ธรรมชาติไปเถิด.

๒๑. อาจารย์มีหลายชื่อ เรียกชื่อไหนดี ?

อาจารย์มีหลายชื่อ ควรจะเรียกชื่อไหนดี ?

ตอบสั้นๆ ง่ายๆ "ก็ตามใจผู้เรียกเถิด" ขอแค่สื่อสารเข้าใจได้ว่า ชื่อนั้นหมายถึงผม ก็ได้ทั้งนั้น ผมไม่ว่าอะไร !

แต่ถ้าตอบให้ลึกซึ้ง ถึงความเป็นผู้มีวัฒนธรรมที่ดีงาม ผู้เรียกก็ควรคิดให้ละเอียดสักหน่อย เช่น "ถ้าเรียกชื่ออำนาจ" ที่พ่อแม่ตั้งให้ผม ถ้าไม่สนิทจนเกินไป ขึ้นญาติมิตรซึ่งคุ้นเคยกันมาแต่เด็กๆ หรือชั้นครูอาจารย์ที่เขกบาลผมยังได้ ก็เป็นทางการชะมัด จนทำให้รู้สึกห่างเหิน หรือไม่ก็คล้ายกับตีสนิทเหลือเกิน ซึ่งถ้าไม่สนิทจริง ผมก็ไม่สะดวกใจที่จะไปรู้สึกสนิทด้วย

ส่วนศิษยานุศิษย์โดยเฉพาะ "กลุ่มเพื่อนพัฒน" ซึ่งเคยเรียกครูว่า "อ.โบราณ" หรือ "อ.ผู้น้อง" ก็ควรเรียกตามเดิม เพราะจะทำให้ "ครู" รู้สึกอบอุ่นยิ่งกว่าชื่ออื่นๆ ยกเว้นจะสื่อสารกับผู้ที่ยืนนอกกลุ่ม อาจเรียกว่า "อ.อำนาจ" หรือ "อ.ตะวัน" เพื่อให้ผู้นั้นๆ เข้าใจง่าย ก็ตามใจเถิด แต่ควรเลี่ยงไม่เอ่ยชื่อครูต่อหน้าครู ควรเรียกแค่ "โยมอาจารย์ หรือ อาจารย์" เนยๆ ตามวัฒนธรรมแบบไทยๆ ที่ไม่เรียกบุพการีโดยเอ่ยชื่อ

ที่นี้คนทั่วไป นอกจาก ๒ กลุ่มที่กล่าวมา ควรเรียกว่า "อ.ตะวัน" (คุณตะวัน, พี่ตะวัน, ลูกตะวัน, ปู่ตะวัน) จะดีกว่า เพราะจะทำให้เป็นกันเองและให้เกียรติผมด้วย ที่ว่าเป็นกันเองคือไม่เป็นทางการ ที่ว่าให้เกียรติผมคือเอาตามที่ผมชอบ ไม่ใช่เอาตามที่ตัวเองสะดวกปาก ซึ่งมีผลต่างกัน ท่านก็น่าจะรู้.

๒๒. พันัยกรรมคำสั่งเสีย มีเพื่ออะไร ?

พันัยกรรมคำสั่งเสีย มีเพื่ออะไร ? ปล่อยให้ป็นหน้าทีผู้ยังมีชีวิตอยู่จัดการกันไปตามประเพณีจะไมดีกว่าหรือ ?

ขอตอบมาจากข้างหลังก่อน "ที่จริงปล่อยตามประเพณีก็ได้ ผู้ยังมีชีวิตอยู่ก็จัดการกันไป" ซึ่งส่วนใหญ่อีกไม่มีใครเข้าใจสาระจริง ล้วนแต่ทำตามๆ กันมา ที่นี้ผมซึ่งเป็นผู้รู้ดีทางศาสนา เกิดเห็นว่า "ที่ทำการอยู่ทุกวันนี้เลยเถิดกันมาก" เปลืองทั้งเวลา เปลืองทั้งเงิน แต่ได้บุญน้อย ทั้งเป็นภาระลูกหลาน

เมื่อตั้งใจจะจัดแจงสังขารเอาไว้ก่อนตาย หวังเรียบง่าย แต่ได้บุญมาก โดยที่ไม่เป็นภาระยุ่งยากของใคร ซึ่งถ้าเป็นไปได้ ผมอยากให้งานศพของผม ไม่ใช่งานแห่งความเศร้าโศก แต่เป็นงานแห่งความสุขสันต์ ที่ผู้มาในงานมีโอกาสร่วมกุศลร่วมกัน ซึ่งทำได้ โดยแค่ทำตามพันัยกรรมคำสั่งเสียของผมนี้

อย่างไรก็ดี ผมมีความตระหนักในความเป็นจริงเสมอว่า สุดท้ายแล้ว เมื่อผมตายไปย่อมสั่งใครไม่ได้อีก ไม่อาจฟื้นคืนมาต่อว่าใครที่ไม่ทำตามคำสั่งเสีย หรือชมเชยใครที่ทำตามคำสั่งเสียได้แล้ว ย่อมขึ้นอยู่กับผู้ที่ได้รับคำสั่งเสีย หรือมีอำนาจหน้าที่ตามพันัยกรรมที่เขียนไว้ เขาจะตัดสินใจเอาเองว่าจะทำตามคำสั่งเสียของผมผู้วายชนม์ หรือจะทำตามที่ตนสะดวกใจ (ทั้งใครต่อใครก็อาจจะรุมกดดันอยู่) ซึ่งผมผู้ตายไปก็ไม่มารับรู้แล้ว

ในที่สุดมโนธรรมสำนึกนั่นแหละ จะเป็นคำตอบสุดท้าย อันเป็นเรื่องของผู้ยังมีชีวิตอยู่ต้องรับผิดชอบกันไปเอง.

๒๓. เรื่องอนุสรณ์สถาน ต้องการอะไร ?

มีพินัยกรรมข้อหนึ่งระบุให้สร้างสิ่งอนุสรณ์ของนายตะวัน จะไม่เป็นการเสี่ยงให้สร้างอนุสาวรีย์ให้ตัวเองไปหรือ ?

ผมก็พูดมาจนจะทิ้งชีวิตตัวเองอยู่แล้วว่า "ผมเป็นคน ไม่กลัวจน ไม่กลัวเจ็บ ไม่กลัวแก่ และไม่กลัวตาย แต่ผมกลัว เพียงอย่างเดียวว่า ถ้าผมตายไปแล้ว จะไม่มีอะไรเหลือเอาไว้ ให้คนรุ่นหลังได้จดจำ" ผมว่า ถ้าทุกคนแค่เปิดใจ ยอมรับผมได้ ในความจริงแท้แค่นี้ มันก็ไม่น่าจะมีคำถามทำนองนี้กันอีก

เชื่อเถอะ ผมจะไม่เสี่ยงให้ทำแค่อนุสรณ์สถานเพื่อผม คนเดียวดอก ใครมาร่วมด้วยช่วยผม คั้นผืนป่าเอาไว้ให้ลูกหลาน ถ้าผมยังมีชีวิตอยู่ ผมก็จะทำอนุสรณ์สถานให้แก่ทุกคนที่ร่วมด้วย ถ้าผมตายไปแล้ว ผู้สืบทอดเจตนารมณ์ก็คงจะยึดเอาแนวปฏิบัติ ของผมนี้ทำต่อไป ใครยังมีอคติกับเรื่องแค่นี้อยู่ ก็ตามใจ

แต่ถ้ามองด้วยปัญญาและความมีเมตตาต่อเพื่อนมนุษย์ เรื่องนี้ก็ตรงไปตรงมาที่สุด ใครทำดีไว้ ก็ควรได้รับการสรรเสริญ ได้รับคำสดุดี ตลอดถึงก็ควรจะมีอนุสาวรีย์เอาไว้ให้คนรุ่นหลัง ได้มาเรียนรู้ ผมไม่เห็นว่ามันจะแปลกตรงไหน ? หรือเป็นเรื่อง เสี่ยงหายอะไร ? มีแต่จะส่งผลดีแก่ลูกหลานวันข้างหน้า

พูดกันให้ชัดๆ อนุสรณ์สถานก็คืออนุสรณ์สถาน สร้างไว้ ให้เป็นที่ระลึก เพื่อประโยชน์แก่ลูกหลานเหลนโหลน ไม่ใช่สร้างไว้ เพื่อประโยชน์แก่ผู้สร้าง ซึ่งต่างก็จะต้องตายหายสูญกันไป.

๒๔. เรื่องตุ้สืบสานปณิธานนายตะวัน ?

มีพินัยกรรมข้อหนึ่งระบุให้ตั้งตุ้สืบสานของนายตะวันไว้ จะไม่เป็นการล้งเลืยให้ทำมาหากินกับศพตัวเองไปหรือ ?

ใครจะมองในแง่ลบอย่างนั้นก็มองไป แต่คำอธิบายที่ผม ขยายความไว้ก็ชัดเจนเพียงพอแล้ว "ตุ้สืบสานปณิธานนายตะวัน ที่แท้ก็แค่ตุ้รับบริจาคตามปกติ" ที่เมื่อครั้งนายตะวันยังมีชีวิตอยู่ ใครไปมาหาสู่ก็จะมีตุ้ตั้งไว้ให้ผู้ใดเลื่อมใสศรัทธาได้ร่วมสนับสนุน กิจกรรมการกุศลของมูลนิธิสื่อตะวัน โดยไม่เคยบังคับฝืนใจใคร ผู้ไปมาหาสู่จะใส่หรือไม่ใส่ก็ได้ ตอนนายตะวันยังมีชีวิตอยู่ฉันใด ถึงนายตะวันตายไปแล้วก็ฉันนั้น ไม่มีอะไรแอบแฝง

มองในอีกมุมหนึ่ง ตุ้สืบสานปณิธานของนายตะวันนั้น อาจเป็นเพียงสิ่งเดียว ที่จะสานความสัมพันธ์ระหว่างนายตะวัน ผู้ล่วงลับไปแล้วกับอนุชนผู้ยังระลึกถึงซึ่งเลื่อมใสศรัทธาแะมา เยี่ยมเยียนได้ร่วมกุศลกัน เสมือนว่านายตะวันยังมีชีวิตอยู่รับรู้ การมาของผู้เลื่อมใสศรัทธาที่ร่วมสืบสานปณิธานสืบไป

ส่วนประเด็นที่สำคัญ ย่อมอยู่ที่สิ่งนั้นยังประโยชน์สุข ให้ไปตกอยู่กับใคร เมื่อปัจจัยในตุ้ันได้ถูกกำหนดเอาไว้ชัดเจน ให้นำไปเป็นค่าใช้จ่ายบริหารจัดการมูลนิธิสื่อตะวัน หรือจัดสรรไป เพื่อการกุศลอื่นๆ ประโยชน์สุขก็จึงไปตกอยู่กับสังคมส่วนรวม โดยไม่จำกัดกลุ่มชน เชื้อชาติ ศาสนา ภาษา หรือวัฒนธรรมใดๆ ตามความตั้งใจของทุกคน นี่ต่างหากที่เป็นสาระสำคัญแท้.

๒๕. อาจารย์คิดอะไร จึงได้เที่ยว เชิญผู้คนไปงานศพของตัวเอง ?

หน้า ๗๐ ในหนังสือนี้ มีการ์ดเชิญไปงานศพของอาจารย์
อาจารย์คิดอะไร จึงได้เที่ยวเชิญผู้คนไปงานศพของตัวเอง ?

จะแปลกอะไร ? เมื่อวันนั้น ในวันหนึ่งก็ต้องมาถึงแน่ๆ
การเชิญผู้คนไปงานศพของตนด้วยตัวเอง จะไม่เป็นการให้เกียรติกว่า
จริงใจกว่า รอเวลาตาย ให้นายทไปเชิญแทนตัวเองหรือ ?

หากถามว่า เพราะผมคิดอะไร ? ขอสารภาพว่า ที่แรก
ไม่ทันคิด เป็นแค่ลูกติดพันตอนสนทนากับผู้อำนวยการโรงเรียน
แห่งหนึ่ง ซึ่งชักชวนตลอดการสนทนา แล้วว่า "สิ่งที่คุณพูดมา
มันอุดมการณ์เกินไป มันใหญ่โตเกินไป ไม่น่าที่คนสามัญธรรมดา
จะเอามาคิดมาทำได้ ผมก็เลยยังไม่เชื่อคุณ แต่ก็ขอให้กำลังใจคุณ
สนับสนุนให้คุณทำต่อไป ถ้าทำได้ ไม่ถึงกลางคัน อายุคุณกับผม
น่าจะไล่เลี่ยกัน ถ้าคุณตายก่อนผม ผมจะไปงานศพคุณ"

ผมคิดอะไรไม่ทัน รีบรับว่า "เอาสิ ขอบคุณล่วงหน้า"
ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา ผมจึงปรารภถึงผู้อำนวยการท่านนั้นบ่อยๆ
ทั้งที่จำหน้าไม่ได้แล้ว (สิบคนจำได้ ร้อยคนพอจำ พันคนเริ่มพรว้า
หมื่นคนขึ้นมาไม่คิดจำใคร) แต่ก็เป็นผู้จุดประเด็นให้ผมได้เชิญ
ผู้คนไปร่วมงานศพของตนจวบจนถึงวันนี้ ทั้งที่เขาเป็นคนเอื่อยปาก
ว่าจะไปเอง ทั้งที่ผมออกปากเชิญ ก็เกิน ๑,๐๐๐ คนขึ้นไปแล้ว
แต่เชิญแล้วก็แล้วกัน ถึงวันนั้น ก็สุดแท้แต่ว่าใครจะไปหรือไม่ไป
ร่วมงานศพของผมก็ได้ ซึ่งผมก็ยอมไม่ได้อยู่รับรู้อะไรอีก.

๒๖. จัดงานศพแบบไม่ต้องมีพิธีกรรม ในทางปฏิบัติ จะทำได้จริงๆ หรือ ?

อาจารย์สั่งเสียไว้ห้ามไม่ให้ประกอบพิธีกรรมใดๆ แม้ในทางพระพุทธศาสนาในงานศพของอาจารย์ จะทำได้จริงหรือ ?

ทำได้สิ ถ้าคุณก็เป็นอีกคนหนึ่ง ที่จะช่วยเป็นกำลังใจให้กรรมการมูลนิธิสืบทอดวันทำตามเจตนารมณ์ของผมนุ้ยวณิชมนถึงแม้ศพคนทั่วไป ทำไม่ได้ หรือไม่ควรทำ แต่กับศพนายตะวัน **ทำได้ และไม่ผิดอะไร โดยเฉพาะในพระพุทธศาสนา** ที่โบราณจริงๆ ก็ไม่ได้มีจำกัดรูปแบบการปลงไว้ให้เป็นอย่างใดอย่างหนึ่งที่ทำตามๆ กันมานั้น ต่างที่ต่างถิ่นก็กำหนดกันขึ้นเอง

ทั้งที่จริงๆ ถ้าวิเคราะห์ด้วยปัญญา ผมก็ไม่ได้ห้ามขาดถึงขั้นไม่ให้มีพิธีกรรมเลยเลย เพราะที่แท้ก็แค่ให้ลดขั้นตอนลงให้เหลือน้อยที่สุด จนแต่ละท่านละคนที่มากก็อาจจะทำพิธีกรรมได้เอง เช่น พระสงฆ์แต่ละรูปก็มาสวด "อนิจจา วต สุขขารา, อจิร วตย์ กาโย" เพียงเท่านั้นก็ยอมได้ และดูดีๆ ก็เป็นพิธีกรรมทางพระพุทธศาสนาอยู่นั่นเอง เพียงแต่ไม่ต้องไปนั่งสวดกันยาวๆ ให้มีการะมาก ส่วนหากกังวลว่า จะไม่มีกุศลส่งถึงผมนุ้ยวณิชมนก็อย่าไปกังวลเลย เพราะผมได้ทำเอาไว้เองในตอนยังมีชีวิตอยู่มากแล้ว ทั้งผู้ที่รักก็ยังมีโอกาสอุทิศส่วนกุศลให้ผมได้ตลอดไป เช่น วันตรุษ วันสารท ในทุกๆ ปี ไม่มีข้อห้ามอยู่แล้ว

สรุปว่า ทำได้และไม่ผิด ทั้งที่สำคัญมันคือเจตนารมณ์ของผมนุ้ยวณิชมนเอง ที่ผู้ยังมีชีวิตอยู่ควรจะอนุเคราะห์.

๒๗. **อยากให้พูดเรื่องบทกวี อะไรเป็นแรงบันดาลใจให้เขียน ?**

อาจารย์เริ่มเขียนบทกวีเมื่อไร ? ใครเป็นแรงบันดาลใจให้เขียน ? หรือกวีคนไหนที่อาจารย์ยึดเอาเป็นต้นแบบ ?

พ่อแม่ผมเป็นพระเอกนางเอกหมอลำ คำผญา (ปัญญา) บทกวีหรือคำกลอนจึงฝังอยู่ในสายเลือดของผม ส่วนการเขียนหนังสือหรือบทกลอน ผมเอาอย่างพี่ชายคนกลางมาตั้งแต่เล็ก อ่านออกเขียนได้ก่อนเข้าโรงเรียน แต่งกลอนได้เป็นเรื่องๆ เมื่ออายุ ๙ ขวบ แต่ครูที่เห็นแววและสร้างกำลังใจให้ผมคนแรกชื่อ "ครูสมโภช อินทรศักดิ์สิทธิ์" ตอนอยู่ประถมปลาย

พูดง่ายๆ เป็นเด็กประถมผมยึดแบบสุนทรภู่ รู้สัมผัสทั้งนอกใน เข้าวัยมัธยม นับตอนเป็นเณรเป็นพระ ผมติดสัมผัสพยัญชนะตามกวีร่วมสมัยหลายคน จนทำให้บทกลอนของผมเป็นแบบ "เรื่องราวที่รายรม รุ่งรังไรผ้าชีรี" ไปเลย

ที่นี้พอถึงอุดมวัย เป็นผู้ใหญ่มากแล้ว นับเอาตั้งแต่ผมลาสิกขาออกมาเป็นฆราวาส ได้สัมผัสโลกกว้าง ผมหันกลับมาชอบความเรียบง่ายแบบสุนทรภู่ ที่ใครก็เข้าใจได้ทันที กระทั่งแบบที่ๆ ของ "หลวงพ่อบุทธทาส" ที่ผมมักเผลอจบบ้างว่าหาความอ่อนหวานแบบศิลปินไม่เจอเลยนั้นด้วย จะว่ามาค้นพบความไพเราะบนความเรียบง่ายตามธรรมชาติก็คงไม่ผิด

สุดท้าย บทกลอน หรือจะเรียกว่า "บทกวี" ก็ตามใจของผมก็จึงกลับมาเรียบง่ายตามธรรมชาติ ดังแรกเริ่ม.

๒๘. อาจารย์เดินทางไปทั่วโลก ได้อะไรกลับมา คุ่มค่าหรือเปล่า ?

อาจารย์เดินทางไปทั่วโลก ได้อะไรกลับมา คุ่มค่าบ้างหรือไม่ หรือว่าสุดท้ายก็เหลือแต่ความว่างเปล่า ?

ทำไมจะต้องถามหาสิ่งที่ได้ ใครๆ หรือท่านเองก็คงเคยพูดว่า "การได้ท่องเที่ยวไปคือกำไรของชีวิต" ผมท่องเที่ยวไปทั่วโลกก็ย่อมได้กำไรมามากโข ยิ่งแน่ถ้าได้ท่องเที่ยวไปทั่วโลกเหมือนบรรดาเศรษฐีคนมีเงินก็จะยังได้กำไรขึ้นไปอีก

ผมทำงานวรรณกรรม รับจ้างทำหนังสือ เป็นอาชีพเลี้ยงตัวเอง และเพื่อปณิธาน ลักษณะงานของผม ถ้าจบปลักัดักดานซ้ำซากจำเจก็จบกัน การท่องเที่ยวไปจึงเป็นความจำเป็นต่ออาชีพการงานของผมด้วย ไม่ใช่นั่งเทียนเขียนเอา แต่นำเอาของจริงนำเอาสิ่งที่เห็นมากับตาตัวเองมาถ่ายทอด อันจะทำให้เชื่อได้ว่าผลงานของผมจะมีคุณค่าไปชั่วฟ้าดินสลาย แบบตอนที่ยังมีชีวิตก็ใช้เลี้ยงชีพได้ หลังจากที่ผมตาย ก็จะกลายเป็นสิ่งที่มีคุณค่าเป็นขุมคลังทางปัญญาไว้ให้ลูกหลานเหลนโหลนสืบไป

แบบนี้แล้วจะเรียกว่า "สูญเปล่า" ได้หรือ ? ควรพูดได้ด้วยซ้ำไปว่า "คุ่มค่ามากที่สุดในโลก" ทั้งแง่ของการใช้ชีวิต ทั้งแง่ของการเลือกงานทำ เพราะนอกจากได้ความรู้จริง ก็ยังได้ความสุขใจเป็นกำไรชีวิต ชนิดที่คนอยู่กับที่ จำเจอยู่กับเรื่องเก่าๆ จมอยู่แต่กับเงาความคิด จะไม่มีโอกาสได้รู้จัก ต่อเมื่อสละเวลาออกมาใช้ชีวิตอิสระจริงๆ บ้าง ก็จะหมดคำถามเช่นนี้เอง.

๒๙. การเดินทางต้องมีค่าใช้จ่ายมาก แล้วอาจารย์เอารายได้มาจากไหน ?

การเดินทางต้องมีค่าใช้จ่าย ยิ่งเดินทางต่อเนื่องมานานปี คงหมดเงินไปไม่น้อย อาจารย์เอารายได้เหล่านี้มาจากไหน ?

ข้อนั้นแน่นอน ตอนนี้อยู่มาทบทวนดู ก็ยังรู้สึกตกใจ ผมใช้เงินไปไม่น้อยกว่าปีละ ๓ แสนบาท ไปๆ มาๆ รวมถึงปีนี้ ถ้าเก็บไว้ไม่เดินทาง ผมก็จะมีเงินออม ๒ ล้านบาทขึ้นไป

ถามว่า ผมเอารายได้มาจากไหน ? ตอบได้เต็มปากว่า "ผมหาเองด้วยสัมมาชีพ" เพราะนอกจากเจ้าคุณใหญ่วัดตากฟ้า รศ.ดร.สุธรรม ศรีหล่มสัก และญาติมิตรแคว้นคน ที่สนับสนุน ร่วมบุญผมมาบ้างเป็นครั้งคราวแล้ว ก็แทบกล่าวได้ว่า "ผมยังหา กลยาณมิตรไม่เจอ ส่วนใหญ่ก็เอาแต่ตั้งข้อสงสัยไม่สิ้นสุด"

ในเมื่อต้องเดินทาง แล้วผมทำอาชีพอะไรได้ ตอบง่ายๆ "ผมรับจ้างและค้าขาย" รับจ้าง คือ ผมก็ยังรับจ้างทำหนังสืออยู่ ตามเดิม แค่มาเพิ่มวิธีส่งผ่านออนไลน์ แล้วก็มาทำเว็บไซต์ให้บริการเว็บไซต์ รับเขียนโปรแกรมง่ายๆ แบบอยู่ไหนก็ทำงานได้ และรับจ้างถ่ายรูปวิวทิวทัศน์ส่งให้ผู้ต้องการ โดยที่ลิขสิทธิ์รูปถ่าย ก็ยังเป็นของผมอยู่, ค้าขาย คือ ผมขายหนังสือที่ผมเขียนเอง ขายได้บ้าง ไม่ได้บ้าง ก็ไม่ว่ากัน ไม่เคยไปกดดันบีบบังคับใคร

สรุปว่า ค่าใช้จ่ายเดือนละกว่า ๒ หมื่น ปีละเกิน ๓ แสน ผมหาเอง โดยสัมมาชีพอันสุจริต ไม่เคยไปขอเอาของใครมาฟรีๆ มีแต่รับจ้างทำงานให้ และขายหนังสือที่ผู้ซื้อก็เต็มใจใคร่ซื้อ.

๓๐. อาจารย์จะเดินทางอยู่อย่างนี้ อีกนานเท่าไร ไม่เหนื่อยบ้างหรือ ?

อาจารย์จะเดินทางรอนแรมอยู่อย่างนี้ ไปอีกนานเท่าไร
ไม่เหนื่อยบ้างหรือ ไม่เบื่อบ้างหรือ แล้วมูลนิธิที่ตั้งล่ะ ?

ขอตอบคำถามถัดมาก่อน "เหนื่อยสิ" แต่ก็ "สนุกด้วย"
เล่นกีฬาก็เหนื่อยแต่เพราะมันสนุก ทุกคนก็เลยชอบเล่นกีฬาคันไต่ก็ฉันทันนั้น ผมก็เช่นกัน เดินทางก็เหนื่อย แต่สนุกมากกว่า
ก็เลยชอบเดินทาง ไม่มีเบื่อ มีแต่ลึ้นระทึกในทุกๆ วัน

ทีนี้ก็ย้อนกลับไปในคำถามแรก จะเดินทางรอนแรมอยู่
อย่างนี้ไปอีกนานเท่าไร ? ก็ตอบว่า "นานเท่าที่จะนานได้"
คือ "เท่าที่ร่างกายจะยังอำนวยการ" เพราะเมื่อใดร่างกายไปไม่ไหว
ถึงยังงั้นๆ ก็ต้องหยุด トラบไต่ที่ร่างกายยังไปไหว ผมก็ชอบที่
จะไปเดินทางหาความรู้ เพิ่มประสบการณ์ อยู่ตรงนั้น

สำหรับคำถามรั้งท้ายที่ว่า แล้วมูลนิธิที่ตั้งไว้ล่ะ ใครจะ
รับผิดชอบใช้ไหม ? ความตั้งใจก็หวังให้ลูกหลานและลูกศิษย์
รับผิดชอบกันไปอยู่แล้ว เพียงแต่ช่วงแรกที่แต่ละคนยังมีภาระ
รับราชการและทำงานประจำอยู่ ทั้งผมก็ยังไม่แก่มาก ตัวผมเอง
ก็จะจัดการดูแลไปพลางก่อน ซึ่งก็ไม่ยากอะไร เพราะมูลนิธิ
มีกิจกรรมไม่มาก ไม่ยุ่งยาก ไม่ซับซ้อน แค่สะสมเงินบริจาค
เอาไว้ มีพอเมื่อไร ก็เอาไปซื้อที่ดินคืนให้ผืนป่า ที่แม้แต่ป่า
ก็อาจไม่ต้องปลูก เพราะเมื่อไม่มีผู้บุกรุก ป่าก็จะฟื้นคืนมาเอง
ตามธรรมชาติ เปิดโอกาสให้ผมนั่งว่าง เดินทางต่อไปได้.

๓๑. มุลนิธิสือตะวันตั้งแล้วตั้งเลย ไม่มีวันล้ม จะเชื่อได้อย่างไร ?

อาจารย์พูดว่า มุลนิธิสือตะวันตั้งแล้วตั้งเลย ไม่มีวันล้ม จะเชื่อได้อย่างไร หรือมีอะไรให้เป็นหลักประกัน ?

ก่อนอื่นกลับไปอ่านข้อบังคับของมูลนิธินี้ หมวดที่ ๑๑ ให้ละเอียดดูก่อน แล้วลองถามตัวเองว่า ถ้าท่านเป็นกรรมการ มูลนิธินี้คนหนึ่ง ท่านจะกล้าเสนอญัตติให้เลิกล้มมูลนิธินี้ไหม ? และถ้าท่านจะเสนอ มั่นใจแค่ไหนว่า กรรมการทุกคนจะเห็นด้วย กับท่าน ? เพราะมูลนิธินี้จะเลิกล้มได้ก็ต่อเมื่อกรรมการทุกคน มีมติเป็นเอกฉันท์สถานเดียว ถ้าเพียงแค่มีกกรรมการสักคนหนึ่ง อ้างปณิธานของผู้ก่อตั้ง "ที่หวังให้มูลนิธินี้คงอยู่ตราบนิรันดร์" แล้วลงมติให้ดำเนินการมูลนิธินี้ต่อไป เท่านั้น กรรมการผู้เสนอ ญัตติให้ล้มเลิกและกรรมการผู้ลงมติให้ล้มเลิกทุกคนก็เป็นอันพ้น ตำแหน่งกรรมการมูลนิธินี้ทันที และแม้จะยังเหลือกรรมการอยู่ แค่คนเดียว มูลนิธิสือตะวันก็ยังคงอยู่ โดยการเชิญกรรมการ ชุดใหม่ ตามที่กฎหมายและข้อบังคับของมูลนิธิฯ ได้กำหนดไว้ เข้ามาร่วมบริหารมูลนิธิสืบไป จึงเชื่อได้ว่าจะไม่มีการล้ม

เอาละ อนาคตไม่แน่นอน ถ้าแม้วันหนึ่งจะหาลูกศิษย์ และลูกหลานผู้จะสืบสานปณิธานสือตะวันไม่ได้อีก จนมูลนิธินี้ มีอันจะต้องล้มเลิกไปจริงๆ การกิจพิทักษ์ป่าและทรัพย์สินทั้งสิ้น ก็จะต้องตกเป็นสมบัติของแผ่นดินอยู่ดี (กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม) ไม่ได้ตกไปเป็นของใครคนใดคนหนึ่ง.

๓๒. ว่าโดยสรุป มุลนิธิสื่อตะวัน ก่อตั้งขึ้นมา เพื่อประโยชน์อะไร ?

ว่าโดยสรุป มุลนิธิสื่อตะวัน ก่อตั้งขึ้นมา เพื่อประโยชน์
อะไร ? ขอคำอธิบาย ก่อนจะตัดสินใจร่วมสนับสนุน !

ขอตอบแบบสั้นๆ และค่อนข้างเป็นส่วนตัวเสียก่อนว่า
"เพื่อประโยชน์แห่งการเตรียมตัวตายของผมเอง โดยบริหารจัดการ
สังขารร่างกายและทรัพย์สินเท่าที่มี ซึ่งล้วนแต่เป็นสิ่งที่มียังยืน
ให้เกิดเป็นประโยชน์ที่ยั่งยืนไปถึงลูกหลานเหลนโหลน"

ทีนี้ก็แบบลึกซึ้ง ซึ่งเป็นเรื่องส่วนรวมของทุกคนบนโลก
เลือกเอาเรื่องที่เป็นปัญหาเฉพาะหน้า ที่ถ้าไม่รีบแก้ไข โลกทั้งใบ
ก็จะอยู่อาศัยต่อไปไม่ได้อีก จึงถือว่าสำคัญ จำเป็น และเร่งด่วน
ที่สุดของมนุษยชาติในยุคนี้กันเลยทีเดียว คือเรื่องภาวะโลกร้อน
มุลนิธิสื่อตะวันก่อตั้งมา เพื่อร่วมแก้ปัญหาของโลกอีกแรงหนึ่ง
ถึงทำได้ไม่มาก แต่ก็เท่าที่เราทำได้ เช่น การหาพื้นที่เพิ่มให้ป่าไม้
ย่อมจะช่วยให้โลกเย็นลง ซึ่งก็ตรงไปตรงมา แม้แต่ในทางศาสนา
ก็ควรถือว่า "เป็นบุญกุศลอันสูงสุดของมนุษย์ในยุคนี้"

โดยสรุป ก็เพื่อร่วมกันรักษาโลกใบนี้เอาไว้ให้ลูกหลาน
เหลนโหลนยังอยู่อาศัยต่อไปได้ จึงหวังว่าสาธุชนคนดีผู้ที่ได้มา
รู้จักกับมุลนิธิสื่อตะวัน เห็นความมุ่งมั่นในปณิธานดังกล่าวนี้แล้ว
จะเกิดความเลื่อมใสศรัทธา ยอมรับนับถือว่าเป็นองค์กรการกุศล
ในดวงใจของท่านอีกแห่งหนึ่ง ซึ่งท่านจะทำบุญด้วยในทุกโอกาส
ที่สำคัญของตนหรือของคนที่คุณรัก นับตั้งแต่วันนี้สืบไป.

แนวคิดสำคัญ มูลนิธิสื่อตะวัน

แนวคิดกิจกรรมที่ทำ

๑. ต้องเป็นไปเพื่อประโยชน์สุขแก่ทุกชีวิต กล่าวคือ ทั้งมวลมนุษย์และสรรพสัตว์ ธรรมชาติป่าไม้เข้าได้กับแนวคิด เช่นนี้มากที่สุด กิจกรรมอื่นๆ ก็อนุโลมตามนี้ได้

๒. ต้องไม่เป็นการรบกวนใคร แม้แต่เรื่องการบอกบุญ อันเป็นธรรมดาที่องค์กรการกุศล “จำเป็นต้องมี” ก็ต้องหาวิธี บอกไม่นานแล้วเลิก จากนั้น “ใครรู้ ใครทำเอง”

๓. ต้องไม่ตกเป็นภาระของคนรุ่นหลัง การหาแผ่นดิน มาคืนให้ผืนป่า เข้าได้กับแนวคิดเช่นนี้มากที่สุด กิจกรรมอื่นๆ ก็อนุโลมตามนี้ หรือคำนึงถึงข้อนี้ก่อนจะทำด้วย

แนวคิดวิธีบริหารองค์กร

๑. ผู้ตั้งกองทุน หรือบริจาคเป็นนิทาน แบบคนสำคัญ วันละบาท ทุกคน ย่อมมีสิทธิมีส่วนร่วมในการบริหารองค์กร ผ่านออนไลน์ได้ เช่น ลงคะแนนเลือกตั้งหรือถอดถอนประธาน กรรมการหรือกรรมการได้, ขอข้อมูลด้านบัญชีและอื่นๆ ได้, เข้าร่วมกิจกรรมประจำปีได้ เป็นต้น

๒. การได้มาซึ่งประธานกรรมการและกรรมการ จะต้อง มาจากเสียงส่วนใหญ่ ตามหลักประชาธิปไตย แต่โดยวิธีใหม่ คือโดยวิธีการเลือกตั้งแบบไม่ต้องมีผู้สมัคร กล่าวคือคนสำคัญ ทุกคนมีสิทธิเลือกและถูกเลือกโดยไม่ต้องมีใครเสนอตัว

แนวทางโครงสร้างผู้บริหาร

๑. ที่มาของ “กรรมการ ๙ คน”

- ก. ศิษยานุศิษย์ของนายตะวัน (เพื่อนพัฒน-ไตรสิกขา-และสืบเนื่อง เลือกกันเองได้ ๒ คน
- ข. ทายาทของปู่โปรย-ย่านาดิ โดยสายเลือด เลือกกันเองได้ ๓ คน
- ค. คนสำคัญของมูลนิธิตะวัน เลือกกันเองได้ ๔ คน
- ฅ. กรณีคนสำคัญที่มีคุณสมบัติตามข้อ ก. ร่วมด้วย ห้ามใช้สิทธิเกินหนึ่งข้อ ให้ใช้สิทธิได้เฉพาะ ข้อใดข้อหนึ่งเพียงข้อเดียว
- ง. กรณีทายาทของปู่โปรย-ย่านาดิ มีคุณสมบัติ ตามข้ออื่นร่วมด้วย ห้ามใช้สิทธิตามข้ออื่น ให้ใช้สิทธิได้เฉพาะข้อ ข. เพียงข้อเดียว

๒. ที่มาของ “ประธานกรรมการ” ให้กรรมการทั้ง ๙ คน เลือกกันเองโดยเปิดเผย แบบปรึกษาหารือกัน จนมีความคิดเห็นเป็น “เอกฉันท์” หากตกลงกันไม่ได้ ให้กรรมการจากคนสำคัญ (ข้อ ค.) ผู้ที่ได้รับเลือกมา ด้วยคะแนนเสียงสูงสุด เป็น “ประธานกรรมการ”

ให้ใช้แนวทางนี้หลังจากมีคนสำคัญ ๓ พันคนแรกครบแล้ว แนวคิดหลัก ห้ามเปลี่ยนแปลงไป จำนวนคนลดได้เพิ่มได้ แต่ต้องถ่วงดุลกันไว้ ห้ามผูกขาด โดยฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด อาทิ ถ้าให้เพิ่มกรรมการเป็น ๑๙ คน ก็จะต้องเฉลี่ยกัน เช่น ข้อ ก. ๕ คน, ข้อ ข. ๕ คน, ข้อ ค. ๙ คน แบบนี้พอได้ เพราะถือว่า ไม่มีข้อใดผูกขาด กล่าวคือ จะเป็นเสียงข้างมากได้ ต้องอาศัยข้ออื่นด้วย.

ประกาศราชกิจจานุเบกษา

มูตนิธิสือตะวัน

ประกาศนายทะเบียนมูลนิธิ
จังหวัดนครราชสีมา
เรื่อง จดทะเบียนจัดตั้ง “มูลนิธิสื่อตะวัน”

ด้วย นายอานวย นาคกนิษฐ และคณะ ได้ยื่นคำขอจดทะเบียนจัดตั้งมูลนิธิสื่อตะวัน
ต่อนายทะเบียนมูลนิธิจังหวัดนครราชสีมา มีใจความสำคัญตามข้อบังคับของมูลนิธิ ดังนี้

๑. มูลนิธิชื่อ “มูลนิธิสื่อตะวัน”

๒. วัตถุประสงค์ของมูลนิธินี้ คือ

๒.๑ อนุรักษ์และฟื้นฟูธรรมชาติสิ่งแวดล้อม เพื่อระบบนิเวศของโลกสะอาดและยั่งยืน

๒.๒ ส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมและการศึกษาวิจัย เพื่อสังคมมนุษย์ที่มีสุนทรียภาพและสันติภาพ

๒.๓ ส่งเสริมการเผยแพร่ธรรมะและความเข้าใจอันดีระหว่างศาสนา เพื่อให้เกิดสันติสุข

ในทุกกลุ่มชน

๒.๔ สงเคราะห์คนทุพพลภาพ ผู้ด้อยโอกาส ผู้ยากไร้ และผู้ประสบภัยต่าง ๆ เป็นต้น

๒.๕ ดำเนินการจัดหาที่ดินด้วยการรับซื้อหรือรับบริจาค เพื่อวัตถุประสงค์ตามข้อ ๑
ถึงข้อ ๔ เช่น เพื่อปลูกป่าแล้วมอบเป็นสมบัติของแผ่นดิน เพื่อเป็นศูนย์ศึกษาวิจัยต่าง ๆ หรือเพื่อเป็น
สถานสงเคราะห์คนยากไร้และคนด้อยโอกาสต่าง ๆ เป็นต้น

๒.๖ ดำเนินการ หรือร่วมมือกับองค์การการกุศล เพื่อการกุศล และองค์การสาธารณประโยชน์
เพื่อสาธารณประโยชน์

๒.๗ ไม่ดำเนินการเกี่ยวข้องกับการเมือง แต่ประการใด

๓. สำนักงานใหญ่ของมูลนิธิตั้งอยู่เลขที่ ๑ หมู่ที่ ๓ ตำบลโคกกรวด อำเภอเมือง
นครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา

๔. ทรัพย์สินของมูลนิธิมีทุนเริ่มแรก จำนวน ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท (หนึ่งล้านบาทถ้วน) แบ่งเป็น

๔.๑ เงินสด จำนวน ๒๕๐,๐๐๐ บาท (สองแสนห้าหมื่นบาทถ้วน)

๔.๒ รถยนต์ ๑ คัน ทะเบียน ยล ๖๘๗๓ กรุงเทพมหานคร มูลค่า ๔๕๐,๐๐๐ บาท
(สี่แสนห้าหมื่นบาท)

๔.๓ ที่ดิน จำนวน ๓ ไร่ แบ่งแยกจากโฉนดที่ดิน เลขที่ ๒๐๑๐๙ ตำบลโคกกรวด อำเภอเมืองนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา มูลค่า ๓๐๐,๐๐๐ บาท (สามแสนบาทถ้วน)

๕. การจัดการของมูลนิธิตั้งขึ้นในวาระเริ่มแรก มีคณะกรรมการดำเนินงานดังรายนามต่อไปนี้

๕.๑ นายอำนวย นาคกนิษฐ	ประธานกรรมการ
๕.๒ นายสุรวิทย์ เสนาชัยรัก	กรรมการและเหรัญญิก
๕.๓ นายราชวัติ ขาวสงคราม	กรรมการและเลขานุการ
๕.๔ นายพจน์ เป็ดสูงเนิน	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
๕.๕ นายศิริศักดิ์ เป็ดสูงเนิน	กรรมการและผู้ช่วยเหรัญญิก

นายทะเบียนมูลนิธิจังหวัดนครราชสีมา ได้อนุญาตให้จดทะเบียนจัดตั้งมูลนิธินี้เรียบร้อยแล้ว
ลงทะเบียนลำดับที่ ๓/๒๕๖๐ ตั้งแต่วันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๖๐

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๑๕ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์
จึงประกาศให้ทราบโดยทั่วกัน

ประกาศ ณ วันที่ ๑๖ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๖๐

ธนพล จันทร์นิมิ

รองผู้ว่าราชการจังหวัด ปฏิบัติราชการแทน

ผู้ว่าราชการจังหวัดนครราชสีมา

นายทะเบียนมูลนิธิจังหวัดนครราชสีมา

บันทึกเพิ่มเติมจากข้อเท็จจริง

ทุนเริ่มแรกตามความในข้อ ๔ มูลค่าตามที่ระบุไว้ คือ จำนวนที่ราชการรับรองหรือประเมิน ส่วนมูลค่าจริงแตกต่างจากนี้มาก เช่น ที่ดินมีมูลค่าจริงสูงกว่าราคาประเมินโดยราชการกว่า ๑๐ เท่า ส่วนราคารถยนต์ นับวันราคาก็ย่อมเสื่อมลงไปเป็นธรรมดา เป็นต้น

อนึ่ง เงินสดที่บริจาคจัดตั้งจริง ก็ราว ๕๐๐,๐๐๐ บาท เพราะนอกจากทุนจดทะเบียนแล้วยังมีค่าใช้จ่ายอื่นๆ ทั้งก่อนและหลังได้รับใบอนุญาตอีกมากด้วย และจำนวนที่ดินที่บริจาคให้ทั้งหมด ตั้งแต่เริ่มต้น คือ ๕ ไร่ เพราะนอกจากในทุนจดทะเบียน ๓ ไร่ ยังมีที่ดินอื่นอีก ๒ ไร่ รอแบ่งแยก ซึ่งจะทันได้อนหรือไม่ทันได้อน ก็มีผลผูกพันตามพันธียกกรมให้ตกเป็นของมูลนิธิสืบทอดวัน

เพราะรู้ว่าแม่รักจ้กริบเร่ง
เรียนให้เก่งรู้ให้ไกลไปให้เห็น
แล้วช่วยโลกร้อนรุ่มให้ชุ่มเย็น
สมกับเป็นลูกของแม่ผู้แพ้รัก

เดินทาบ... พลิกแผ่นดิน

แม่นาคี

นายตะวัน

ท้าวแอแล, หลวงแอแล, ขุนแอแล
เป็นชื่อที่แม่เอ่ยถึงลูกชายคนเล็กมากที่สุด
พ่อก็เคยเรียกตามแม่บ้าง
แต่พี่ๆ และญาติๆ ไม่ค่อยจะมีใครเรียกตาม

การเดินทาง แห่งปณิธาน

หานั่งเทียนเขียนไปไม่รู้จริง
ใช้อ้างอิงเอนไหวไปตามเขา
เที่ยวเดินทางทางซัฏ ทนขัดเกลา
เห็นแล้วเอามาเขียน สมเพียรแท้
รู้แล้วจึงจัดแจงแต่งชีวิต
ทุ่มอุทิศปณิธานสานกระแส
สาธุชนคนดีที่เล็งแล
คงช่วยแซร์แผ่ธรรม พานำทาง
มูลนิธิสืบทอดวัน ประกันป่า
คงคุณค่าชีวิต ด้วยจิตว่าง
ให้ก่อนหาย ตายก่อนตาย จ่ายก่อนจาง
หวังเพียงสร้างโลกใหม่ ให้ร่มเย็น
เพราะปลูกป่าได้บุญ กว่าสร้างโบสถ์
เป็นประโยชน์กว้างใหญ่ ใครก็เห็น
เป็นกุศลสากล พันล้าเค็ญ
เพราะป่าเป็น ลมปราณ มานานนม
โบสถ์ก็บุญยิ่งใหญ่ในศาสนา
บุญปลูกป่า ยิ่งกว่านั้น พลันเหมาะสม
ไม่จำกัด ศาสนา ค่านิยม
เป็นดังลมหายใจ ให้ทั้งโลก

“ชมเห็นมา กับตาตัวเอง”

ผมไม่ขออ้างอิงตำราวิชาการ
แม้ที่เคยอ่านเคยศึกษามาไม่น้อยกว่าใคร
แต่จะขอพูดว่า “ผมเห็นมากับตาตัวเอง”
เพราะจากวันนั้นจนถึงวันนี้ผมมั่นใจแล้วว่า
“หากจะหาอิสรชนสัก ๑๐๐ คน บนโลกนี้
ที่รู้จักแผ่นดินไทยและสังคมไทยยิ่งกว่าใครๆ
ใน ๑๐๐ คนนั้น จะต้องมีส่วนรวมอยู่ด้วยแน่ๆ”
อย่างน้อยๆ ก็ในฐานะ “นักเดินทางรอนแรม”
ที่ไปมาแล้วทุกจังหวัด ทุกอำเภอ และคงจะครบ
ทุกตำบลในอีกไม่ช้า, หลวงเตี้ย (หรือหลวงตา)
ผู้เลี้ยงผมมาต่อจากบิดามารดาถามใจผมว่า
“แกอยากจะเป็นอะไร ?” ผมตอบท่านว่า
“ปราชญ์ขอรับ” ท่านสอนว่า “ถ้าอย่างนั้น
แกก็ต้องอ่านหนังสือให้ได้หมื่นเล่ม
และไปเดินทางให้ถึงหมื่นลี้”

จากวันนั้นมาจนถึงวันนี้ สิ่งที่หลงใหลเตือนใจ
ผมได้เพียรพยายามปฏิบัติตามจนสุดกำลังแล้ว
ตั้งแต่นี้ไป ไม่ว่ากิจกรรมใดๆ ในชีวิตของผม
รวมทั้งการก่อตั้ง “มูลนิธิสื่อตะวันออก” นี้ด้วย
ย่อมจะต้องมีสิ่งที่ผมได้เห็นมากับตาตัวเอง
เข้ามาเป็นส่วนประกอบที่สำคัญของแนวความคิด
หรือกระทั่งเป็นเข็มทิศนำทางกิจกรรมนั้นๆ ด้วยเสมอ
จึงหวังว่า ผู้มีศรัทธาอันประกอบด้วยสติปัญญา
จะเชื่อมั่นและไว้วางใจในปณิธานของมูลนิธิสื่อตะวันออก
ว่ามีรากฐานมาจาก “ความรู้ยิ่งเห็นจริง”
ไม่ใช่แค่ “สิ่งลงตา” หรือแค่ “ศรัทธาเพื่อใจ”
เพราะเป็นเรื่องจริงและเป็นสิ่งที่ทำพิสูจน์ได้
สุดท้ายแล้วผู้คนบนโลกก็จะหันมาสนับสนุน
ไม่ใช่เพียงเพราะว่ามาเชื่อคำพูดของผม
แต่จะเพราะว่ามาเห็นความเป็นจริง.

โครงการ "วิจัยป่าชุมชนบรรพชน" โดย มูลนิธิสื่อตะวัน

สถานที่ตั้งโครงการ

ใกล้เขื่อนและอ่างเก็บน้ำลำลำลาย ต.ตะขบ อ.ปรางค์ชัย
จ.นครราชสีมา (ภูมิสถานบ้านปู่ของนายตะวัน)

ระยะเวลาดำเนินการ

- พ.ศ. ๒๕๖๐-๒๕๖๕ จัดซื้อหรือรับบริจาคที่ดิน
- พ.ศ. ๒๕๖๖-๒๕๘๐ สร้างศูนย์วิจัยป่าและล้มมาชีพ
- พ.ศ. ๒๕๘๑-๒๕๙๐ ฟื้นป่ากลับคืนมาอุดมสมบูรณ์

ตรวจรายนามผู้บริจาค ยอดรวมกองทุนหรืออื่นๆ

งบประมาณ

คาดว่า ตลอดโครงการ งบประมาณ ๑๐๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท
(หนึ่งร้อยล้านบาท)

เชิญร่วมบริจาค

๑. ร่วมเป็นเจ้าภาพ จัดตั้งกองทุนซื้อที่ดินคืนให้ผืนป่า
กองทุนละ ๑,๐๐๐ บาท (ได้ที่ดินราว ๑ - ๑๐ ตารางวา)

๒. ร่วมบริจาคตามศรัทธา เพื่อเป็นค่าก่อสร้างศูนย์วิจัย
และค่าใช้จ่ายต่างๆ ภายในโครงการ

บัญชีธนาคาร **กสิกรไทย สาขา เทสโก้ โลตัส โคราช**
ชื่อบัญชี **มูลนิธิสื่อตะวัน เลขที่บัญชี 026-8-41852-0**

ติดต่อ อ.ตะวัน (ประธานกรรมการ)

มือถือ : **081 494 6856**

ID Line : **naaitawan**

Facebook : นายตะวัน นาคกนิษฐ

และความคืบหน้าต่างๆ ที่ www.suetawan.com

รื้อมบุญตรากรุงเทพ

๑. ตั้งกองทุนซื้อแผ่นดินมอบคืนให้ผืนป่า

กองทุนละ ๑,๐๐๐ บาท

(ได้ที่ดินราว ๑ - ๑๐ ตารางวา)

ท่านสามารถเพิ่มกองทุนได้ทุกปี หรือตามที่มีโอกาส
เงินทุกบาทจากกองทุนเช่นนี้ มูลนิธิฯ จะไม่นำไปใช้จ่าย
จะฝากเก็บเอาไว้ในธนาคาร จนกว่าจะพอสำหรับซื้อที่ดิน
ที่มีผู้นำมาขายให้ หรือที่คณะกรรมการเห็นสมควรจัดซื้อ

๒. บริจาคเป็นนิจทานทุกปี

โดยสมัครเป็น “คนสำคัญวันละบาท”

หรือเป็น “คนสำคัญ ๓ พันคนแรก”

แบบ “ไม่ยุ่งยาก ไม่มากมาย”

คือ “สมัครมาก่อน บริจาคทีหลัง และเลือกวันบริจาคเองได้”

เงินบริจาคส่วนนี้ จัดเป็นเงินพิเศษ ที่ใช้ได้ทั้งตามข้อ ๑

และข้อ ๓ ความเหมาะสมกับเงินที่ได้รับบริจาคจริง เช่น
ถ้ายอดบริจาคตามข้อ ๓ มีน้อย ก็ให้เอาเงินส่วนนี้ไปใช้จ่ายได้

และหากเงินบริจาคสะสมมีเหลือเกิน ๑ ล้านบาทขึ้นไป

ให้นำเงิน ๑ ล้านบาท ไปตั้งเป็น “กองทุนคนสำคัญ”

เพื่อสมทบซื้อแผ่นดินมาคืนให้ผืนป่า

๓. บริจาคเป็นธรรมทานสนับสนุนมูลนิธิสื่อตะวันออก

ตามกำลังศรัทธาในวโรกาสต่างๆ เงินบริจาคส่วนนี้

มูลนิธิฯ จะนำไปใช้จ่ายในการกุศล

เช่น เป็นค่าบริหารองค์กรและอื่นๆ

เพื่อความยั่งยืนและกว้างไกลไพศาล

ข้อหาครัด

๑. มูลนิธิสื่อตะวันจะไม่ส่งคนไปเรียไร หากมีผู้แอบอ้างท่านสามารถแจ้งความดำเนินคดีกับผู้แอบอ้างนั้นได้ทันที โดยไม่ต้องสอบถามมาที่มูลนิธิสื่อตะวันก็ได้
๒. หากท่านประสงค์จะร่วมบุญสร้างกุศลกับมูลนิธิสื่อตะวันโปรดบริจาคได้ที่ประธานกรรมการและกรรมการท่านนั้น
๓. หากท่านประสงค์จะร่วมกุศลโดยการโอนเงินผ่านธนาคาร **บัญชีธนาคาร กสิกรไทย สาขา เทศโก้ โลตัส โคราช** ชื่อบัญชี **มูลนิธิสื่อตะวัน เลขที่บัญชี 0268418520** หรือบัญชีอื่นๆ ตามที่แจ้งไว้ในเว็บไซต์หลักก็ได้
แจ้งการโอนเงินผ่านไลน์ เฟสบุ๊ก อีเมลล์ ตามแต่สะดวก
๔. เมื่อท่านบริจาคแล้ว จะโดยข้อ ๒ หรือข้อ ๓ ก็ตามโปรดส่งหลักฐานการบริจาคหรือการโอนเงินผ่านธนาคารไปที่ประธานกรรมการในทันที หรืออย่างช้าภายใน ๓ วัน
ทั้งนี้กรรมการผู้รับบริจาคจะดำเนินการแทนผู้บริจาคก็ได้
๕. ตรวจสอบมูลรายชื่อผู้บริจาคและจำนวนเงินหรือทรัพย์สินที่บริจาคได้ทางเว็บไซต์สื่อตะวัน ซึ่งจะบันทึกไว้ตลอดไป
หากพบข้อมูลที่ผิดพลาดโดยประการใดๆ โปรดแจ้งให้ประธานกรรมการแก้ไขให้ถูกต้องสลับไป

Powered by
PromptPay

ติดต่อ อ.ตะวัน (ประธานกรรมการ)

มือถือ : **081 494 6856**

ID Line : **naaitawan**

Facebook : นายตะวัน นาคคณิษฐ

คำล้งเลีย

ยามฉันทาย กายกลับ ลาลับโลก
อย่าเศร้าโศก เสียใจ อาลัยหา
นั่นแค่เพียง "รูป" หาย จากสายตา
ส่วนคุณค่า "นาม" คง ยืนยงยาว

คิดถึงฉัน หันหา อัตตาตัว
เห็นดีชั่ว ชอบชัง ยังหนุ่มสาว
เป็นมายา เข้ายั่ว เพียงชั่วคราว
เก็บเรื่องราว ศึกษา คุณค่าคน

ก่อนจะตาย ตามฉัน หันแลโลก
ยุควิโยค ย่อยยับ แสนสับสน
ลูกหลานเรา แลหลัง ยังร้อนรน
จะทานทน อยู่ไป อย่างไรกัน

จงร่วมใจ กอบกู้ พื้นฟูป่า
เพื่อโลกา ร่มเย็น เป็นสวรรค์
สื่อไอที ภาโถม มาโรมรัน

อย่าหลงมัน ทันท่า เอาเป็นทุน
ถึงยามตาย ตามฉัน อย่าหวั่นไหว
ปล่อย "กาย" ไป ตามกรรม ที่นำหนูน
วาง "จิต" วาง ห่างบาป หาบเอาบุญ
ฉันกับคุณ ก็จะไป เจอปลายทาง ฯ

แต่งรำลึกวันวางวายอายุ ๕๐ ปี (พ.ศ.๒๕๕๗)